โลกทิพย์

ภาค ๒

โดยผู้แปลภาค ๑
เรียบเรียงจากเรื่อง

MORE ABOUT LIFE IN THE WORLD UNSEEN

by Anthony Borgia
ตามคำบอกของวิญญาณท่าน Robert Hugh Benson

ทัพอากาศ

พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ
พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ป.ม., ท.ช.
ณ ฌาปนสถานกองทัพอากาศ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร
๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๙

โลกทิพย์

ภาค ๒

โดยผู้แปลภาค ๑
เรียบเรียงจากเรื่อง

MORE ABOUT LIFE IN THE WORLD UNSEEN

by Anthony Borgia

ตามคำบอกของวิญญาณท่าน Robert Hugh Benson

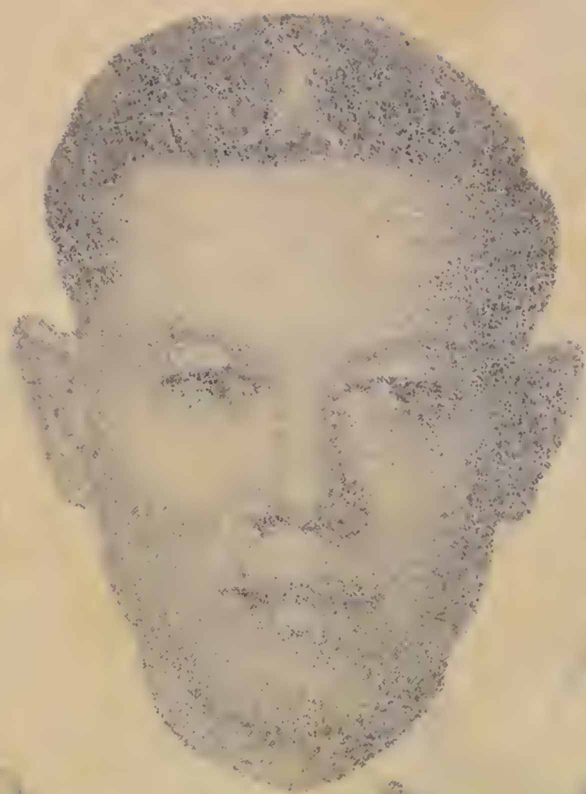
กองทัพอากาศ

พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ป.ม., ท.ช.

ณ ฌาปนสถานกองทัพอากาศ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร

๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๙

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา

ป.ม., ท.ช.

ชาตะ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๔

มรณะ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๙

ประวัติ

พลอากาศตรี
กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ป.ม., ท.ช.

เกิด	วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๔ ณ บ้านเลขที่ ๑๓๗ ต. คลองเตย อ. พระโขนง จ. พระนคร
ปู่	เจ้าพระยาเทเวศร์ วงษ์วิวัฒน์ (หม่อมราชวงศ์ หลาน กุญชร)
ย่า	หม่อมพริ้ง กุญชร ณ อยุธยา
บิดา	ร้อยโท หม่อมหลวง พร้อม กุญชร
มารดา	นางทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา
ภริยา	นางสุมาลี (จารุมิลินท) กุญชร ณ อยุธยา
บุตร-ธิดา	๑. นักเรียนนายร้อยตำรวจ จักรทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ๒. นักเรียนนายเรืออากาศ คธาทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ๓. ศิริลักษณา กุญชร ณ อยุธยา ๔. ศิริกัญญา กุญชร ณ อยุธยา

น้อง ๑. ประทุม กุญชร ณ อยุธยา

๒. อรพันธุ์ ศักดิ์ศรี

๓. อาภรณ์ กุญชร ณ อยุธยา

๔. พลาย กุญชร ณ อยุธยา

๕. พร้อง ลีนะวัต

๖. พีรพล กุญชร ณ อยุธยา

๗. อรพินธ์ วรธรรม

๘. พิมพา เครือพันธ์

๙. พรรณเพ็ญ บุญสม

๑๐. ณรงค์ กุญชร ณ อยุธยา

๑๑. นิพนธ์ กุญชร ณ อยุธยา

วุฒิการศึกษาก่อนเข้ารับราชการ

โรงเรียนอำนวยศิลป์ มัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐

โรงเรียนเทคนิคทหารบก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕

วุฒิการศึกษาเมื่อเข้ารับราชการแล้ว

โรงเรียนการบิน

Officers' Advanced Training School R.A.F. Bircham. NEWTON, NORFOLK ENGLAND (October–December 1950)

Davics's School England School of Navigation University College Southamtan ENGLAND

Central Navigation and Control School R.A.F. SHAWBURY Near Shewsbury Shropshire England

โรงเรียนเสนาธิการทหารอากาศ ได้เปิดการอบรมนายทหารฝึกหัดราชการ ชุดที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๙๗–๒๔๙๘

Air Command and Staff College Maxwell AFB. ALABAMA U.S.A.

ไปดูกิจการการศึกษาของกองทัพอากาศสหรัฐฯ ระยะเวลา ๔ สัปดาห์ เริ่มดูงานใน ๔ พฤษภาคม ๒๕๐๗ ณ สหรัฐอเมริกา โดยทุน MAP

ยศทหาร

ว่าที่ นายเรืออากาศตรี	๒๐ มกราคม	๒๔๘๔
นายเรืออากาศตรี	๑๙ มิถุนายน	๒๔๘๔
เรืออากาศโท	๑ กรกฎาคม	๒๔๘๗
เรืออากาศเอก	๑ มกราคม	๒๔๘๙
นาวาอากาศตรี	๑ มกราคม	๒๔๙๕
นาวาอากาศโท	๑ มกราคม	๒๔๙๗
นาวาอากาศเอก	๑ มกราคม	๒๔๙๙
ว่าที่ พลอากาศตรี	๒๐ กรกฎาคม	๒๕๐๗
พลอากาศตรี	๑ ตุลาคม	๒๕๐๗

ตำแหน่ง

– ศิษย์การบิน กองโรงเรียนการบิน	๒๐ มกราคม	๒๔๘๔
– ศิษย์การบินชั้นมัธยมตอนต้น	๑ มกราคม	๒๔๘๕
– นักบินประจำหมวดบินที่ ๑ ฝูง ๓ กองบินน้อยที่ ๓	๒๓ ธันวาคม	๒๔๘๕
– นายทหารคนสนิท ผู้บังคับ กองบินน้อยที่ ๓	๑๕ กุมภาพันธ์	๒๔๘๗

ตำแหน่ง

– นายทหารคนสนิท ผู้บังคับ กองบินน้อยที่ ๖	๑ มกราคม ๒๔๙๐
– ผู้ช่วยนายทหารคนสนิท เสนาธิการทหารอากาศ	๑๗ เมษายน ๒๔๙๐
– นายทหารคนสนิทเสนาธิการ ทหารอากาศ	๓๐ ธันวาคม ๒๔๙๑
– ประจำกอง แผนกที่ ๒ กรมเสนาธิการทหารอากาศ	๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒
– ประจำกรมเสนาธิการ ทหารอากาศ	๑๕ มีนาคม ๒๔๙๒
– นายทหารต้นหน กองยุทธการ กองบินลำเลียง	๑ ตุลาคม ๒๔๙๔
– นายทหารยุทธการ กองบินลำเลียงฝูงที่ ๑	๑๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๔
– หัวหน้านายทหารต้นหน แผนกบังคับการบินพลเรือน	๑๒ พฤษภาคม ๒๔๙๕

ตำแหน่ง

หัวหน้าแผนกบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน และ รักษาการ
หัวหน้านายทหารต้นหน แผนกบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๒๕ เมษายน ๒๔๙๖

– จเร กรมการบินพลเรือน และ รักษาการหัวหน้า
แผนกบังคับการบินกรมการบินพลเรือน
กับรักษาการนายทหารต้นหน
แผนกบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน ๔ มิถุนายน ๒๔๙๖

– นายทหารฝึกหัดราชการ โรงเรียน
เสนาธิการทหารอากาศ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๗

– เป็นรองหัวหน้ากอง กองข่าว
กรมข่าวทหารอากาศ และรักษาราชการ
รองหัวหน้ากอง กองบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๑ มิถุนายน ๒๔๙๘

ตำแหน่ง

– เป็นหัวหน้ากอง กองบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน และรักษาราชการ
หัวหน้ากอง กองข่าว กรมข่าวทหารอากาศ
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๑ มกราคม ๒๔๙๙

– สำรองราชการกรมข่าว
ทหารอากาศ ๑๑ มกราคม ๒๔๙๙

– หัวหน้ากองบังคับการบิน กรมการบิน
พลเรือน และรักษาราชการหัวหน้ากองข่าว
กรมข่าวทหารอากาศ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๐๐

– เป็นอาจารย์โรงเรียนเสนาธิการ
ทหารอากาศ ๒๓ กันยายน ๒๕๐๐

– เป็นหัวหน้ากองบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน ๑ มกราคม ๒๕๐๐

– รักษาราชการผู้อำนวยการสโมสร
การบินพลเรือน
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๑๗ มีนาคม ๒๕๐๑

ตำแหน่ง

– รองเจ้ากรมการบินพลเรือน
และรักษาราชการหัวหน้ากองบังคับการบิน
กรมการบินพลเรือน
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๓ ธันวาคม ๒๕๐๑

– ประจำกองอำนวยการสร้างสนามบิน
อีกตำแหน่งหนึ่ง ๕ สิงหาคม ๒๕๐๒

– เป็นผู้บังคับการ กองนักเรียน
โรงเรียนนายเรืออากาศ กรมยุทธศึกษา
ทหารอากาศ ๑๐ มกราคม ๒๕๐๔

– พ้นจากตำแหน่งประจำ
กองอำนวยการสร้างสนามบิน ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

– เป็นผู้บัญชาการโรงเรียน
นายเรืออากาศ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗

ตำแหน่งหรือราชการพิเศษ

– เป็นนายทหารต้นหนไปในคณะทูตสันถวไมตรี ทหาร เยี่ยมทหารอากาศอินเดียตามที่เชิญมา โดยมี รองผู้บัญชาการทหารอากาศ เป็นหัวหน้าคณะ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๔

– ประจำกองบัญชาการกองทัพอากาศ พิเศษ ๕ มกราคม ๒๕๐๒

– โดยคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้เป็นผู้แทน ไปร่วมประชุม ภาคเอเซียตะวันออก เฉียงใต้ สมัยที่ ๒ กับภาคปาซิฟิคใต้ สมัยที่ ๒ ณ เมือง เมลเบอร์น ประเทศ ออสเตรเลีย ซึ่งองค์การการบินพลเรือน ระหว่างประเทศ จะจัดให้มีขึ้นใน ๑๓ ม.ค. ๙๖ โดยมีนายสพรั่ง เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นหัวหน้าคณะ

– เป็นจเรประจำ กรมการบินพลเรือน ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๖

ตำแหน่งหรือราชการพิเศษ

- เป็นหัวหน้านายทหารติดต่อที่หน่วยราชการต่าง ๆ จัดส่งมาประจำสำนักงานกองบัญชาการส่วนหน้า จนเสร็จการฝึกร่วมตามคำสั่ง (กรณีย์การฝึกประลองยุทธร่วมระหว่างประเทศภาคี สปอ. ณ ประเทศไทย) ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙
- เป็นนายทหารติดต่อเพื่อร่วมประสานงานในการติดต่อข่าวการเคลื่อนไหวต่าง ๆ และการปฏิบัติงานร่วมกันกับกรมเสนาธิการกระทรวงกลาโหม กองทัพเรือ กองทัพบก และ กรมตำรวจ โดย พลอากาศตรี บุญชู ฯ เป็นหัวหน้า ๑๐ สิงหาคม ๒๔๙๘
- ตามที่ให้นาวาอากาศเอก ศรีศักดิ์ฯ เป็นนายทหารติดต่อประจำเสนาธิการกระทรวงกลาโหม กองทัพบก กองทัพเรือ และกรมตำรวจระหว่างที่ไปต่างประเทศ บัดนี้ได้กลับจากต่างประเทศแล้ว จึงให้เป็นนายทหารติดต่อฯ ไปตามเดิม ๓๐ เมษายน ๒๕๐๐

ตำแหน่งหรือราชการพิเศษ

- ไปปฏิบัติหน้าที่แทน(พลอากาศตรี มานพฯ) ในตำแหน่งเจ้ากรมข่าวทหารอากาศ อีกตำแหน่งหนึ่ง ๖ สิงหาคม ๒๕๐๐
- เป็นผู้แทนกองทัพอากาศ ในการประชุม คณะอนุกรรมการข่าว สปอ. ครั้งที่ ๓ ณ กรุงเทพ ฯ
- พ้นจากหน้าที่ผู้แทนกองทัพอากาศ ในการประชุมอนุกรรมการข่าว สปอ. ครั้งที่ ๓ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๐๐
- เป็นผู้แทนรัฐบาลไทยไปร่วมประชุม เกี่ยวกับกฎทางอากาศ กองบริการจราจรทางอากาศ และค้นหาช่วยให้พ้นภัย RAC/SAR (Rules of the air, Air Traffic Services, and Search, and Rescue) ในวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๑ ที่เมืองมอนตริออล ประเทศคานาดา ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๑

ตำแหน่งหรือราชการพิเศษ

– ในระหว่างที่รองเจ้ากรมการบินพลเรือน (พลอากาศจัตวา โชติ ชินะศิริ) ไปราชการต่างประเทศ มีกำหนด ๔๕ วัน ออกเดินทาง ๔ มกราคม ๒๕๐๒ ให้ นาวาอากาศเอก กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เป็นผู้ทำการแทนรองเจ้ากรมการบินพลเรือน

– เป็นกรรมการพิจารณาวางแผนปรับปรุงท่าอากาศยานกรุงเทพ ฯ ๒๙ มกราคม ๒๕๐๒

– ไปดูงานเกี่ยวกับการควบคุมการจราจรทางอากาศ ณ ประเทศใกล้เคียง สนามบินฮ่องกง ตามคำเชิญของ ICA/Civil Aviator Administration Group ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๒

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

เบญจมาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม ๒๔๙๑
จัตุรถาภรณ์มงกุฎไทย	๕ ธันวาคม ๒๔๙๕

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

จัตุรถาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม	๒๔๙๖
เหรียญจักรมาลา	๕ ธันวาคม	๒๔๙๗
ตริตาภรณ์มงกุฎไทย	๕ ธันวาคม	๒๔๙๙
ตริตาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม	๒๕๐๔
เหรียญชัยสมรภูมิ	๓ กันยายน	๒๕๐๕
ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย	๕ ธันวาคม	๒๕๐๖
ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม	๒๕๐๗
ประถมาภรณ์มงกุฎไทย	๕ ธันวาคม	๒๕๐๘

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ เวลา ๑๑.๒๕ น. ณ โรงเรียนนายเรืออากาศ

คำไว้อาลัย

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เป็นนายทหารที่มีความรู้ความสามารถในขั้นดีเด่นผู้หนึ่ง ของกองทัพอากาศ และมีอุปนิสัยใจคอเป็นที่ชอบพอรักใคร่ของผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา ตลอดจนมิตรสหายเป็นอันมาก การที่ต้องมาสูญเสียชีวิตในวัยที่ยังไม่สมควร และในขณะที่กำลังจะทำประโยชน์ให้แก่ทางราชการได้อีกมากมายเช่นนี้ นับว่าเป็นการสูญเสียที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

ในนามของกองทัพอากาศ และในฐานะส่วนตัวข้าพเจ้าขอแสดงความเศร้าสลดใจ และอาลัยอาวรณ์ในการจากไป ของพลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา

ไว้ ณ โอกาสนี้ ขอให้ดวงวิญญาณของพลอากาศตรีกงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเถิด

พลอากาศเอก [signature]

(บุญชู จันทรุเบกษา)
ผู้บัญชาการทหารอากาศ

ดอนเมือง
๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๙

คำไว้อาลัย

ได้ทราบเรื่องย่อพอสรุปไว้ดังต่อไปนี้ :

เกิดจริง เรื่องความเกิดของมวลมนุษย์และสัตวโลกทั้งหลายนั้น ย่อมเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าเป็นความจริง เพราะ ความเกิด หรือปฏิสนธิเป็นการเริ่มต้นของความมีชีวิต นับตั้งแต่การตั้งครรภ์ของมารดาตลอดถึงการคลอดเป็นทารก และการร้องออกมาเป็นครั้งแรก

อยู่ไม่จริง เมื่อคลอดออกมาเป็นทารก ไร้เดียงสาได้แต่ส่งเสียงร้อง แสดงถึงความมีชีวิตที่จะต้องต่อสู้กับโลกต่อไป การต่อสู้ของมนุษย์นั้นเป็นไปตามธรรมชาติ เพราะว่า มนุษย์มีความกระตือรือร้นที่จะเอาชนะกับธรรมชาติ ทั้งที่รู้อยู่ว่าไม่สามารถเอาชัยชนะได้เสมอไป จึงกล่าวได้ว่า ที่อยู่นี้ไม่จริง

ความจริงคือตาย เรื่องของความตายนั้น ไม่มีผู้ใดปฏิเสธในความจริงข้อนี้ เพราะทุกรูปทุกนามมีความตายเป็นที่สุด แม้ผู้รู้ทั้งหลายยอมรับแล้วว่า *ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย* แต่ ทุกคนก็ต้องตาย เพราะความจริง

มีหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ให้คติไว้เป็นความจริงและมีเหตุผลคือ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดพรากและกรรมวิบาก เพราะชีวิตเริ่มต้น เติบโต เจริญวัย มีความชรา พยาธิ และความตายโดยลำดับ มีความจำเป็นต้องจากทั้งสิ่งที่รักและไม่รัก แม้จบชีวิตแล้วยังต้องไปเสวยกรรม ที่ตนได้ประกอบไว้ในโลกนี้ด้วย เรื่องนี้สอนให้ทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

โดยปกติเราไม่ทราบว่า ความตายจะมาถึงเมื่อไร ที่ไหน แก่ใคร อย่างไร ?

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เมื่อมีชีวิตอยู่ได้ประกอบคุณงามความดี ทำประโยชน์แก่ส่วนรวม โดยเฉพาะ คือ เป็นผู้ทำความเจริญให้แก่กองทัพอากาศเป็นอันมาก นับว่าเป็นผู้มีชีวิตประวัติเกี่ยวกับการรับราชการด้วยความมีเกียรติอย่างสูง ทั้งเป็นผู้ที่เคารพรัก

ของผู้ใต้บังคับบัญชา บุตรภรรยา เป็นที่ไว้วางใจของบิดามารดา ผู้บังคับบัญชาและได้รับมุทิตาจิตจากอุปัชฌาย์อาจารย์เสมอมา

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ได้จากไปตามความจริงดังกล่าวแล้วข้างต้น เพราะความจริงในเรื่อง "เกิดจริง อยู่ไม่จริง ตายจริง ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่คนต้องตายเพราะความจริง" เขาจะตายเมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ๆ ก็ตาม แต่ ชื่อเสียงของเขาหาได้ตายไปด้วยไม่

ขอดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา จงไปสู่สุขคติวิสัยในสัมปรายภพนั้น ๆ เถิด.

พลอากาศเอก

(เทพ เกษมุติ)
รองผู้บัญชาการทหารอากาศ
๑๘ สิงหาคม ๒๕๐๙

คำไว้อาลัย

ข้าพเจ้าได้ทราบข่าว มรณกรรม ของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ด้วยความงุนงงเป็นอย่างยิ่ง ได้พบได้พูดกันเห็นกันอยู่หลัด ๆ ไม่น่าจะต้องมาจากกันไปอย่างนี้เลย กองทัพอากาศได้สูญเสียบุคคลชั้นนำไปเสียอีกคนหนึ่งแล้ว เป็นผู้ที่ยังอยู่ในวัยแห่งการงาน มีความกระตือรือร้นในหน้าที่เป็นอย่างดี มุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์กองทัพอากาศให้มีนายทหารหลัก ซึ่งมีความสามารถปราดเปรื่อง เป็นกำลังของประเทศชาติอย่างสมบูรณ์ แต่แล้วก็มามีอันเป็นเสียเช่นนี้

ในด้านความสัมพันธ์ อันเป็นส่วนตัวกับข้าพเจ้า พลอากาศตรี กงทิพย์ฯ ได้ให้ความเคารพรักเหมือนเป็นญาติผู้ใหญ่ของตนผู้หนึ่ง ได้ช่วยเหลือในกิจการต่าง ๆ

ตามกำลังสามารถมิได้ขาดเลย ไม่ว่าข้าพเจ้าจะมีการงานอะไร เป็นได้พบด้วยความชื่นบานเสมอ เมื่อพลอากาศตรี กงทิพย์ ฯ ถึงแก่กรรมไปเช่นนี้ ก็เหมือนกับข้าพเจ้าได้ขาดญาติสนิทไป

ข้าพเจ้ามีความเสียดาย อาลัย พลอากาศตรี กงทิพย์ ฯ เป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญกุศลใด ๆ ไว้ก็ตาม ขออุทิศส่วนกุศลผลบุญนั้น ๆ ให้แก่ดวงวิญญาณของ พลอากาศตรี กงทิพย์ ฯ ขออำนาจแห่งกุศลผลบุญนั้น ดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของ พลอากาศตรี กงทิพย์ฯ มีแต่ความสุข ความสำราญ ในสุคติภูมิ เทอญ

พลอากาศเอก ศิริ เมืองมณี

(ศิริ เมืองมณี)

เสนาธิการทหารอากาศ

คำไว้อาลัย

ขณะที่ข้าพเจ้านั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะทำงาน เมื่อเช้าวันจันทร์ที่ ๑๘ ก.ย. ๐๙ เวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. นายทหารหน้าห้องได้เข้ามาบอกว่า ผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศถูกคนงานยิงตาย ข้าพเจ้าจำได้ว่าได้พูดออกไปว่าอะไรกัน เพราะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ ไม่น่าจะเป็นไปได้ อยู่ ๆ จะมาถูกยิงและถึงตายได้อย่างไร ก็เมื่อวัน เสาร์ ยังไป เล่น กอล์ฟ ด้วยกัน ที่ สนาม กอล์ฟ หัวหินอยู่เลย ต่อเมื่อนายทหารหน้าห้องยืนยันว่า ทางโรงเรียนนายเรืออากาศโทรศัพท์แจ้งมา ข้าพเจ้าจึงได้รีบไปที่โรงเรียนนายเรืออากาศ พบผู้บัญชาการทหารอากาศท่านอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว ข้าพเจ้าได้เห็นภาพอันน่าเศร้าภายในห้องนั้นแล้ว ยังนึกอยู่ในใจว่า ชะตาของคนเรานี้เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็วถึงขนาดนั้นเชียวหรือ

ข้าพเจ้าจำได้ว่า ได้พบปะวิสาสะกับ พลอากาศตรีกงทิพย์ เป็นครั้งแรกเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขณะที่

ข้าพเจ้าประจำอยู่ที่สนามบินเชียงราย และ พลอากาศตรี กงทิพย์ บินผ่านมาพักที่เชียงรายวันหรือสองวัน แม้จะวิสาสะกันชั่วระยะเวลาอันสั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า พลอากาศตรี กงทิพย์ เป็นนักสู้และนักใช้ความคิดเอาการคนหนึ่ง

ต่อจากนั้นก็มีการพบปะกันบ้างเป็นครั้งคราวเพราะไม่ได้ทำงานอยู่ที่เดียวกัน จนกระทั่งทางการได้เปิดการศึกษาโรงเรียนเสนาธิการทหารอากาศชุดที่ ๒ ขึ้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ จึงได้มาอยู่ใกล้ชิดกัน ในฐานะที่ พลอากาศตรี กงทิพย์ เป็นนายทหารนักเรียน และข้าพเจ้าเป็นรองผู้อำนวยการ

พลอากาศตรี กงทิพย์ เป็นผู้ที่มีการศึกษาดี ได้เคยไปศึกษาวิชาการเดินอากาศที่ประเทศอังกฤษมาหลายปี งานทุกชิ้นที่ทำออกมาจึงดีมีหลักวิชาการ ประกอบกับเป็นนักใช้ความคิด จึงทำงานได้อย่างละเอียดรอบคอบดีมาก วิชาใดตอนใดสงสัยเป็นซักอาจารย์เสียย่ำแย่ เพื่อความกระจ่างชัดและความสมเหตุผล ข้าพเจ้าเคยบรรยายเรื่องแฟ้มเป้าหมาย มีอยู่ตอนหนึ่งข้าพเจ้ารู้แต่ชื่อชนิดเป้าหมาย

ไม่รู้รายละเอียดว่าเขาทำอย่างไร พลอากาศตรี กงทิพย์ ไม่ได้ถามเพราะข้าพเจ้าบอกก่อนแล้วว่าไม่รู้ เมื่อ พลอากาศตรี กงทิพย์ ได้ไปศึกษาที่โรงเรียนเสนาธิการสหรัฐอเมริกา ในปี ๒๔๙๘ ก็ได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ และรู้รายละเอียดมาเป็นอย่างดี ทำให้คำบรรยายเรื่องแฟ้มเป้าหมาย ซึ่งต่อมา พลอากาศตรี กงทิพย์ เป็นผู้บรรยายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นับว่า พลอากาศตรี กงทิพย์ เป็นนักศึกษาที่แท้จริงคนหนึ่ง

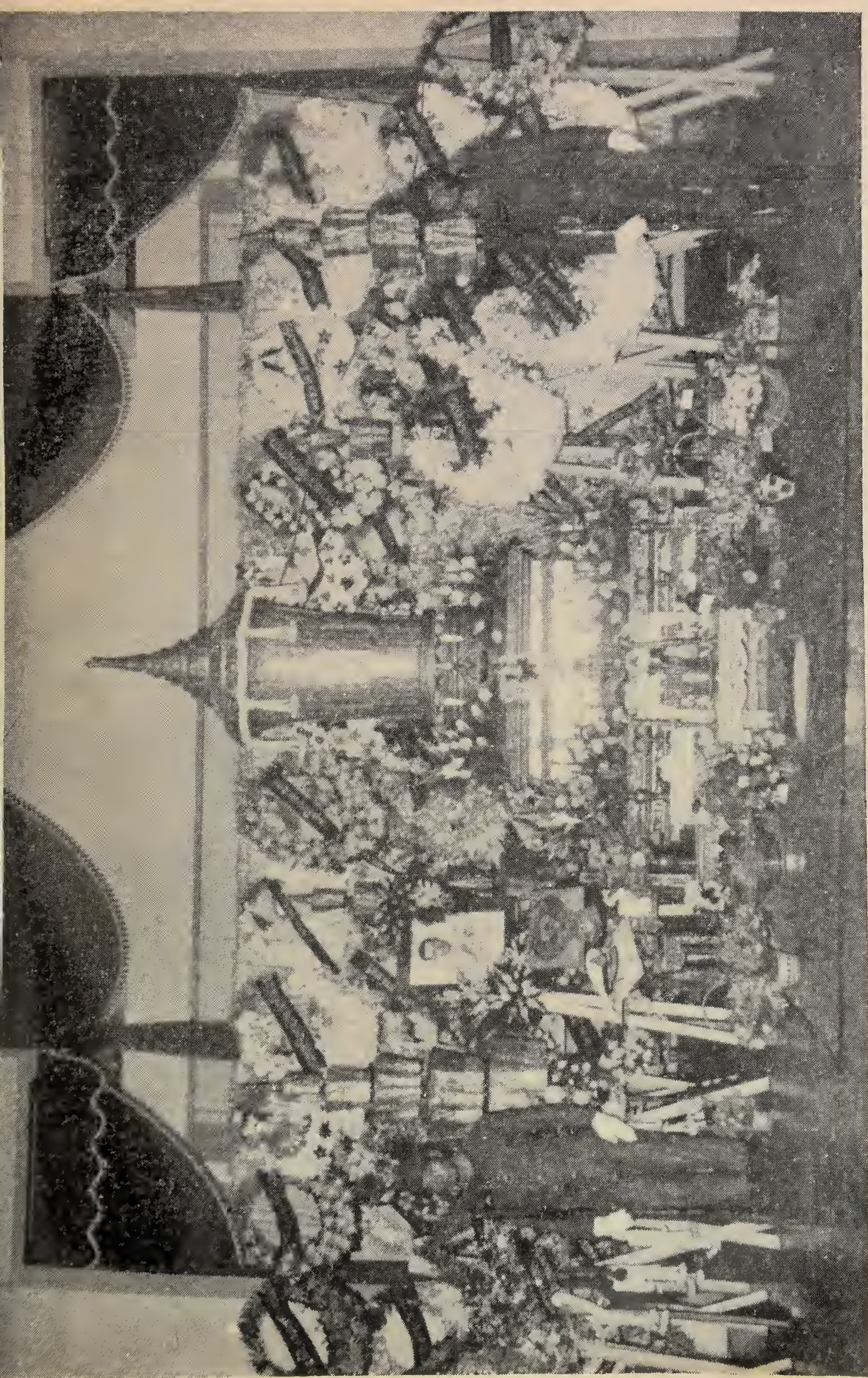
พลอากาศตรี กงทิพย์ ได้มาอยู่ใกล้ชิดกับข้าพเจ้าอีกครั้งเมื่อมาเป็นรองผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศและผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ พลอากาศตรี กงทิพย์ ได้พยายามปรับปรุงงานในด้านต่างๆของโรงเรียนทั้งที่ตนถนัดและไม่ถนัด ทำให้โรงเรียนนายเรืออากาศมีมาตรฐานการศึกษาดีขึ้น มีที่เรียนสบาย มีที่เล่นกีฬาได้ตลอดทุกฤดูกาล มีหอประชุมสมศักดิ์ศรี มีวงดนตรีที่สามารถส่งไปบรรเลงเพลงที่สถานีวิทยุ อ.ส.ได้ฯลฯ ทั้งนี้ก็โดยอาศัยการทำงานอย่างจริงจัง ด้วยการใช้สมองและความเป็นนักสู้ของตนเองนั่นเอง

การจากไปของ พลอากาศตรี กงทิพย์ ครั้งนี้ ทำให้กองทัพอากาศต้องสูญเสียนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่มีความรู้ความสามารถ ทำงานอย่างจริงจังและมีจิตใจเป็นนักสู้ เป็นที่น่าเสียดายและเศร้าสลดอย่างยิ่ง ส่วนในวงการกีฬานั้นทำให้ขาดนักบริดจ์และนักกอล์ฟฝีมือดีไปคนหนึ่ง

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าก็ได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา จงไปสู่สุคติเถิด.

พลอากาศโท

(ประสงค์ คุณะดิลก)
เจ้ากรมยุทธศึกษาทหารอากาศ

แด่ พลอากาศตรี

กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ได้ถึงแก่มรณกรรม ขณะที่ข้าพเจ้า นอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลภูมิพลอดุยเดช ของกองทัพอากาศ ขณะที่ข้าพเจ้านอนป่วยอยู่นั้น พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา บุตรของข้าพเจ้า ได้คอยเอาใจใส่ข้าพเจ้าเป็นอย่างดียิ่ง และได้นำหนังสือเรื่องโลกทิพย์มาให้ข้าพเจ้าอ่าน ขอเดชอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในโลก ตลอดจน เทพยดา ซึ่งสถิตอยู่ ณ โลกทิพย์ ชั้นสูงจงโปรดรับวิญญาณของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ไปสู่ยังโลกทิพย์ด้วยเถิด

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เป็นลูกแฝดคนโต ซึ่งเกิดจากข้าพเจ้าและนางทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา แต่คนน้องได้ตายเสียก่อน หลังจากเกิดแล้วสามสี่วัน พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา มีความประพฤติดี และเรียนเก่งมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนอำนวยศิลปแล้ว ได้สอบ

คัดเลือกเข้าเป็น นักเรียนนายร้อย เทคนิค ทหารบกได้ที่หนึ่ง ในจำนวนนักเรียนเข้าสมัครสอบคัดเลือกด้วยกันประมาณ ๔๐๐ คน

พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เป็นที่รักใคร่ของญาติทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย ในสกุล กุญชร ณ อยุธยา โดยทั่วกัน ข้าพเจ้าได้รับความสะเทือนใจเป็นอย่างยิ่ง ในการมรณกรรมของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นบุตรคนโตและบุตรคนที่รักยิ่งในจำนวน ๑๒ คนของข้าพเจ้า พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ได้สร้างแต่คุณความดีตลอดมา และยังมีอายุน้อย ถ้าอยู่ต่อไปก็จะทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติและเชิดชูวงศ์ตระกูลได้อย่างดียิ่ง

เมื่อครั้งข้าพเจ้ารับราชการเป็นนายทหารอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เคยบวชเณรหน้าไฟให้แก่คุณย่าและบวชพระที่วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร อำเภอบางเขน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓

ร้อยโท หม่อมหลวงพร้อม กุญชร

อันคำว่า "พ่ออึ๊บ"

เมื่อลูกชายคนโตเกิดแล้วพอพูดได้ ลูกก็พูดได้ก่อนว่า พ่อครับ แต่แกเรียกไม่ชัด กลายเป็นว่า พ่ออึ๊บ เลยเป็นคำที่ลูก ๆ คนต่อมาและเมีย เรียกตามกันไปหมดว่า พ่ออึ๊บ บางทีเรียกสั้น ๆ ก็เลยเรียกว่า อึ๊บ เฉย ๆ เราอยู่ด้วยกันมา พ่ออึ๊บ เมีย และลูก ๆ ทั้ง ๕ คน ด้วยความสุขบ้าง อุปสรรคบ้าง ตามธรรมดาของมนุษย์ที่จะต้องต่อสู้เรื่อยไป และแล้ว วันที่ไม่นึกไม่ฝันเลยก็มาถึงอย่างกระทันหัน ซึ่งเรายังไม่ทันได้ตั้งตัวตั้งใจเลย ก็คือ *วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นวันที่เมียและลูก ๆ ได้รับความทุกข์โศก และเสียใจที่สุดที่จะลืมไม่ได้เลย* เพราะเมียและลูก ๆ ได้สูญเสีย พ่ออึ๊บผู้เป็นที่รักยิ่งของเมียและลูก ๆ เราเสียพ่ออึ๊บไปก็เสมือน เราเสียส่วนหนึ่งของชีวิตไปด้วย พ่ออึ๊บเป็นคนรักลูก รักเมียมากและคอยห่วงใยอยู่เสมอ โดยเฉพาะการศึกษาของลูก ๆ

พ่ออึ๊บเป็นคนตั้งใจดีมีมานะทำราชการให้เจริญ ไม่ว่าจะอยู่แห่งใด ชอบคิดชอบริเริ่ม งานอะไรที่ทำแล้วก็ต้องการให้เจริญยิ่งขึ้นอย่างไม่เห็นแก่เหนื่อยยาก พ่ออึ๊บเป็นคนซื่อตรงและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่อย่างที่สุด

ด้วยจิตบริสุทธิ์ ที่เมียและลูกระลึกถึงอยู่นี้
ขอให้ ดวงวิญญาณ ของพ่ออึ๊บ จงสุขสถิตอยู่
ยังโลกทิพย์ด้วยเถิด

เมียและลูก ๆ ทั้ง ๔

คำไว้อาลัย

ข่าวการถึงแก่อนิจกรรมอย่างฉับพลันของผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ เมื่อวันจันทร์ ที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๐๙ นั้น ได้ก่อให้เกิดความเศร้าสลดใจทั่วโรงเรียนนายเรืออากาศ แม้จะทราบดีว่าวัฏสงสารเป็นสิ่งที่ไม่มีผู้ใดจะหลีกเลี่ยงพ้น แต่การจากไปอย่างกระทันหันของท่าน ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชารู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง ท่านมิใช่มาอยู่ในโรงเรียน เมื่อเป็นผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ แต่ท่านมาอยู่ตั้งแต่เป็นผู้บังคับการกองนักเรียนนายเรืออากาศ และได้สร้างความเจริญให้กับโรงเรียนอย่างมาก เช่น สนามกีฬา ตึกกองการศึกษา หอประชุมโรงเรียนนายเรืออากาศฯลฯ ในด้านการปกครองท่านก็ให้ความยุติธรรมกับผู้ใต้บังคับบัญชาโดยทั่วหน้า ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาที่เข้มแข็ง ซื่อตรง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรู้ความสามารถ พร้อมเสมอที่จะให้คำแนะนำแก่ผู้ใต้บังคับ

บัญชา อันเป็นทางก่อให้เกิดความเชื่อถือของผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นอย่างยิ่ง ในด้านส่วนตัวท่านก็เป็นผู้นำครอบครัวที่ดีเลิศ ได้พยายามให้การศึกษาบุตรเป็นอย่างดีทุกคน สรุปแล้วท่านเป็นผู้ที่มีความสามารถ เป็นแบบฉบับที่ดีของข้าราชการทั้งหลาย ยากที่จะหาผู้ใดเสมอเหมือน ควรแก่การยกย่องสรรเสริญ

โรงเรียนนายเรืออากาศ ขอน้อมจิตอธิษฐานขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกได้โปรดช่วยพิทักษ์รักษาดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ ให้ไปสถิตอยู่ ณ สรวงสวรรค์ ขอคุณความดีที่ท่านได้ทำไว้ในภพนี้ จงบันดาลให้ประสบสุขวิบูลยผลในสัมปรายภพทุกประการ

โรงเรียนนายเรืออากาศ

คำไว้อาลัย

ถึงแม้ว่า ความตาย จะเป็นกฎ เที่ยงแท้ ประการ หนึ่ง ซึ่งเป็นที่สุดของชีวิตมนุษย์ก็ตาม แต่กระนั้นการจากไป โดยไม่มีวันกลับคืน มาของ อดีต ผู้ บัญชา การ โรงเรียน นายเรืออากาศ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๐๙ ก็ยัง นำความเศร้าสลดใจด้วยความอาลัยมาสู่บรรดาข้าราชการ, นักเรียนนายเรืออากาศ และลูกจ้าง กองนักเรียนนายเรือ อากาศอย่างสุดซึ้ง ทั้งนี้เห็นจะสืบเนื่องมาจากความผูกพันที่มีต่อกันในอดีตทั้งในหน้าที่ราชการและส่วนตัว เมื่อครั้งท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านเป็นนักปกครองที่ให้ความยุติธรรม ความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างดียิ่ง อีกได้สร้างสรรความ เจริญให้โรงเรียน นายเรือ อากาศ ก้าวหน้า ไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเราจะเห็นผลงานได้จากสิ่งต่าง ๆ ที่

เกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ ด้วยผลแห่งความดีที่ท่านได้สร้างไว้นี้ จึงขออานุภาพคุณพระศรีรัตนตรัย และอานิสงส์ผลของคุณความดีพร้อมด้วยบุญกุศลทั้งหลาย จงนำดวงวิญญาณ ของท่านไป สู่ความสงบ สุขในสัมปรายภพตลอดกาลนานเทอญ

กองนักเรียนนายเรืออากาศ

กองการศึกษาอาลัย

"*ท่านผู้บัญชาการกงทิพย์*" เป็นผู้ที่เอาใจใส่สนใจในเรื่องการศึกษาของนักเรียนนายเรืออากาศอย่างยิ่งมาตั้งแต่ครั้งที่ท่านยังเป็นผู้บังคับการ กองนักเรียน นายเรืออากาศแล้ว จนเมื่อท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ ท่านก็ได้ให้การสนับสนุนในกิจการของกองการศึกษาทุกทางอย่างเต็มความสามารถ ทำให้กองการศึกษาเริ่มจะก้าวหน้าไปสู่ความสมบูรณ์ ทั้งในด้านตัวเจ้าหน้าที่และอุปกรณ์การศึกษาทั้งหลาย เพื่อได้"ช่วยกันพายช่วยกันจ้ำ" นำนาวา "โรงเรียนนายเรืออากาศ" ไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางอันรุ่งโรจน์ตามเจตจำนงอันแน่วแน่ของท่าน

แต่แล้วโดยไม่มีใครเคยคิด ไม่มีใครเคยคาด ราวกับอสนีบาตฟาดเปรี้ยงลงมา ทั้ง ๆ ที่ฟ้ากระจ่างปราศจากเมฆฝน ท่านผู้บัญชาการ "กงทิพย์" ก็ได้จากพวกเรา

ไปอย่างกระทันหัน ยังความเศร้าสลดแก่พวกเราอย่างสุดที่จะพรรณนาได้

มรณกรรมของท่านผู้บัญชาการ *"กงทิพย์"* ครั้งนี้ ทำให้พวกเรารู้สึกว่าได้สูญเสียผู้บังคับบัญชาที่ดี ที่เคยให้ความอบอุ่นและคุ้นเคยแก่พวกเราเป็นอย่างดีตลอดมา ไปอย่างสุดแสนเสียดายและอาลัยยิ่ง

พวกเรา คณะข้าราชการ กองการศึกษา โรงเรียนนายเรืออากาศ จึงร่วมกันตั้งจิตอธิษฐานขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และกุศลผลบุญที่ท่านได้ประกอบไว้ทั้งมวล จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของท่านไปสู่สุคติ ณ สัมปรายภพตลอดชั่วกาลนานเทอญ

กองการศึกษาโรงเรียนนายเรืออากาศ

คำไว้อาลัย

ตามประวัติการรับราชการในโรงเรียนนายเรืออากาศ ของ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา นั้น ครั้งแรกท่านมาดำรงตำแหน่งผู้บังคับการกองนักเรียน ต่อมาเป็นรองผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ ต่อมาเลื่อนขึ้นเป็นผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ การที่ท่านได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นตามลำดับเช่นนี้ จึงเป็นสิ่งยืนยันได้ว่า ท่านต้องเป็นผู้ที่มีความรู้และความสามารถ ฉะนั้น มรณกรรมของท่านจึงทำให้ทางราชการต้องสูญเสียกำลังพลที่มีค่าไปอย่างน่าเสียดายยิ่ง

กองสถิติและวิจัย โรงเรียนนายเรืออากาศ

เฉกดาวหล่นฟ้า

โลกแห่งเรืออากาศหวาดผวา
เมื่อทราบว่า ตาวัน พลันดับแสง
ต่างอกสั่น ขวัญหาย ข่าวร้ายแรง
เกินจะแฝง ความสลด รันทดใจ

ท่านผู้บัญ ชาการ สิ้นปราณแล้ว
สิ้นดวงแก้ว กุก่อง ส่องทางให้
สิ้นที่พึ่ง พำนัก สิ้นหลักชัย
คงเหลือไว้ ให้ยล เพียงผลงาน

เกียรติโรงเรียน เรืออากาศ ประกาศก้อง
ด้วยสมอง ท่านดำริ บริหาร
หอประชุม ใหญ่โต ตึกโอฬาร
โรงพละ ตระการ สรรค์สร้างมา

สรรพสิ่ง ก้าวไกล สมัยท่าน
กิจการ ที่ทำ เลอล้ำค่า
ทั้งปกครอง ทุกระดับ บังคับบัญชา
ด้วยเมตตา การุญ พร้อมคุณธรรม์

ประเทศชาติ ขาดนายพล คนของชาติ
เรืออากาศ ขาดผู้นำ ร่ำโศกศัลย์
หัวใจเรา เศร้าสะเทือน เหมือนเหมือนกัน
สถาบัน เงียบเหงา โศกเศร้าครอง

ขอบวงสรวง ดวงวิญญาณ ท่าน "กงทิพย์"
จงลอยลิบ สู่พิมาน ตระการก่อง
บูชาท่าน ด้วยน้ำตา หน้าโกศทอง
ความหม่นหมอง อาลัย ท้นใจเรา

กองบริการโรงเรียนนายเรืออากาศ

คำชี้แจง

เนื่องในการพิมพ์ บางส่วนของเรื่อง

"โลกทิพย์ ภาค ๒"

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ คุณสุมาลี กุญชร ณ อยุธยา ผู้เป็นภรรยาของท่านผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้แจ้งความจำนงกับข้าพเจ้าว่า ใคร่ขออนุญาตพิมพ์หนังสือเรื่อง โลกทิพย์ภาค ๒ เป็นบางส่วน เพื่อแจกเป็นบรรณาการในการกุศลดังกล่าว และเพื่อเป็นอนุสรณีย วัตถุ สำหรับ ผู้ร่วม งาน ทั้ง หลาย โดยทั่วกัน คุณสุมาลี ฯ ได้แจ้งว่า ท่านผู้ล่วงลับไปแล้วได้เคยปรารภอยู่เนือง ๆ ว่าชอบหนังสือเรื่องโลกทิพย์มากเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะโดยปกติท่านก็เป็นผู้ ที่ชอบ ค้นคว้าในทางนี้อยู่แล้ว ดังนั้น การพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่ง

ท่านโดยตรงเช่นนี้ เมื่อท่านได้มีโอกาสทราบโดยญาณวิถี ในสัมปรายภพแล้ว ก็จักทำให้ท่านเกิดความปีติปราโมทย์ได้ประการหนึ่ง และจักเป็นไปเพื่อความผ่องใสแห่งจิตอันอุดหนุนสุคติภพของท่านให้ยั่งยืนยิ่งขึ้นโดยลำดับ ข้าพเจ้ามีความยินดี ขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของคุณสุมาลีในครั้งนี้ด้วย

หนังสือโลกทิพย์ชุดนี้ มีทั้งหมดด้วยกัน ๓ เล่ม โดยเฉพาะเล่ม ๑ ได้มีผู้ขออนุญาตนำไปพิมพ์แจกในงานต่าง ๆ หลายต่อหลายครั้งด้วยกัน เท่าที่พิมพ์แจกครั้งนี้เป็นเพียงบางส่วนของภาค ๒ เท่านั้น ผู้ปรารถนาจะทราบข้อความพิศดารอื่นจากนี้ จะหาอ่านได้จากฉบับพิมพ์โดยสมบูรณ์ของสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๕๙/๓ ถนนสามเสน (ตรอกเยื้องโรงภาพยนตร์บุศยพรรณ บางลำภู) พระนคร ซึ่งเป็นผู้ได้ดำเนินการติดต่อเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในการพิมพ์จากท่านเจ้าของเรื่องเดิมในประเทศอังกฤษ และซึ่งปัจจุบันเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้จัดพิมพ์ฉบับแปลได้ในประเทศไทย

ขอผลแห่งบุญเจตนา ของคุณสุมาลี เนื่องในการจัดพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ขึ้น จงเป็นปัจจัยแห่งอิฏฐผลทั้งปวงแก่ พลอากาศตรี กงทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ผู้ล่วงลับไปแล้วในสัมปรายภพ สมดังที่มุ่งหวังทุกประการเทอญ

ศิริ พุธศุกร์

๒ สิงหาคม ๒๕๐๙

สารบัญ

หน้า

แก้คำผิด

หน้า ๓๒ บันทัดที่ ๙ คำว่า เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดแก้เป็น เป็นผู้ไม่ศักดิ์สิทธิ์

หน้า ๘๑ บันทัดที่ ๑๕ คำว่า พกเอาความเจ็บใจ โปรดแก้เป็น พกเอาความเขลา

บทที่ ๑

การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น

ตอนหลับ

บัดนี้ ก็เป็นเวลาได้กว่า ๔๐ ปีแล้ว นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้มีชีวิตใหม่หลัง จากการแตก ทำลายแห่งกายเนื้อเป็นต้นมา สภาพของชีวิตในโลกทิพย์นี้ มีความกว้างใหญ่ไพศาลชนิดที่ท่านจะนึกไม่ถึงทีเดียว แต่ความกว้างใหญ่ไพศาลของชีวิตดังกล่าวมาแล้วนั้น ขอให้ท่านเข้าใจไว้ด้วยว่า หาได้มีความซับซ้อนยุ่งเหยิงดังสภาพของชีวิตในโลกมนุษย์ไม่ ความจริงแล้วชีวิตในโลกทิพย์เป็นของที่ง่าย ๆ (Simple) อย่างเหลือเกิน เมื่อเทียบกันกับในโลกมนุษย์ เรื่องเช่นนี้อาจเป็นของยากที่จะเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าก็ต้องขอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ห่างจากบ้านของข้าพเจ้าไปไม่ไกล มีอาคารใหญ่หลังหนึ่งตั้งอยู่ในตัวเมือง อาคารนี้เป็นสำนักงานใหญ่สำหรับเก็บทะเบียนประวัติต่าง ๆ และเป็นที่สำหรับสอบถามข้อความต่าง ๆ ด้วย (Office of records and inquiries) อาคารนี้จึงเป็นขุมคลังของความรู้นานาประการ ในอาคารนี้มีอยู่แผนกหนึ่ง ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับมรณกรรมของบุคคลในโลกมนุษย์โดยเฉพาะ คือ เป็นที่สำหรับแจ้งให้ทราบว่ามนุษย์นั้น ๆ จะถึงกำหนดหมดอายุขัย และจะต้องผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์เมื่อใด เนื่องจากงานส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าคือการเป็นเจ้าหน้าที่พาบุคคลจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์**โดยไม่เลือก เพศ วัย และศาสนาใด ๆ** ข้าพเจ้าจึงต้องเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่แผนกนี้บ่อย ๆ ผู้ที่ทำงานร่วมกับข้าพเจ้าก็มี เอ็ดวินและรูธ แต่ในระยะหลังนี้บางครั้งเอ็ดวินก็ไม่ได้ร่วมงานกัน คงมีแต่รูธผู้เดียวซึ่งได้ร่วมทางกับข้าพเจ้าเสมอเกือบทุกครั้ง

ท่านอาจจะประหลาดใจว่า *ข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าจะต้องไปรับวิญญาณใคร ? เมื่อใด ?* เรื่องนี้ไม่ใช่ของยากแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้าและรูธเพียงแต่ไปแจ้งความจำนงไว้ที่สำนักงานนี้ว่า บัดนี้เรากำลังว่างและพร้อมที่จะรับช่วยเหลืองานดังกล่าว ต่อจากนั้นเมื่อใดที่มีเรื่องเกิดขึ้น เราก็จะได้รับการแจ้งให้ทราบในทันที ส่วนการที่เจ้าหน้าที่ในสำนักงานนี้จะทราบได้อย่างไรว่า บุคคลหนึ่ง ๆ จะถึงกำหนดมรณกรรมเมื่อใดนั้น ย่อมอยู่นอกเหนืออำนาจของเราที่จะล่วงรู้ได้ในขณะนี้

ณ เวลาที่กล่าวถึงนั้น ข้าพเจ้าและรูธ กำลังนั่งอยู่ด้วยกันในบ้านของข้าพเจ้า ก็พอดีมีข่าวมาว่า เราได้รับมอบหมายให้ไปรับวิญญาณของคนคนหนึ่ง เราจึงออกเดินทางไปยังอาคารสำนักงานใหญ่ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทันที

ในทัศนะของชาวโลกมนุษย์ บุคคลที่ตายโดยปกติธรรมดา (คือไม่ได้ตายโดยอุบัติเหตุ) รายหนึ่ง กับอีก

รายหนึ่งหรือรายอื่น ๆ ก็คงไม่มีความแตกต่างกันเท่าใดนัก เพราะความสามารถของตาเนื้อมีอยู่เพียงแคบ ๆ เท่านั้น แต่ในทัศนะของเราชาวโลกทิพย์แล้ว ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งทีเดียว ความตายของบุคคลสองคนในวัยเดียวกัน และแม้จะตายด้วยโรคเดียวกัน ก็อาจมีความแตกต่างกันไปได้อย่างมากมาย ทั้งนี้เพราะว่าเราต้องพิจารณาดูความหยาบ หรือประณีตของจิตใจของผู้ตาย และพื้นฐานความรู้เรื่องโลกทิพย์ของบุคคลนั้นเป็นของสำคัญ โดยเหตุนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความตายของบุคคลสองคนในโลกจะไม่เหมือนกันเลย ส่วนประกอบของจิตใจดังกล่าวมาแล้ว จะทำให้งานของเรายากหรือง่ายผิดกันไปได้เป็นอย่างมาก อนึ่ง สาเหตุเหล่านั้นจะเป็นปัจจัยที่ท่านผู้ใหญ่จะต้องนำมาพิจารณาดูก่อนเสมอว่า ควรจะให้ผู้หนึ่งผู้ใดไปรับวิญญาณใดดี หากอุปนิสัย อารมณ์ และสภาพจิตของผู้ตายกับผู้รับวิญญาณเข้ากันไม่ได้เสียแล้ว ก็จะทำให้งานยากมากขึ้นโดยไม่จำเป็น

ท่านคงจะทราบแล้วว่า บางครั้งเราต้องใช้ความอดทนอย่างเหลือเกิน ในเมื่อต้องเผชิญกับจิตใจที่ดึงดันเกาะติดอยู่กับความเชื่อถือ และลัทธิประเพณีเดิมที่ผิด ๆ อย่างฝังหัว ในกรณีเช่นนี้ ชาวโลกทิพย์ต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก ประกอบกับศิลปวิธีที่สมควร เพื่อที่จะให้บุคคลผู้ดึงดันเหล่านั้นกลับใจได้ เพราะฉะนั้นการเลือกบุคคลให้เหมาะกับงาน จึงเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ชาวโลกทิพย์มีความอดทนเพียงพอเสมอ มีอุบายนานาประการ และมีผู้ยินดีช่วยเหลือให้กิจการลุล่วงไปด้วยดี ท่านผู้ใหญ่ที่ส่งเราให้ไปรับงานอย่างหนึ่งอย่างใดจึงได้พิจารณาอย่างมั่นใจแล้วว่า เราเหมาะสมแก่งานนั้นจริง ๆ และเราก็มั่นใจได้ว่า งานที่เราได้เป็นผู้รับมอบหมายนั้น ย่อมไม่เหลือกว่าความสามารถของเราไปได้

สำหรับรายที่ข้าพเจ้ากำลังจะไปรับมานี้ได้รับคำบอกเล่าว่า เป็นเด็กหนุ่มอายุ ๑๘ ปี มีอุปนิสัยร่าเริงฉลาดและสอนง่าย ท่านเจ้าหน้าที่ได้บอกแก่เราด้วยว่า

"ผมได้สงวนรายนี้ไว้ให้แก่คุณทั้งสองโดยเฉพาะ เพราะคิดว่าเด็กหนุ่มผู้นั้น อาจจะเป็น ประโยชน์แก่ คุณทั้งสอง ได้ต่อไป ผมคิดว่าถ้าคุณทั้งสองนำไปไว้ที่บ้านเลยก็จะเป็นการดีทีเดียว"

ข้าพเจ้ากับรูธตกลงโดยไม่ชักช้า พร้อมกับซักถามข้อความทั่วไป เกี่ยวกับเด็กหนุ่มผู้นั้นให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราได้ทราบว่าเขายังไม่มีความเห็นผิดอันดึงดันเกี่ยวกับโลกทิพย์แต่อย่างใด แม้ว่าเขาจะได้รับการอบรมทางศาสนามาบ้างก็เป็นไปตามประเพณี คำสอนดังกล่าวยังไม่ได้ก่อให้เกิดความยึดมั่นอย่างจริงจังในจิตใจ นอกจากนั้นบิดามารดาของเขาก็เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน แม้จะรู้ว่าบุตรของตนจะต้องจากไป ก็ไม่ได้แสดงความน้อยเนื้อต่ำใจเท่าใดนัก เพราะคิดเสียว่าเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ที่เขาไม่อาจจะขัดได้

ข้าพเจ้ากับรูธเห็นจริงว่า รายนี้เป็นรายที่เราสามารถจะช่วยเหลือได้โดยสะดวก กว่ารายอื่น ๆ ส่วนมากซึ่งต้องใช้ความพยายามและความอดทนกันอย่างหนัก

บางท่านอาจจะสงสัยว่า เรารู้ได้อย่างไรว่า *"ห้องแห่งความตาย"* *หรือสถานที่ที่เราจะไปรับวิญญาณของบุคคลต่าง ๆ นั้นอยู่ที่ไหน ?* ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอกล่าวแซกไว้สักเล็กน้อยว่า ชาวโลกมนุษย์เมื่อกล่าวถึงความตายก็มักจะเห็นเป็นเรื่องเศร้าโศกเสียใจ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง จริงอยู่ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าเราควรจะแสดงความปิติยินดีกันอย่างใหญ่หลวง เมื่อเกิดมีคนตายขึ้น แต่ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า หากชาวโลกมนุษย์ได้รู้ถึงสภาพ อันแท้จริง ของ บุคคล บางคน หลัง จาก มรณกรรมแล้ว ความเศร้าโศกเสียใจอันไม่จำเป็นดังกล่าวก็คงจะลดลงไปมิใช่น้อย

การส่งข่าวถึงกันและกันในเรื่องนี้นั้น ติดต่อกันด้วยใจเป็นสามทางด้วยกันคือ:—

๑. ทางสำนักงานใหญ่

๒. ทางเทพเจ้า ประจำตัวของ บุคคลผู้กำลังจะถึงมรณกรรม

๓. และทางผู้รับวิญญาณคือข้าพเจ้ากับรูธ

การส่งข่าวสารถึงกันและกัน โดยทางจิตดังกล่าวมานี้เป็นไปอย่างรวดเร็วและฉับพลัน ในขั้นแรก เจ้าหน้าที่ทาง สำนัก งาน ใหญ่จะ ส่งข่าว ไปให้เทพ ประจำ ตัวของบุคคล ซึ่งอยู่ในห้องมรณกรรมนั้นทราบเสียก่อนว่า เรา (คือข้าพเจ้ากับรูธ) พร้อมแล้วที่จะเข้าทำหน้าที่รับวิญญาณของผู้ตาย เทพประจำตัวของผู้มรณกรรมก็จะส่งกระแสความคิดตอบมา ซึ่งเราจะสังเกตเห็นได้โดยปรากฏเป็นลำแสงผ่านวาบมา ขณะเดียวกันกระแสจิตของ เรา ก็จะได้ สัมผัส เข้า กับ ประ กาย แสง แห่ง ความ คิด (thought-beam) และจากนั้นเราก็สามารถติดต่อกับเทพผู้อยู่ปลายทางของกระแสความคิดอีกข้างหนึ่งได้ ขั้นต่อไปเราก็อธิษฐานจิตพุ่งตัวไปตามประกายแสงแห่งความคิดทางปลายหนึ่งไปสู่อีกปลายหนึ่ง (คือห้องมรณกรรม) ได้ทันที เรื่องดังกล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีความสามารถที่จะอธิบายให้ทราบได้ แต่ว่าความจริงก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ท่าน เจ้า หน้าที่ ที่ สำนัก งาน ใหญ่ได้ บอกแก่ เราว่า บัดนี้จวนจะถึงเวลาแล้ว ข้าพเจ้ากับรูธจึงออกเดินทาง โดยอธิษฐานจิตพุ่งตัวเองไปยัง จุดหมาย ปลายทางของเรา ในทันที

ฉับพลัน เราก็มาถึงห้องนอนของบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เป็นห้องที่ไม่มีการประดับประดาตกแต่งมากมาย เท่าใดนัก แต่ก็มีเค้าว่าเป็นบ้านของคนชั้นกลาง โดย รอบเตียงของเด็กหนุ่มมีพยาบาล และญาติพี่น้องห้อม ล้อมอยู่หลายคนด้วยกัน รู้สึกว่าบุคคลเหล่านั้นก็คงจะรู้ ได้เหมือนกันว่า วาระสุดท้ายของเด็กหนุ่มอยู่ไม่ไกลเท่าใด และแพทย์ก็พยายามช่วยเหลือคนเจ็บอย่างสุดความสามารถ เพื่อที่จะไม่ให้คนเจ็บได้รับความทรมานจนเกินไปนัก

ปรากฏว่า พระที่มาเทศน์โปรด วิญญาณคนป่วยเพิ่ง กลับไปเมื่อไม่นานมานี้เอง มีร่องรอยแสดงว่ามีการสวด มนต์อ้อนวอนพระเจ้ามาแล้ว แต่คำสวดอ้อนวอนดังกล่าว ก็คงเป็นไปตามประเพณีเท่านั้นเอง ซึ่งไม่ค่อยจะมีความ หมายหรือประโยชน์อย่างแท้จริงต่อคนเจ็บเท่าใดนัก และ

นอกจากนั้น สภาพแห่งจิตใจของบุคคลที่อยู่ในห้องนั้นยังไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเสียอีกด้วย (คือเป็นจิตใจที่มีความห่วงใย และเศร้าสลดคอย ดึงวิญญาณของผู้ตายไว้โดยไม่สมควร) แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าและรูธพอจะจัดการแก้ไขบรรยากาศดังกล่าวได้โดยไม่ยาก เริ่มต้นด้วยการอธิษฐานของพรจากสวรรค์ ให้มาเพิ่มกำลังและความสามารถที่มีอยู่ของเราทั้งสอง ฉับพลันก็มีลำแสงสุกสว่างพุ่งลงมาจากเบื้องบน และแผ่กระจายห้อมล้อมเราอยู่โดยรอบ

เป็นที่เห็นได้ชัดแล้วว่า เด็กหนุ่มจะมาร่วมทางกับเราในเวลาอันไม่ช้านี้แล้ว รูธจึงไปยืนอยู่หัวเตียง ในระยะที่สามารถจะเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเด็กหนุ่มได้ พร้อมกับค่อย ๆ ลูบหน้าผากคนเจ็บไว้เพื่อให้เขาได้รับกระแสจิตของเธอได้โดยสะดวก

ในระยะนี้ เรายังไม่สามารถจะรู้ได้แน่ชัดว่า ความช่วยเหลือของเราจะส่งผลไปถึงคนเจ็บหรือยัง จึงต้องรอดูอาการตอบสนองของคนป่วยไปชั่วขณะหนึ่งก่อน แต่สำหรับรายนี้รู้สึกว่าจะได้ผลรวดเร็ว เพราะว่าพอรูธ

เอื้อมมือไปลูบศีรษะไม่นาน เด็กหนุ่มก็ลืมตาแหงนมองขึ้นไปทางหัวเตียงคล้าย ๆ กับจะดูว่าใครหรืออะไร เป็นผู้มาทำให้เขา เกิดความสบายขึ้นเช่นนั้น

ตอนนี้อาจจะเป็นไปได้ว่า เขาคงจะได้เห็นรูธแล้วซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็จะเป็นการดีมากสำหรับตัวเขาเอง

ขณะนี้เราทั้งคู่แต่งตัวเหมือนชาวโลกมนุษย์ รูธสวมเสื้อฤดูร้อนสีสดใสไม่ผิดกับมนุษย์ผู้หนึ่ง แลดูเป็นสตรีที่มีเสน่ห์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอย้ำความจริงไว้ให้ท่านทราบอีกครั้งหนึ่งด้วยว่า **เราพยายามจะปรากฏให้เหมือนกับชาวโลกมนุษย์อย่างที่สุดโดยไม่ให้มีวี่แววว่า เป็นผู้มาจากโลกอื่นเลย** (ท่านคงจะยังจำได้ว่า เมื่อเอ็ดวินมาต้อนรับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าถึงแก่ความตายนั้น เขาก็ปรากฏกายให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเสื้อผ้าของชาวโลกมนุษย์ธรรมดาเหมือนกัน เพราะว่าหากเขาปรากฏกายด้วยเครื่องแต่งกายทิพย์แล้ว ข้าพเจ้าอาจจะถึงแก่สิ้นสติไปอีกครั้งก็ได้)

เมื่อรูธได้ไปยืนที่หัวเตียงแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปยืนที่ปลายเท้าของเด็กหนุ่ม และพยายามเพ่งสายตามองดูเขาด้วยความตั้งใจ ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า เขาแสดงอาการแลเห็นข้าพเจ้าเหมือนกัน ข้าพเจ้ายิ้มและโบกมือให้เป็นเชิงปลอบและให้กำลังใจ เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างน่าพอใจ

และแล้ว เวลา อัน สำคัญ ที่สุด ในชีวิต ของเด็กหนุ่มก็มาถึง ข้าพเจ้าเลื่อนไปอยู่ที่ตอนกลางของเตียง ตรงข้ามกับที่รูธยืนอยู่ **ก็พอดีเด็กหนุ่มหยั่งลงสู่ความหลับครั้งสุดท้ายอย่างเงียบสงบ พร้อมกันนั้นกายทิพย์ของเขาก็ค่อย ๆ ผุดขึ้นจากร่าง ซึ่งบัดนี้หาชีวิตไม่แล้ว** โดยมีสายใยสีเงินสุกใส เป็นเครื่องเชื่อมโยงให้ติดกันอยู่ สายใยนี้เองที่เราเรียกกันว่าสายใยแห่งชีวิต (Life-cord) ข้าพเจ้าช้อนร่างซึ่งกำลังค่อย ๆ ลอยขึ้นนั้นมาไว้ในวงแขน **บัดดลก็มีอาการบิดกระตุกเล็กน้อยที่ร่างนั้น อีกครั้งหนึ่ง**

ครั้นแล้วสายใยนั้น ก็หลุดออกจากกาย เนื้อหดสั้นเข้า และในที่สุดก็หายวับไป

เป็นอันว่า สำหรับญาติพี่น้องในห้อง เด็กหนุ่มผู้นี้เป็นผู้ "ตาย" และ "จากไปแล้ว" ส่วนสำหรับเรา เด็กหนุ่มคนนี้เป็นผู้มีชีวิตใหม่ และมาอยู่กับเราอย่างแท้จริงแล้ว

ข้าพเจ้าอุ้มเขาไว้ในวงแขนเหมือนกับอุ้มเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ขณะเดียวกับรูธเอื้อมมือมาแตะศีรษะเขาอย่างแผ่วเบา เธอลูบไล้ไปมาที่ศีรษะของเขาอยู่พักหนึ่ง เพื่อกล่อมหรือสะกดให้เขาได้หลับอย่างสงบสุข ในขณะที่เราจะพาเขาออกเดินทางกลับบ้านของเรา

เพื่อเพิ่มพลังความสดชื่นให้แก่เด็กหนุ่ม รูธกุมมือของเขาไว้ตลอดเวลาที่เรานำเขามา และในพริบตา เราทั้งสองก็มาปรากฏกายที่บ้านอันผาสุกของเราอีกครั้งหนึ่ง

เราค่อย บรรจง วาง ร่างของ เด็ก หนุ่ม ลงบน ฟูกอันอ่อนนุ่ม รูธนั่งลงข้าง ๆ เตียง ส่วนข้าพเจ้าลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งลงที่ปลายเท้าของเตียงอีกด้านหนึ่ง "รู้สึกว่าเรียบร้อยดีมาก" เธอกล่าวขึ้นอย่างพอใจ "ดิฉันหวังว่าคงจะไม่มีเรื่องยุ่งยากมากมายนักสำหรับรายนี้"

งานของเราในขั้นต่อไปนี้ก็คือ คอยการตื่นของเขาเท่านั้นเอง สำหรับรายนี้ เนื่องจากเขาไม่ได้ทนทุกข์ทรมานด้วยการป่วยไข้อยู่เป็นเวลานาน ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า เราคงจะไม่ต้องคอยอยู่นานเท่าใดนัก

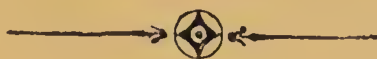
เราได้ช่วยกันจัดบ้านไว้ต้อนรับเด็กหนุ่มผู้นี้เป็นอย่างดี ฟูกที่เขานอนอยู่ริมหน้าต่าง ซึ่งเมื่อมองออกไป จะเห็นทัศนียภาพของภูมิประเทศอันงดงามภายนอกได้ โดยไม่ต้องเอี้ยวศีรษะเลยแม้แต่น้อย ที่ฝาผนังห้องเบื้องหน้าเด็กหนุ่มเราได้ตั้งกระจกเงาบานใหญ่ไว้ เพื่อให้เขาสามารถเห็นสภาพความเป็นไปของห้องได้โดยถนัด ชั่วเหลือบมองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ห่างออกไปจะได้ยินเสียงเด็กเล็ก ๆ และเสียงนกร้องอย่างไพเราะอยู่ไม่ไกลนัก

ด้วยการเตรียมการทั้งหมดดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เราเชื่อว่า สมาชิกใหม่ของเราคงจะตื่นจากความหลับขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่และโลกใหม่ ด้วยความสดชื่นแจ่มใสอย่างแท้จริง และงานอันแท้จริงของเราก็คงจะได้เริ่มต้นในตอนนี้เอง

บทที่ ๒

การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น

ตอนต้น

รูธเป็นคนแรกที่พูดขึ้น เมื่อเด็กหนุ่มลืมตาขึ้น

"สวัสดี โรเยอร์ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง" (เพื่อนของเราที่สำนักงานใหญ่ ได้บอกชื่อแรกของเด็กหนุ่มคนนี้แก่เรา ซึ่งก็เป็นการเพียงพออย่างสมบูรณ์แล้ว)

โรเยอร์ เบิกตากว้างอยู่ในขณะที่เขาหันไปทางรูธ พร้อมกับพูดว่า เอ! ผมเห็นคุณเมื่อไหร่กันนะ? อ้อ เมื่อสักครู่นี้เอง คุณเป็นใครครับ?

"ก็เป็นเพื่อนที่ช่วยเหลือเธอยังไงล่ะ เรียกฉันว่ารูธก็ได้

"แล้วท่านล่ะครับ ดูเหมือนผมจะจำได้ว่าท่านได้นั่งอยู่ปลายเตียงของผม"

"ถูกแล้ว" ข้าพเจ้าตอบ "อีกสักครู่ความจำของเธอจะดีขึ้นอีก"

โรเยอร์ทำท่าจะลุกขึ้นนั่งตัวตรง แต่รูธได้กดตัวเขาให้กลับลงบนฟูกอย่างอ่อนโยน พร้อมกับพูดว่า "นี่โรเยอร์ คำสั่งของวันนี้คือ เธอจะต้องพักเงียบ ๆ อยู่ที่นี่ และต้องไม่พูดมากจนเกินไปนัก"

เด็กหนุ่มมองจ้องออกไปข้างนอกหน้าต่าง

"เป็นทัศนียภาพที่สวยงามมากใช่ไหม ?" ข้าพเจ้าพูดขึ้นพร้อมทั้งชี้มือผ่านช่องหน้าต่างออกไป "รู้สึกว่าน่าอยู่มากใช่ไหม? ถูกแล้วละ อ้อ เธอคงจะแปลกใจถึงสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวขณะนี้ เธอมีความคิดอย่างใดอย่างหนึ่งบ้างไหม เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้? ซึ่งอาจจะเป็นเพียงแต่ความเข้าใจอันเลือนลาง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือว่าเดี๋ยวนี้เธอรู้สึกสบายดีแล้วและความเจ็บปวดทุกอย่างก็หายไปหมดแล้วใช่ไหม ?

โรเยอร์พยักหน้าและยิ้ม เมื่อดูเหมือนว่า ความรู้สึกเป็นไปอย่างที่ข้าพเจ้าพูด

"ครับ ถูกแล้ว ขอบคุณ"

เห็นได้ชัดว่า เด็กหนุ่มไม่ใช่คนประเภทตื่นเต้นง่าย จึงเป็นอันว่าไม่มีความจำเป็นที่เราจะปิดบังความจริงกันอีกสืบต่อไป ข้าพเจ้าสบตากับรูธ และเธอก็พยักหน้าเป็นการเห็นด้วย

"โรเยอร์ที่รัก" ข้าพเจ้าเริ่ม ฉันมีข่าวดีบางอย่างจะบอกแก่เธอ เธอจำได้อย่างถูกต้องทีเดียว เธอได้เห็นรูธกับฉันเมื่อครู่นี้ เราทั้งสองอยู่ในห้องนอนที่บ้านของเธอ และเธอกำลังป่วยมาก จนกระทั่งหมอไม่อาจจะช่วยเธอไว้ได้ดังนั้น รูธและฉันจึงมานำตัวเธอไป ไปยังอีกโลกหนึ่ง โลกแห่งความรื่นรมย์ เธอพอจะเข้าใจที่ฉันพูดบ้างไหม?"

"ครับ ผมได้ตายแล้วยังงั้นใช่ไหม?"

"ถูกแล้ว เธอไม่ตกใจไม่ใช่หรือ?"

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ตกใจ" เด็กหนุ่มนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็กล่าวเสริมต่อไปว่า "แต่ผมไม่เคยคาดคิดว่าจะพบสิ่งใดสิ่งหนึ่งท่านองนี้"

"จริง ฉันก็คิดว่าเธอคงจะไม่ได้นึกฝันเช่นนี้เหมือนกัน ใครบ้างล่ะจะคิดเช่นนี้ได้นอกจากบางคนที่รู้เรื่องนี้อย่างเข้าใจดีแล้ว ถามจริง ๆ เถอะ ขณะนี้เธอคิดว่าจะได้พบสิ่งใด"

"ผมเองก็ยังมืดแปดด้านจริง ๆ"

"คงจะ นึกว่า อาจ จะได้ พบยมทูตที่ มีปีกใหญ่ หน้าตาเหี้ยมเกรียม แลดูชาเย็นและไม่น่าสนใจเลยใช่ไหม ? สมมติว่าเธอได้เห็นบางสิ่งบางอย่างในทำนองนี้ เธอจะรู้สึกอย่างไร? คงจะคิดว่า พวกเขาเหล่านั้นจะต้องมาลากเอาตัวเธอไป เพื่อไต่สวนต่อหน้าผู้พิพากษาที่น่ากลัว ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในศาลสูงของสวรรค์ และแล้วความทุกข์ทรมานก็จะบังเกิดขึ้นแก่เธอ ถ้าเธอได้ทำบาปเอาไว้ใช่ไหม ?"

รูธ ได้หัวเราะเสียงดัง ด้วยความ ขบขันใน วิธีการพรรณาโวหารของข้าพเจ้า ขณะเดียวกัน โรเยอร์ก็มองดูข้าพเจ้าเขม็ง เพื่อจะให้รู้ว่าข้าพเจ้าพูดเล่นหรือพูดจริง ในที่สุดเขาก็เดาความหมายออก แล้วก็หัวเราะตามไปด้วย

"โรเยอร์ ให้ฉันบอกเธออีกครั้งหนึ่งเถอะว่า ไม่มีผู้พิพากษาหรือ ผู้ตัดสินที่ยิ่งใหญ่ แม้สัก คนเดียว อยู่แห่งใดแห่งหนึ่งในโลกนี้ **ในโลกแห่งความเป็นทิพย์นี้ การพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะมีขึ้น เราทำด้วยตัวของเราเอง และจัดการอย่างยุติธรรมด้วย เธอจะพบว่า เธอกลายเป็น ผู้พิพากษา ตัว เธอ เอง อย่าง เต็มที่** ดังเช่นพวกเราได้กระทำมาแล้ว เราจะเข้มงวดกับตัวเราเองอย่างที่สุด ดังนั้น ความคิดอะไรก็ตามที่เธออาจจะมีเกี่ยวกับวันพิพากษา จงสลัดความคิดเหล่านั้นออกไปให้หมดจากจิตใจ เพราะไม่มีสิ่งที่ว่านั้นไม่เคยมีมาก่อนเลย และต่อไปก็จะไม่มีเป็นอันขาด"

"ในตอนนี้ฉันคิดว่าเธอคงจะสงสัยว่าต่อไปจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธออีก" ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป "คำตอบนั้นง่ายนิดเดียว คือว่า "ไม่มีอะไรเลย" อย่างน้อยที่สุดชั่วระยะหนึ่ง ต่อเมื่อเธอรู้สึกสบายดีแล้ว เราทั้งหมดก็จะออกไป

สำรวจสิ่งต่าง ๆ สักเล็กน้อย เธอจะรู้สึกอย่างไรบ้างเกี่ยวกับข้อเสนอนี้ ?"

"เป็นข้อเสนอที่ดีมากสำหรับผม แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่ผมอยากจะทราบ" โรเยอร์หันมองรอบ ๆ พร้อมกับถามว่า "บ้านหลังนี้เป็นของใครกัน และท่านเป็นใครครับ ผมรู้สึกว่าท่านคงจะเป็นพระ แต่สีของเสื้อคลุมของท่านเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ?"

"เกี่ยวกับบ้านหลังนี้ ก็เป็นของฉันน่ะสิ ซึ่งที่จริงก็คือของเรานั่นเอง เพราะว่ารูธและเพื่อนของฉัน ซึ่งเธอจะได้พบเขาในภายหลัง ได้ใช้เวลามากที่สุดอยู่กับฉัน สำหรับเสื้อผ้าของฉันนั้นก็คือว่า เสื้อผ้าที่ฉันกำลังสวมอยู่นี้ ฉันเพียงแต่ลอกแบบเมื่อสมัยที่ฉันสวมอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ความจริงฉันมีเสื้อผ้าของโลกทิพย์โดยเฉพาะเหมือนกัน แต่สมมติว่าฉันและรูธสวมเช่นนั้น เมื่อตอนที่มารับเธอในห้องของเธอน่ะ เธออาจจะเห็นเราทั้งสองเป็นยมทูตที่แลดูถมึงทึง น่ากลัวเสียมากกว่า และแม้เราจะพยายามยิ้มแย้มแจ่มใสเพียงไร เธอก็คงจะอดหวาดเสียว

ไม่ได้อยู่ดี ดังนั้นในขณะนี้ ฉันคิดว่าเราคุยกันในชุดเครื่องแบบเดิมของโลกมนุษย์เราไปพลางก่อนดีกว่า"

โรเยอร์ก้มลงมองดูเสื้อผ้าของตัวเอง เห็นว่าเขากำลังสวมกางเกงสักหลาดขายาว และสวมแจ๊คเก็ตสีน้ำตาล พร้อมกันนั้นยังสวมรองเท้าหนังอย่างดีอีกด้วย เขาพยายามลูบคลำดูเนื้อผ้าเครื่องแต่งตัวไปมา เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นของจริง เขาได้จับดูตามแขนขาของเขาเอง เพื่อให้แน่ใจว่ายังคงเป็นเนื้อหนังอยู่ ครั้นแล้วเขาก็วางเท้าข้างหนึ่งลงจากเตียงและตบลงกับพื้นเบา ๆ

"ทั้งหมดนี้เป็นของแข็ง ของจริงทั้งนั้นใช่ไหมโรเยอร์ ?" ข้าพเจ้าถามขึ้นเมื่อเห็นท่าทางฉงนของเด็กหนุ่ม

รูธได้นำ ชามผลไม้ ใบใหญ่ มาจาก โต๊ะ ข้างฝาห้องตัวหนึ่ง และนำมาให้เด็กหนุ่ม เธอยิ้มพลางพูดขึ้นว่า "เธอจะเห็นว่าผลไม้เหล่านี้ก็เป็นของที่มีอยู่จริงด้วยเหมือนกัน จงเลือกรับประทานเองตามใจชอบ มันน่ารับประทานมาก และมันจะทำให้เธอรู้สึกสดชื่นขึ้นอย่างประหลาดที่สุด เราเก็บไว้ที่นี่โดยเฉพาะ"

เราทั้งสามต่างก็หยิบผลไม้ขึ้นมา รูธและข้าพเจ้าได้คอยดูว่า เด็กหนุ่มจะทำอย่างไรกับผลไม้ที่ถือนั้น ครั้งแรกเขาได้มองดูผลไม้อย่างใกล้ชิด พลิกกลับมากลับไปอยู่ในมือ เมื่อเขาตรวจดูแล้ว เขาก็รู้ว่า มันคือลูกพลัม และดูเหมือนเขาตัดสินใจไม่ได้ว่า จะทำอย่างไรกับผลไม้นั้น แต่อันที่จริงก็มีอย่างเดียว ที่เราจะกระทำลงไปกับลูกพลัมที่น่ารับประทานเช่นนี้ คือต้องกินมันเข้าไปเท่านั้น รูธและข้าพเจ้าก็ได้รับประทานลูกพลัมนั้น ในขณะที่โรเยอร์เฝ้ามองอย่างไม่กระพริบ เพื่อจะดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องคาดว่าจะได้เห็นน้ำลูกพลัมพุ่งออกมาข้างนอก เลอะเทอะเปื้อนเสื้อผ้าของเรา ครั้นแล้วเขาก็เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เมื่อเขาได้เห็นน้ำลูกพลัมนั้นไหลออกมาจริง ๆ แต่แล้วก็ไม่ปรากฏรอยสกปรกบนเสื้อผ้าของเราเลย เมื่อเขาได้เห็นตัวอย่างจากของจริงเช่นนี้ เขาจึงมีความกล้ารับประทานผลไม้นั้นบ้าง เขาแสดงท่าทางตื่นเต้นอย่างน่าขบขัน เมื่อคิดว่าเขาได้เห็นของมหัศจรรย์เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

รูธได้อธิบายว่า "ที่นี่ไม่มีของเสียเลยโรเยอร์" ทุกสิ่ง ทุกอย่าง ที่เราไม่ ต้องการ จะกลับ ไปสู่ ที่เดิม ของมัน ไม่มีการถูกทำลาย เธอไม่สามารถจะทำลายสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เลย ไม่ว่าเธอจะใช้ความพยายามอย่างใดก็ตาม ถ้าเธอรู้จักว่าเธอไม่มีความจำเป็น หรือปรารถนา ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอีกต่อไปแล้ว สิ่งนั้นก็จะเหี่ยวแห้ง และอันตรธานหายไปต่อหน้าต่อตาทีเดียว แต่ว่ามันไม่หายไปไหน มันจะกลับไปสู่ที่เดิม เช่น ถ้าเธอไม่ต้องการบ้านหลังนี้ พร้อมกับสิ่งของที่อยู่ในบ้านนี้แล้ว มันก็จะอันตรธานไปหมด และแล้วที่นั่นก็จะไม่มีอะไรให้เห็นเลย นอกจากพื้นดินที่เคยเป็นที่ตั้งของมัน เช่นเดียวกับสิ่งอื่นเหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์นี้มีชีวิต เราไม่มีสิ่งใดเลยที่จะไม่มีชีวิต เธอคิดไหมว่าเท่าที่เธอได้เห็นมาเพียงเล็กน้อย ก็เป็นเครื่องแสดงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกจัดไว้ที่นี่ดีกว่าในโลกมนุษย์มากนัก?

โรเยอร์ได้ขอบคุณรูธที่เธอ ได้ให้อรรถาธิบายแก่เขา แต่ดูเหมือนว่า เขามีความมั่นใจขึ้นอีกเล็กน้อยในเรื่องที่

กำลังพูดถึงกัน แน่ละ แม้ว่ารูธจะได้แนะนำไม่ให้เขาพูดมากจนเกินไปก็ตาม อย่างไรก็ดี เขาได้หันมาทางข้าพเจ้าหลังจากที่ได้ตรึกตรองถึงคำพูดของรูธ พร้อมกับความสงสัยบางอย่างก็ปรากฏออกมาให้เห็น เขาถามขึ้นว่า

"ท่านเป็นเจ้าคุณ (bishop) หรือเปล่าครับ ?" โรเยอร์ถามขึ้น

"โอ๊ะ ยังหรอก" ข้าพเจ้าตอบพลางหัวเราะ "ฉันยังไม่ใหญ่โตถึงขนาดนั้น เธอคงสันนิษฐานเอาจากสีของเสื้อคลุมของฉันกระมัง ฉันมีตำแหน่งเป็นเพียงมองซินเยอร์เท่านั้นเมื่อครั้งเป็นชาวโลกมนุษย์ เพื่อนฝูงเก่า ๆ ของฉันบางทีสมัครใจจะเรียกฉันตามตำแหน่งเดิมก็มี เขารู้สึกว่าเป็นการสะดวกและสนิทสนมดีเท่านั้นเอง ฉันเองก็ไม่ได้ถือยศถือศักดิ์อย่างใด ก็คงไม่มีอะไรผิดแปลก เพราะในโลกทิพย์นี้ไม่มีการแบ่งกันตามยศศักดิ์ฐานันดร ดังในโลกมนุษย์ จะเรียกฉันตามชื่อ หรือตามตำแหน่งเดิมก็ได้สุดแล้วแต่ความสะดวก ข้อสำคัญก็คือให้เป็นที่พออาศัยเรียกร้องกันให้เกิดความเข้าใจได้เท่านั้นเอง และให้เธอเข้าใจ

ไว้ด้วยว่า ณ ที่นี่ไม่มีกฎเกณฑ์อันหยุมหยิมเกี่ยวกับยศศักดิ์ดังในโลกมนุษย์เลย เธอจะถือหลักเกณฑ์ดังที่รู้ธเคยกล่าวอยู่บ่อยๆ ก็ได้ว่า ในเมื่อไม่ผิดกฎแล้วก็นับว่าใช้ได้ทั้งสิ้น"

ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวแทรกข้อความบางอย่างไว้สักเล็กน้อยว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านผู้อ่านบางท่านที่ได้อ่านมาถึงตอนนี้คงจะอดคิดไม่ได้ว่า การสนทนาต่าง ๆ ที่ได้เล่ามานี้ดูเป็นเรื่องเด็ก ๆ ไม่น่าจะมีสาระหรือเนื้อหาสมควรแก่ผู้อยู่ในภูมิที่เรียกว่า "สวรรค์" เสียเลย ดังนั้นหลายท่านคงจะคิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวไหลที่ขึ้นมาเสียมากกว่า ความคิดของบุคคลส่วนมากที่เป็นดังนี้ ก็เพราะเกิดมาจากความเคยชินที่ได้ถูกสอน ให้เข้าใจกันมาแต่เดิมว่าในภูมิที่เรียกกันว่า "สวรรค์" นั้นจะมีการงานอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากนั่งหลับตาภาวนา ท่องข้อความยาว ๆ จากพระคัมภีร์อยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่ง การพูดจาปราศรัยกันแต่ละครั้งก็ต้องใช้ประโยคและถ้อยคำชั้นสูง สำนวนก็ต้องหยดย้อยประดับ ประดาไปด้วย ภาษา วรรณคดี แพรว พราว ไปหมด

จะพูด กันให้ออก มาจาก ความ รู้สึกอัน แท้จริง ด้วย ภาษาง่าย ๆ นั้น ต้องเป็นการผิดกฎของสวรรค์อย่างร้ายแรงนักหนา ความเข้าใจทั้งหมดดังกล่าวมานี้ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า นั่นแหละเป็นเรื่องที่เหลวไหล หาสาระไม่ได้เลย โดยแท้จริงพวกเราทั้งหมดดำเนินชีวิตกันอยู่อย่างปกติธรรมดา เราทำงานกัน ตามใจชอบ และตาม ความถนัด เราสนทนาปราศรัยกัน เหมือนกับคนที่มีสติทั้งหลายทำกันทั่ว ๆ ไปไม่จำเป็นต้องดัดจริต ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนหรูหราจนเกินความจริงใจแต่อย่างใดเลย เราอาจจะพูดจากันอย่างสนุกสนานร่าเริงในบางครั้ง เพราะเรายังเป็นผู้มีหัวใจที่จะร่าเริงได้ แต่เราก็เป็นผู้ที่ทำงานกันอย่างเข้มแข็งด้วยใจรักงานอย่างแท้จริง และข้อสำคัญก็คือ เราทั้งหมดมีความสุข มีความภูมิใจที่ได้ดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติเช่นนี้ โดยไม่ได้วิตกกังวลว่ามันจะเป็นการ ผิดแผกจากกฎเกณฑ์ ที่ชาวโลกมนุษย์พากันตั้งไว้ให้เราตามอำเภอใจอย่างใดหรือไม่เลย

โรเยอร์รู้สึกว่า อยากจะลุกขึ้นจากเตียงแล้วในตอนนี้ เราสังเกตดูก็เห็นได้ว่าเขามีอาการดีขึ้นโดยลำดับ

ผลไม้ ที่เขา รับ ประทาน เข้าไป ได้เป็น เครื่อง ช่วยให้กะปรี้กะเปร่าขึ้นได้เร็วมาก แต่เราก็ยังรู้สึกว่าเขาไม่ควรจะหักโหมใช้กำลังมากนักในระยะแรก ๆ ที่เพิ่งจากกายเนื้อมาได้ไม่นาน ดังนั้นเราจึงขอร้องให้เขานอนพักต่อไปอีกสักเล็กน้อย ซึ่งโรเยอร์ก็เชื่อฟังเป็นอันดี ดูเขารู้สึกเป็นกันเองและคุ้นเคยกับเราได้รวดเร็วอย่างน่าพอใจ ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเพราะการที่เราได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่มีพิธีรีตองใดๆส่วนหนึ่งเหมือนกัน ความจริง เรื่องเช่นนี้เป็นของสำคัญอยู่ไม่น้อยในการต้อนรับผู้ ที่เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ ในโลกทิพย์ เพราะเป็นสิ่งเดียวที่ จะทำให้สมาชิกใหม่ ของเราคลายวิตกกังวลไปได้เป็นอันมาก ความรู้สึกเช่นนี้จะมีแก่ผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้เสมอทุกคน ซึ่งท่านก็คงจะเห็นเหตุผลได้อย่างแจ่มแจ้งว่า หากเราทำท่าหรือสีหน้าบึ้งปึ่งเป็นนักปราชญ์หรือผู้ ยิ่งใหญ่แล้ว จะทำให้ผู้มาใหม่เกิดความหวาดกลัวและว้าเหว่อย่างยิ่งเพียงใด

เด็กหนุ่มมองออกไปทางหน้าต่าง ในเมื่อปรากฏมีเสียงกระพือปีกดังขึ้น เขาได้เห็นนกเล็ก ๆ ตัวหนึ่งบินร่อน

เข้ามาในห้อง มันหยุดเกาะอยู่ห่างจากโรเยอร์ประมาณ ๑หรือ ๒ฟุต โรเยอร์จ้องดูนกตัวนั้นเขม็งโดยไม่ขยับเขยื้อน มีท่าทางคล้าย ๆ กับเกรงว่ามันจะตกใจบินหนีไปเสีย รูธเรียกนกตัวนั้นให้เข้ามาหา ซึ่งมันก็บินเข้ามาเกาะบนฝ่ามือที่ยื่นออกไปรับอย่างคุ้นเคยกันดี นกตัวนี้มีขนสีเทาอ่อนน่ารักมาก

โรเยอร์แสดงอาการตื่นเต้น เมื่อรูธยื่นนกให้อุ้มแทน

"นกตัวนี้ชอบมาหาเราบ่อย ๆ" ข้าพเจ้าบอกเขา "มันเป็นของเพื่อนเก่าในโลกมนุษย์ของฉันเอง"

"แล้วนกตัวนี้มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรครับ"

"เพื่อนของฉันเขาพบมันในโลกมนุษย์ ในตอนนั้นยังเป็นลูกนกเล็ก ๆ ไม่ค่อยสบาย เขาพยายามประคบประหงมมันอย่างสุดกำลัง มันก็ไม่รอด เป็นอันว่ามันตายเสียตั้งแต่เล็ก ๆ แทบว่ายังไม่ได้เริ่มชีวิตเลย จากนั้นด้วยอำนาจของความผูกพันในทางใจที่มีต่อนกตัวนี้ มันก็ได้ผ่านจากโลกมนุษย์มาสู่โลกนี้ และได้รับความเอาใจใส่ระวังรักษาจากพวกเรา ในทำนองเดียวกันกับที่เราได้

เอาใจใส่มนุษย์อื่น ๆ เหมือนกัน ความผูกพันทางใจดังกล่าวนี้ได้เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิตของมันอยู่ได้ตลอดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ ในตอนนี้มันเป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของเพื่อนเก่าของฉันทีเดียว ในบ้านของเขาเธอจะเห็นสัตว์ประเภทอื่น ๆ อีกหลายอย่างด้วยกัน อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกครอบครัวนี้มีความเป็นอยู่อย่างสนุกสนานร่าเริงดีเหลือเกิน วันหนึ่งฉันจะพาเธอไปเยี่ยมเขาด้วยกัน เป็นไงเธอชอบนกตัวนี้ไหม ?"

"ชอบมากครับ แต่ว่ามันเป็นนกอะไรนะครับ ?"

"เมื่อตอนแรกที่มันมาถึงใหม่ ๆ นั้น ขนเป็นสีเทากว่านี้มาก และก็ยังไม่ใหญ่ถึงขนาดนี้ เดี๋ยวนี้มันโตขึ้นมาก และสีก็สวยงามขึ้นด้วย เธอสงสัยใช่ไหมว่าเป็นนกอะไร อันที่จริงมันก็นกกระจอกธรรมดา ๆ นั่นเอง เธอจำไม่ได้หรือ ?"

โรเยอร์ ลูบคลำนกตัวน้อยด้วยความเอ็นดู ทันใดรูธก็เหลือบไปเห็นชาย ๒ คนเดินเข้ามาในบ้าน อาคันตุกะทั้งสองเดินทอดน่องผ่านสวนเข้ามาโดยไม่รีบร้อน พลางหยุดชมดอกไม้ที่ขึ้นอยู่ในสวนหน้าบ้านด้วยความสนใจ

เมื่อทั้งสองเข้ามาใกล้ เราก็จำได้ว่าเขาคือเพื่อนเก่าของเรานั่นเอง คนสูงเป็นคนชาวคัลดีน ส่วนคนต่ำเป็นชาวอียิปต์ ทั้งสองเคยมาเยี่ยมเยียนเราบ่อย ๆ

ข้าพเจ้าบอกโรเยอร์ว่า เขาไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นเพื่อต้อนรับแขกของเรา เพราะท่านผู้มาเยี่ยมทั้งสองรู้ดีว่าเตียงนอนนี้ใช้สำหรับรับรองผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ และยังไม่มีกำลังพอที่จะลุกไปไหนมาไหนได้ ดังนั้น ท่านจะไม่ถือว่าเป็นการแสดงอาการไม่เคารพแต่อย่างใดเลย

ข้าพเจ้ากับรูธออกไปต้อนรับอาคันตุกะทั้งสองที่หน้าประตู ท่านผู้ที่เป็นชาวคัลดีนมีชื่อว่าโอมาร์ มีร่างกายสูงสง่า ผมดำสนิท ตัดกับผิวสีขาวนวลทำให้แลเห็นเด่นขึ้นอีกมาก บุคคลผู้นี้เป็นผู้ที่มีอัธยาศัยร่าเริงที่สุดในภูมินี้ และเป็นที่รู้จักกันทั่วว่าเป็นผู้มีอารมณ์ขันครึกครื้นอยู่เสมอ

เราได้กล่าวเชิญอาคันตุกะทั้งสองให้เข้ามาเยี่ยมโรเยอร์ ซึ่งท่านทั้งสองก็ตกลงด้วยความยินดี เราได้จัดหาเก้าอี้ให้ท่านทั้งสองนั่งข้าง ๆ เตียงของเด็กหนุ่มเพื่อจะได้สนทนากันโดยใกล้ชิด

"เป็นไง หลานชาย สบายดีขึ้นหรือยัง ?" โอมาร์กล่าวทักทายโรเยอร์ แล้วก็หันมาทางข้าพเจ้า "ท่าทางพ่อหนุ่มคงจะประหลาดใจว่าผมเป็นใคร ? หรืออันที่จริงก็คือผมเป็นอะไรกันแน่"

ก็คุณเป็น คนแรกที่โรเยอร์ เห็นในชุด เครื่องแต่งกายของโลกนี้ครับ แกก็ต้องสงสัยเป็นธรรมดา เป็นงั้นใช่ไหมโรเยอร์"

"จริงครับ" เด็กหนุ่มตอบ "ผมรู้สึกงง ๆ อยู่สักหน่อย เสื้อผ้าของท่านผู้นี้ดูผิดกับของท่านมากทีเดียว"

"ที่ผิดกันไป ก็เพราะท่านมองซินเยอร์ไม่ต้องการให้เธอตกอกตกใจไปเสียก่อนน่ะซี" โอมาร์อธิบายให้โรเยอร์ทราบ "สำหรับฉัน เธอก็ไม่ได้ตกใจกลัวมิใช่หรือ ในตอนนี้ อย่าวิตกไปเลยพ่อหนุ่ม ฉันและเพื่อนของฉันไม่มีภัยอันตรายต่อใครดอก ไม่เชื่อลองถามท่านมองซินเยอร์กับรูธดูก็ได้ เธอคงจะนึกว่าฉันเป็นเทวดาละซี ก็ดีเหมือนกันเพราะถึงอย่างไร ก็ดูจะดีกว่าที่จะเห็นฉันเป็นผีปีศาจร้ายไป เชื่อไหมว่าในโลกมนุษย์ ยังมีคนอีกไม่น้อยที่เรียกฉันเป็นภูตผีปีศาจ และก็เรียกรูธกับมองซินเยอร์เป็นตัวมารร้าย

อะไรทำนองนั้น เธอลองพิจารณาดูให้ดีซี ว่าพวกเรามีท่าทางสมกับที่จะเป็นภูติผีปีศาจร้ายได้ไหม แต่ฉันว่าท่านมอง ซินเยอร์ นั่นแหละ ดูท่าจะโดนวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าใคร ๆ ในที่นี่สักหน่อย นี่แหละ เป็นเรื่องที่เราพากันหัวเราะอย่างขบขัน ทั้ง ๆ ที่ชาวโลกมนุษย์คิดว่า เราหัวเราะกันไม่เป็นหรือหัวเราะไม่ได้เลยทีเดียว อันที่จริงฉันเองก็ไม่เคยนึกฝันว่า ตนเองจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือสูงส่งถึงขนาดหัวเราะไม่เป็นเอาเสียเลย ยิ่งท่านมองซินเยอร์ด้วยแล้วก็น่ากลัวจะยังคงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ไปอีกนานโข" โอมาร์กล่าวเป็นเชิงล้อ ๆ อย่างสนุกสนาน

"ผมเห็นจะต้องกลับเสียที" เขาหันมาทางข้าพเจ้า "ช่วยบอกเพื่อนของผมในโลกมนุษย์ด้วยนะครับว่า ผมยังคิดถึงเขาอยู่" ว่าแล้วโอมาร์ก็เอื้อมมือไปจับมือของโรเยอร์มากุมไว้ครู่หนึ่งแล้วก็ตบแก้มเด็กหนุ่มเบาๆ 'พักผ่อนให้สบายเสียก่อนนะ หลานชาย แล้วให้ท่านมองซินเยอร์กับรูธพาเที่ยวดูภูมิประเทศให้ทั่วทีเดียว บัดนี้โลกนี้ทั้งหมดเป็นของเธอแล้ว"

บทที่ ๓

ปฐมทัศน์

หลังจากแยกทางกับโอมาร์และเพื่อนของเขาแล้ว เราก็กลับบ้าน ขณะนี้โรเยอร์ได้ลุกขึ้นจากเตียงแล้ว และกำลังนั่งอยู่ริมหน้าต่าง เราได้โบกมือให้เขาด้วยความยินดี ซึ่งโรเยอร์ก็โบกตอบรับเช่นเดียวกัน

"ดูท่าทางโรเยอร์แข็งแรงขึ้นมากทีเดียว" ข้าพเจ้ากล่าวกับรูธ

"จริงทีเดียวค่ะ ดิฉันก็สังเกตเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน"

และผมก็เดาถูกว่า อะไรทำให้เขาสดชื่นขึ้นเร็วเช่นนี้ โอมาร์นั่นเอง เธอเห็นเขาเอามือโรเยอร์ไปกุมไว้ไหม ? นั่นแหละ คือเขาถ่ายพละกำลังให้แก่โรเยอร์อย่างดีทีเดียว

จริงดังนั้น โรเยอร์มีอาการกะปรี้กะเปร่าขึ้นอย่างรวดเร็วจนเห็นได้ชัด เขาออกมายืนต้อนรับเราอยู่ที่ประตูทางข้าง ดูท่าทางแข็งแรงสมเป็นเด็กหนุ่มอย่างแท้จริง ไม่มีร่องรอยของความป่วยไข้ของกายเนื้อเหลืออยู่เลย

"ไง โรเยอร์" รูธเอ่ยทักขึ้นก่อน "เธอคงพร้อมที่จะเผชิญชีวิตใหม่ได้แล้วละซีนะ"

"แน่นอนทีเดียวครับ" โรเยอร์ตอบอย่างมั่นใจ "เดี๋ยวนี้ ผม รู้สึก ว่า สมอง ของผม ปลอดโปร่ง แจ่มใส ดีเหลือเกิน ผมกำลังกระหายอยากรู้เรื่องราวต่าง ๆ เต็มที่แล้ว" พร้อมกับที่พูด โรเยอร์กุมมือของเราไว้คนละข้างอย่างกระตือรือร้น และบีบเสียแน่น

"โอมาร์ได้ทำให้เธอแข็งแรงมากทีเดียว" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "สังเกตได้จากการที่เธอบีบมือของเราอย่างหนักแน่นนี่เอง" โรเยอร์หัวเราะอย่างแจ่มใส ซึ่งทำให้เราเบาใจขึ้นอีกมาก เพราะเป็นอันเชื่อได้ว่า งานแนะนำฝึกสอนเด็กหนุ่มผู้นี้คงจะทำให้เราได้รับความสะดวก

และเบิกบานใจกันทั้งสองฝ่าย ไม่เหมือนกับรายอื่น ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องที่หนักใจแก่ทั้งสองฝ่ายเหมือนกัน

"งั้นมาเถอะ" ข้าพเจ้ากล่าวชวนทันที "เราจะเริ่มต้นกันบนหลังคาทีเดียว"

"ตายจริง บนหลังคารึครับ ?" โรเยอร์มีสีหน้าประหลาดใจ "เราจะต้องปีนขึ้นไปบนหลังคากันทำไมนี่"

"ไม่ตายหรอกน่า เรื่องมันต้องขึ้นไปเสียก่อนจึงจะรู้ว่าทำไม เอาละ ขึ้นหลังคากันดีกว่า"

เราพากันขึ้นไปบนชั้นบน ซึ่งจากนั้นมีบันไดเล็ก ๆ ทอดขึ้นไปสู่หลังคาบ้านซึ่งทำไว้เป็นรูปดาดฟ้าแบน ๆ จากดาดฟ้านี้เอง เราสามารถเห็นทัศนียภาพของภูมิประเทศอันงดงามและร่มรื่นยาวเหยียดออกไปจนสุดสายตา

"เอาละ โรเยอร์ ทีนี้ลองมองดูภูมิภาพเบื้องหน้าของเธอที่เห็นอยู่ในขณะนี้ให้เต็มที่ซิ เธอเคยเห็นวิวที่ไหนเหมือนเช่นนี้ หรือว่าคล้ายคลึงกับที่เห็นอยู่นี่ไหม ?"

เด็กหนุ่มนิ่งอึ้งไปพักหนึ่ง ในขณะที่จ้องมองดูภาพภูมิประเทศที่เห็นอยู่เบื้องหน้าอย่างลืมตัว หลังจากนั้นเขา

หันกลับมาทางเรา พร้อมกับร้องอุทานได้เพียง ๒ คำว่า "โอ้โฮ"

"ได้การ" รูธเอ่ยขึ้นด้วยความรู้สึกขบขันในท่าทางของโรเยอร์ "คำว่า โอ้โฮ ๒ คำนี้ เป็นคำบรรยายความรู้สึกได้อย่างดีที่สุดอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดต่ออีกก็ได้"

"ท่านครับ หรือคุณรูธก็ได้" โรเยอร์กล่าวอย่างตื่นเต้น "ช่วยอธิบายให้ผมทราบหน่อยเถิดครับว่า สภาพของโลกนี้เป็นอย่างไร แล้วบุคคลเหล่านั้นเขากำลังทำอะไรกันอยู่" พลางเด็กหนุ่มชี้ไปที่บุคคลหลายกลุ่มเล็กบ้างใหญ่บ้าง ที่กำลังเดินอยู่ก็มี นั่งอยู่ก็มี ห่างออกไปในระยะไกล

บุคคลเหล่านั้น ก็กำลังทำธุระกิจของตนเองตามถนัดและด้วยใจรัก เขาอาจเดินไปธุระต่าง ๆ กัน หรือบางทีอาจไม่มีธุระอะไรเลยก็ได้นอกจากเดินเล่น หรือสนทนากันด้วยความรื่นเริง บางกลุ่มก็อาจกำลังทำหน้าที่อย่างเดียวกับที่เรากำลังทำให้เธออยู่เดี๋ยวนี้ คือแนะนำให้ผู้มาถึงโลกนี้ใหม่ ๆ ได้เข้าใจถึงสภาวะของสิ่งแวดล้อมใหม่และชีวิตใหม่

แต่ไม่ว่าเขาจะทำอะไรอยู่ก็ตาม จะไม่มีใครมาควบคุมสั่งงานหรือเคี่ยวเข็ญให้ฝืนใจทำอย่างโน้นอย่างนี้เลย

"แต่เท่าที่พูดมานี้ หวังว่าเธอคงจะไม่เข้าใจว่าพวกเราเป็นพวกขี้เกียจ ชอบสนุกสนานโดยไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ฉันขอยืนยันว่านิสัยเช่นนี้ไม่มีอยู่ในโลกนี้เลย ฉันกับรูธได้เที่ยวซอกแซกดูทั่วหมดตามสถานที่ทุก ๆ แห่งเท่าที่จะไปได้มาแล้ว จึงกล้ารับประกันได้ว่าไม่มีความขี้เกียจอยู่ในโลกนี้เลย เราทุกคนต่างพากันหางานอย่างใดอย่างหนึ่งทำกัน แต่ก็อีกน่ะแหละ ที่พูดนี้มิได้หมายความว่า เราต้องทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เช่นเดียวกับที่มิได้หมายความว่า เราไม่ได้ทำอะไรนอกจากพักผ่อนนอนหลับกันไปตลอดกาล ทัศนะ ๒ อย่างดังกล่าวมานี้ที่เป็นฝ่ายสุดโต่ง ผิดทั้งคู่ ความจริงก็คือ เราทำงานบ้าง และหยุดบ้างตามความสมัครใจ รับรองว่าจะไม่มีใครมาออกคำสั่ง หรือคอยเคี่ยวเข็ญให้เราต้องฝืนใจทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลยเป็นอันขาด เราต้องการจะเลิกงานไปหาเครื่องหย่อนใจ หรือเปลี่ยนอารมณ์

เมื่อใดก็ได้ เราอยากจะไปไหนมาไหนเมื่อไรก็ได้ (ในภูมิของตนเอง) ในโลกนี้มีผู้คนมากมาย ดังที่เธอเห็นอยู่บ้างแล้วเดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้น แม้จะมีงานมาก ก็มีคนทำอย่างพอเพียงเสมอ"

"เอ พูดถึงเรื่องทำงาน ผมชักวิตกเสียแล้วละครับท่าน" โรเยอร์กล่าว "คืออย่างผมนี่ควรจะหางานอะไรทำดี"

"ถ้างั้นก็เลิกวิตกได้แล้วละ โรเยอร์" รูธตอบ "เธอเพิ่งมาถึงไม่นานมานี้เอง คอยต่อไปอีกสักหน่อย แล้วเธอก็จะเห็นเองว่า- ไม่มีความจำเป็นอย่างไร ที่จะต้องรีบร้อนหางานให้ได้ในเร็ววัน"

"คุณมาอยู่ที่นี่ได้นานเท่าใดแล้วครับ"

"ฉันมาอยู่ที่นี่ได้เกือบ ๕๐ ปีแล้ว" รูธตอบ

"แล้วท่านเล่าครับ"

"ก็ใกล้เคียงกับรูธนั่นแหละ เธอ หากจะมีข้อแตกต่างกันบ้าง ก็คงจะไม่เกิน ๑๐ นาทีกระมัง เป็นไง เธอคงคิดว่าเราอยู่ที่นี่นานโขแล้วซีนะ"

"แล้วคุณโอมาร์เล่าครับ ท่านมาอยู่ที่นี่ได้นานเท่าใดแล้ว?"

รูธกับข้าพเจ้ามองดูตากันแล้วหัวเราะ

"โอมาร์อยู่ที่นี่มาได้ประมาณ ๒๐๐๐ ปีแล้ว ไงโรเยอร์ ที่ว่าเราทั้งสองมาอยู่ที่นี่ได้นานโขนั้นเห็นจะไม่จริงเสียแล้ว"

โรเยอร์หัวเราะตามไปด้วยความรื่นเริง

"รูธช่วยแนะนำให้ โรเยอร์รู้จัก อะไร ให้มาก ขึ้นอีกสักหน่อยซีครับ" ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น

"โรเยอร์ เธอเห็นตึกหลังใหญ่ที่มีลำแสงสีน้ำเงินพุ่งมาห้อมล้อมอยู่โดยรอบนั่นไหม? นั่นแหละคือสถานที่พักพื้นสำหรับบุคคลที่แรกมาสู่โลกนี้ อันที่จริงเธอก็คงจะต้องไปพักอยู่ที่นั่นก่อนเหมือนกัน ตึกหลังนั้นสวยงามมากทีเดียว และผู้ที่ถูกนำมาพักฟื้นในที่นั้น จะได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีที่สุดทีเดียว"

แล้วทำไมผมจึงถูกนำตัวมาที่นี่เล่าครับ"

"เธอนึกเสียดายหรือเปล่า ที่ไม่ได้ไปอยู่ตึกโน้นก่อน"

"เปล่าครับ เปล่าเลยทีเดียว ผมเพียงแต่นึกสงสัยบ้างเท่านั้น"

"เรื่องเป็นดังนี้" ข้าพเจ้าตอบ "เจ้าหน้าที่ที่ส่งเราไปรับเธอมา ได้ให้ข้อเสนอแนะแก่เราว่าเราควรจะให้เธอมาอยู่กับเราเป็นพิเศษ ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่รู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีว่า อะไรมีความสมควรหรือไม่และเพียงไร เราจึงไม่คิดเห็นเป็นการจำเป็น ที่จะต้องถามถึงเหตุผลอย่างใด อันที่จริงเธอควรจะทราบเสียอีกอย่างหนึ่งด้วยว่าเหตุการณ์เช่นนี้มิได้เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เคยมีบุคคลหลายคนมาแล้วที่ได้ตื่นขึ้นลืมตาดูโลกใหม่ และชีวิตใหม่เป็นครั้งแรกบนเตียงที่เธอเคยนอนนั้น กล่าวโดยสรุปก็คือเรื่องเช่นนี้ย่อมเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย คือทั้งฝ่ายผู้มาใหม่ และฝ่ายผู้ที่รับพามาไว้โดยเสมอกัน"

โรเยอร์ชี้ไปยังบ้าน ที่มีลักษณะและทรวดทรงต่างๆ กันในระยะไกลออกไป บ้างก็อยู่ในที่โล่งแจ้ง บ้างก็แฝงอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้อันเขียวชะอุ่ม และเห็นได้เพียงบางส่วนลาง ๆ "บ้านเหล่านั้นของใครกันครับ ?"

"บ้านเหล่านั้นก็เป็นของบุคคลที่นี่เอง เธอเองจะมีก็ได้ หากต่อไปเธอมีสิทธิที่จะมีได้ แต่อันที่จริงก็ไม่ได้หมายความว่า เราที่นี่จะต้องมีบ้านกันทุกคน เพราะว่าบางคนก็ไม่ต้องการมีบ้านเลย โดยไม่มีความรู้สึกลำบากหรือเดือดร้อนแต่อย่างใด ในโลกทิพย์นี้ ดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีลมหรือความหนาวเย็นอันทารุณดังเช่นในโลกมนุษย์ เพราะว่าอากาศที่นี่จะมีความอบอุ่นอยู่ตลอดกาลโดยไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นการมีบ้านอยู่หรือไม่มีนั้น ก็ดูจะมีค่าเท่ากัน ในเรื่องนี้ สำหรับผู้ที่ต้องการอยู่เป็นส่วนตัว ก็ย่อมทำได้ แม้โดยไม่มีบ้านเลย เพราะว่ามีสถานที่อันร่มรื่นตามธรรมชาติอยู่นับไม่ถ้วน ซึ่งสามารถจะใช้เป็นที่อันสงบสงัดเป็นส่วนตัว ตามลำพังได้โดยไม่ต้องเกรงว่า จะมีผู้ใดไปรบกวนเลย"

"แล้วตึกที่อยู่ในระยะไกลออกไปโน่นเล่าครับ เป็นตึกอะไร ?" โรเยอร์ถาม

"ตึกเหล่านั้นเป็นอาคารเรียนวิชาต่าง ๆ กัน ตั้งอยู่ในตัวเมือง ผู้ที่ต้องการความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ กัน

จะศึกษาได้จากที่นั่น แม้เธอเองถ้าต้องการเรียนวิชาอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ย่อมทำได้ตามใจรัก"

เราได้ช่วยกันชี้แจงให้โรเยอร์ทราบถึงความจริงอีกหลายประการ รู้สึกว่าโรเยอร์มีความสนใจและเชื่อฟังเป็นอันดีเพราะว่ายังเป็นเด็กหนุ่มที่มิได้มีความเชื่อถือติดอยู่ในทางที่ผิดมาแต่เดิม ในที่สุดข้าพเจ้าก็ให้ความเห็นว่าเราควรจะมาพักผ่อนที่ชั้นล่างได้แล้ว ขากลับลงมา โรเยอร์ได้เข้าชมห้องต่าง ๆ อย่างสนใจในความเป็นระเบียบเรียบร้อย เมื่อมาถึงห้องที่เขาพักอยู่เมื่อสักครู่ โรเยอร์ก็เอ่ยถามขึ้นว่า

"แล้วท่านจะให้ผมอยู่ที่ไหนเล่าครับ ?"

"เธอจะอยู่ที่ไหนก็ได้" ข้าพเจ้าตอบ

"หรืออันที่จริงจะไม่อยู่ที่ไหนเลย ก็ได้อีกเหมือนกัน เรื่องนั้นไม่ใช่เป็นของแปลกเลย แต่เธอคิดว่าเป็นการจำเป็นด้วยหรือ ในเมื่อถึงแม้เธอจะอยู่ที่นี่เธอก็จะมีความสุขและมีอิสระทุกประการ ถ้าเธออยากจะหาเพื่อนบ้าง เธอก็ออกไปข้างนอก แล้วเธอก็จะได้พบ

เพื่อนฝูงตามต้องการ สำหรับฉันเองอยากจะขอแนะนำว่า เธอจะอยู่ที่นี่ก็ได้ โดยเธอไม่ต้องเกรงใจ ที่นี่มีห้องเหลืออยู่อีกหลายห้อง มีสิ่งที่จะทำให้เธอเพลิดเพลินได้หลายอย่าง โดยไม่จำเป็นต้องไปข้างนอกก็ได้ และเธอก็จะอยู่ที่นี่ตลอดไปได้นานเท่าที่เธอปรารถนา"

"ข้อสำคัญก็คือ เธอไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องเวลา เพราะที่นี่เวลาไม่มีความหมายอย่างใด ต่อไปถ้าเราหรือเธอได้ทำจิตให้ประณีตขึ้นไปแล้ว เราก็อาจจะเลื่อนภูมิหรือย้ายบ้านไปก็ได้ แต่นั่นในระยะไกลออกไป ตอนนี้เธออย่าเพิ่งคิดถึงเลยดีกว่า ในขณะนี้ขอให้คิดว่า เรายินดีรับรองให้เธออยู่กับเราได้ตลอดไป โดยไม่จำกัดเวลา"

เด็กหนุ่มขยับปากจะเอ่ยคำขอบใจออกมา แต่เราห้ามเขาไว้เสียก่อน ในโลกทิพย์นี้บุคคลไม่จำเป็นต้องพูดแสดงความรู้สึกออกมาก็ได้ เพียงแต่คิดไว้ในใจก็เป็นที่รู้ถึงอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเพียงพอแล้ว

"เอาละ เป็นอันตกลงว่า เธอจะอยู่กับเราที่นี่ต่อไป รูธกล่าว "ทีนี้โรเยอร์ขอให้เธอบอกกับเราซิว่า เธอมีความเห็นอย่างไรกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่นี่"

เด็กหนุ่มมีท่าทางแสดงความฉงนสนเท่ห์เป็นอย่างมาก "ผมไม่รู้ว่าควรจะมีความเห็นอย่างใดดอกครับ แต่ผมสงสัยอยู่อย่างหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนา อันที่จริงผมเองก็ไม่มีความรู้ในเรื่องศาสนามากนัก แต่ก็สงสัยอยู่ว่าสภาพของโลกทิพย์นี้จะลงเอยกันได้กับข้อความในคัมภีร์ทางศาสนาอย่างไร"

"เธอไม่ใช่คนแรกที่สงสัยเช่นนี้หรอกโรเยอร์ ฉันเองและรูธก็เคยสงสัยเช่นนี้เหมือนกันเมื่อมาถึงที่นี่ใหม่ ๆ และคนอีกนับจำนวนล้าน ๆ ก็ได้เคยสงสัยเช่นนี้มาก่อน เรื่องเช่นนี้ เป็นเพราะคนส่วนมากมีความเข้าใจผิดมาแต่เดิมว่าคนที่จากโลกมนุษย์ไปแล้วก็คือคนตาย และผู้ที่จะคิดถึงโลกของคนตาย ก็ต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับในทางศาสนาเท่านั้น มีน้อยคนเหลือเกินที่จะคิดถึงเรื่องโลกทิพย์ด้วยทัศนะที่ถูกต้อง แต่ถ้าเขามีทัศนะที่ถูกต้องบ้างแม้ไม่มากนักเขาก็จะมีความสุขอย่างยิ่ง ข้อเสียก็คือศาสนาในโลกมนุษย์มักจะผูกขาดเรื่องราวของโลกทิพย์ไปเป็นหน้าที่ของตนไปเสียหมด ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็หารู้เรื่องราวของโลกทิพย์ดีนักไม่

อันที่จริงเธอควรทราบไว้ด้วยว่า การเปลี่ยนที่อยู่จากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์นั้น เป็นเรื่องธรรมชาติของชีวิตจริง ๆ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับศาสนาเลย เธอลองมองดูรอบๆ ตัวซิโรเยอร์ เห็นไหมว่ามีพิธีกรรมทางศาสนาเข้ามาแซกแซงอยู่หรือเปล่า แต่แล้วใครเล่าที่จะสามารถกล่าวได้ว่า เรากำลังดำเนินชีวิตผิดจากหลักการทางศาสนาที่นี่"

"ในบรรดาผู้นับถือศาสนาคริสต์ทั้งหลายก็มีความเห็นแตกต่างกันไปตั้งหลายพันอย่าง ทั้งนี้ไม่ต้องกล่าวถึงผู้นับถือศาสนาอื่น"

ผมเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งกล่าวว่า ศาสนาทุกศาสนาย่อมมีความจริงอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น แต่ก็ไม่มีศาสนาใดที่ผูกขาดเป็นเจ้าของสัจธรรมหมดทุกแง่ทุกมุม แต่เมื่อนำมารวมกันเข้า ก็จะเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่จริงไหมครับท่าน ?" โรเยอร์ถามขึ้น

"ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น ฉันก็เคยได้ยินเขาพูดกันเช่นนี้เหมือนกัน แต่เธอลองคิดดูทีหรือว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร

ขั้นแรกทีเดียวเธอจะต้องเที่ยวค้นว่า ในศาสนาหนึ่ง ๆ นั้น อะไรบ้างที่เป็นความจริงและอะไรที่ไม่จริง เพียงแค่นี้ ก็แย่เสียแล้ว เพราะว่า คนเรานั้นลงให้รู้ว่ามีความไม่จริง มาปนอยู่ในความจริงทางศาสนาแล้วจะอดใจไว้ไม่คิดค้นหา ได้ทีเดียวหรือ ? ขั้นที่สอง ก็คือการรวมศาสนาต่าง ๆ ในโลกเข้าด้วยกัน เพื่อจะได้รู้และเห็นความจริงหมดทุกแง่ ทุกมุม ฉันเกรงว่าหากคนไหนคิดทำก็น่ากลัวว่าจะต้อง เป็นบ้าไปเสียก่อนมากกว่า”

โรเยอร์ หัวเราะดังเมื่อข้าพเจ้ากล่าวประโยคสุดท้าย จบลง “หัวเราะไปเถอะโรเยอร์ เพราะว่าการทำเช่นนั้น มันเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะจริง ๆ เสียด้วย”

ฉันเคยนั่งอยู่ในที่นี้ ในห้องนี้ ในโลกทิพย์นี้ และ บางคราวก็รู้สึกว่า ตัวมีชีวิตห่างไกลจากศาสนาเสีย เหลือเกิน”

“บางครั้งเท่านั้นหรือคะ” รูธเอ่ยถามขึ้นอย่างล้อ ๆ น่ากลัวว่าเดี๋ยวนี้ท่านจะหนุ่มใหญ่เสียแล้ว”

“ฉันรู้ด้วยว่าเธอคิดถึงอะไร” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น “คงจะนึกว่าศาสนา จะต้องเกี่ยวกับ การเทศน์ในโบสถ์ วัน

อาทิตย์ มีการร้องเพลงคลอดนตรีละซิ ความจริงสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวศาสนาที่แท้จริงเลย และก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง กับชีวิตใน สภาพที่ เธอเห็น อยู่ ใน ปัจจุบันนี้เลย เธอจะหวังให้พระนักเทศน์โดยทั่ว ๆ ไป เทศน์สั่งสอนประชาชนให้เข้าใจเรื่องเช่นนี้โดยถ่องแท้ได้อย่างไร ในเมื่อ ท่าน เหล่านั้น เอง ก็หาได้ เข้าใจ เรื่องนี้ แต่อย่างใดไม่ นี่ละเรื่องทั้งหมดมันยากอยู่ตรงนี้เอง คือเราไม่มีความรู้ในเรื่องซึ่งเป็นหน้าที่ของเราโดยตรง แม้ฉันเองเมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่ ควรที่จะบอกให้บุคคลเช่นเธอคือรูธและโรเยอร์เป็นต้นทราบเรื่องนี้ให้เข้าใจได้เป็นอย่างดีก็ทำไม่ได้

"เธอคิดดูเถิดว่า มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดเพียงใดเมื่อเราคิดถึงเรื่องนี้กันให้ลึกซึ้งไปจริง ๆ ว่า ทั้ง ๆ ที่เรากำลังอยู่ในโลกทิพย์กันอย่างผาสุกและอย่างแท้จริง แต่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากก็ไม่ยอมเชื่อเช่นนั้น เขาต่างพากันคิดถึงเราในแง่อื่นต่าง ๆ นานา ซึ่งล้วนแต่เป็นความคิดที่ผิดและเหลวไหลทั้งสิ้น เธอลองคิดดูก็แล้วกันว่า ความคิดวิตถารของชาวโลกมนุษย์เหล่านั้น กับความจริงของชีวิตที่เราเป็นอยู่ในบัดนี้จะลงรอยกันได้อย่างไร"

"สิ่งที่น่าแปลกประหลาดอีกประการหนึ่งก็คือทางการศาสนาในโลกมนุษย์ ดีแต่ทึกทักเอาง่าย ๆ ว่า ตนมีอำนาจเหนือชีวิตชาวโลกทิพย์ทุกประการ พวกพระเหล่านั้นไม่ยอมให้เราเป็นมนุษย์ มีเลือดมีเนื้อเหมือนอย่างที่เราได้เป็นอยู่ขณะนี้เสียเลย เขาคอยแต่จะเกณฑ์ให้เราเป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างเพียงเงา ๆ ทั้ง ๆ ที่เราทุกคนก็สามารถหายใจได้ทำงานได้ เดินเหินทำงานและช่วยเหลือกันและกันได้ไม่ผิดอะไรกับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน เขาคิดว่า ขึ้นชื่อว่าสัตว์ เช่นนกเป็นต้นแล้ว จะมีอยู่ในโลกนี้ไม่ได้เลยทีเดียว แต่เธอก็เห็นด้วยตาตนเองแล้วว่า นกน้อยเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของเราที่นี่อย่างแท้จริง คิดดูเถิดว่าในโลกมนุษย์ ผู้รักสัตว์สามารถเล่นหัวสนุกสนานกับสัตว์ได้ แต่เขากลับจะไม่ให้เราทำเช่นนั้นบ้าง เขากล่าวว่าไม่ได้ดอก เรื่องศาสนาไม่ควรจะเกี่ยวข้องกับสัตว์เช่นนี้ยิ่งในภูมิทิพย์เช่นนี้แล้ว ยิ่งไม่ควรจะมีเลยทีเดียว เพราะฉะนั้น เรื่องทั้งหมดที่ฉันได้เล่ามานี้ พอจะสรุปลงได้ว่าศาสนาในทางโลกไม่ได้มีความรู้อะไร ในเรื่องราวของโลก

ทิพย์เลย แต่พวกเขาเหล่านั้นก็พยายามจะแสดงตัวว่าเป็นผู้รู้ แล้วก็ตั้งกฎขึ้นมาเองว่าพวกเราชาวโลกทิพย์จะต้องเป็นอย่างนั้น ๆ ต้องไม่เป็นอย่างนี้ ๆ ตามแต่ที่เขาจะนึกฝันเอาเอง เขานึกฝันเอาว่า ชาวโลกทิพย์จะต้องไม่ทำอะไรเลยตลอดอนันตกาล คิดดูเถิดโรเยอร์ หากเรื่องเป็นเช่นนี้จริง มันจะเป็นภาวะที่น่าเบื่อสักเพียงไร

"เอาละ โรเยอร์ เรามาออกไปชมภูมิประเทศกันดีกว่า ให้นกตัวนี้ไปกับเธอด้วย ให้มันนำทางให้เธอ มันสามารถทำได้ดีกว่าเราเสียอีก ไปกันเถอะ"

บทที่ ๔

หมอโอปปาติกะ

เรา พา โรเยอร์ เดิน ชมทิวทัศน์ ของ ภูมิ ประเทศ ไปเรื่อยๆ ซึ่งทำให้เด็กหนุ่มผู้มาใหม่ของเราได้รับความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง ความตื่นเต้นดังกล่าวมีมูลมาจากสาเหตุ ๒ ประการด้วยกัน คือ ความสวยงามของภูมิประเทศซึ่งหาที่เสมอเหมือนไม่ได้เลยในโลกมนุษย์ และประการที่สองก็คือ ความยิ้มแย้มแจ่มใสแสดงความเป็นกันเองของชาวโลกทิพย์ทุกๆ คนที่พบปะในระหว่างทาง อันที่จริงหลายต่อหลายท่านที่ทักทายเราอย่างสนิทสนมดังกล่าวแล้วนั้น เราเองก็ไม่ได้เคยรู้จักท่านมาก่อนเหมือนกัน โรเยอร์นั้นในชั้นแรกก็ไม่ทราบความจริงข้อนี้ เลยทึกทักเอาว่าข้าพเจ้ากับรูธคงจะเป็นผู้กว้างขวาง คือมีเพื่อนฝูงคนรู้จักมากหน้า หลายตา เหลือเกิน เราได้ อธิบายให้ ฟังว่า

ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ และนอกจากนั้นแม้เด็กหนุ่มจะไปไหนมาไหนตามลำพัง คือโดยมิได้มีเราควบคุมไปเลยก็ตาม เขาจะไม่ขาดผู้ที่หวังดี และแสดงความเป็นกันเองด้วยน้ำใจอันบริสุทธิ์เช่นนั้นเลย ในโลกทิพย์เช่นนี้จะมีแต่ผู้ที่หวังดีคอยเป็นห่วง และยินดีให้ความช่วยเหลือด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์เสมอ

"ที่นี่เราไม่จำเป็นต้องมีการแนะนำตัวให้รู้จักกันเสียก่อนดอก โรเยอร์" รูธกล่าวกับเด็กหนุ่ม "เพราะฉะนั้นเราสามารถรู้จักกันได้ โดยไม่ต้องคอยพิธีรีตอง เช่นในโลกมนุษย์เลย"

ระหว่างทางเราได้ผ่านสิ่งที่ทำให้เด็กหนุ่มได้รับความตื่นเต้นและเป็นสุขใจนานาประการ ท่านองเดียวกันกับที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเองมาแล้ว ดังที่ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้แล้วในภาค ๑ นั่นเอง ในที่สุดเราก็มาถึงจุดหมายปลายทางของเรา

อาคารหลังนี้แลดูคล้าย ๆ กับจะเป็นบ้านที่อยู่ขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ท่ามกลางสวนอันสวยงามตระการตาเป็น

อย่างยิ่ง โดยรอบบริเวณมีแปลงไม้ดอกที่น่ารักเป็นจำนวนมาก ประดับเป็นแนวรอบสระน้ำอันใสสะอาด พร้อมกับไม้ยืนต้นนานาพันธุ์ ตัวอาคารรูปทรงเป็นตึกสี่เหลี่ยมจตุรัส มีหน้าต่างกว้างขวางโดยรอบ และมีประตูอยู่ตรงกลาง ดูจากภายนอก ไม่ปรากฏว่ามีลวดลายอย่างใด เท่าที่สังเกตเห็นรู้สึกคล้าย ๆ กับว่า จะเป็นทั้งบ้านอาศัยอยู่และที่ทำงานรวมกันฉะนั้น

สำหรับวัตถุที่ใช้ก่อสร้างอาคารนั้น เห็นจะไม่จำเป็นต้องกล่าวก็ได้ว่า เป็นวัตถุที่มีอยู่เฉพาะในแดนทิพย์นี้เท่านั้น ความงดงามในด้านสีสรร วรรณะ ก็เป็นสิ่งที่จะหาที่เปรียบในโลกมนุษย์ไม่ได้เช่นเดียวกัน

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่โรเยอร์ ได้มีโอกาสแลเห็นอาคารหลังใหญ่ ๆ ได้อย่างใกล้ชิดและถนัดตา และก็เหมือนกับผู้มาใหม่ทั่ว ๆ ไป เขาอดเอามือลองคลำดูไปมาหลายต่อหลายแห่งไม่ได้ ดูทีก็คงจะไม่ค่อยเชื่อสายตาของตนเอง และต้องการจะพิสูจน์โดยทางสัมผัสว่า ภาพที่เห็นเป็นสิ่งลวงตาหรือเปล่า

"เป็นไง โรเยอร์" รูธกล่าวถามเป็นเชิงล้อ ๆ "เป็นตึกแข็งจริง ๆ ไม่ใช่ภาพมายาแน่นะ"

"ครับ ไม่ใช่ภาพมายาแน่แล้ว" เด็กหนุ่มตอบ "แต่...เอ้อ... ผมรู้สึกว่าหินที่นี่อุ่น ๆ นะครับ คือ . . . คือว่าไม่ค่อยเย็นเหมือนดังในโลกมนุษย์นะครับ"

ข้าพเจ้า กับรูธ หัน มา ยิ้มให้ กัน และ กัน อย่าง รู้ใจ อากัปกิริยาที่ตื่นเต้นของเด็กหนุ่มผู้มาใหม่รู้สึกว่า จะพลอยปลุกความตื่นเต้นของเราขึ้นด้วยเสมอ ทั้ง ๆ ที่ความจริงเรา ทั้งสองก็ได้เคยผ่านพบ เรื่องเช่นเดียวกัน นี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ขณะนี้ ท่านผู้เป็นเจ้าของอาคารหลังนี้ได้ทราบแล้วว่าเราจะมาหาท่าน จึงได้ออกมาต้อนรับเราอยู่ที่ประตูหน้า ท่านผู้ นี้เป็นชาวอเมริกันอินเดียนรูปร่างสูงสง่า และหน้าตาคมสัน เราได้แจ้งแก่ท่านโดยแนะนำโรเยอร์ให้รู้จัก และกล่าวว่าโรเยอร์เป็นผู้ ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ เราจึงกำลังทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ ช่วยนำชมภูมิประเทศ เพื่อให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางขึ้น

"อ้อ เข้าใจละ" ท่านเจ้าของบ้านกล่าวตอบอย่างอารมณ์ดี และเอ่ยต่อไปด้วยอารมณ์สนุก, "เป็นอันว่าผมนี่เป็นตัวภูมิประเทศอย่างหนึ่งของโลกทิพย์เหมือนกัน"

รูธกับข้าพเจ้ารีบปฏิเสธด้วยความเกรงใจ เพราะรู้สึกว่าเราได้พูดและทำค่อนข้างจะพลาดไป อาจจะเป็นการไม่สุภาพอยู่บ้าง แต่ยิ่งปฏิเสธท่านเจ้าของบ้านยิ่งหัวเราะอย่างอารมณ์ดีเสียยกใหญ่ ในที่สุด รูธก็บอกว่าเราควรเลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว เพราะเรายิ่งพูดก็ยิ่งเข้าตัวมากขึ้นทุกที

ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้งให้ท่านทราบในตอนนี้เสียก่อนว่าท่านชาวอเมริกันอินเดียนผู้นี้ได้เรียนรู้ภาษาของเรา (คงจะเป็นภาษาอังกฤษ) มากพอสมควรที่จะใช้พูดสนทนาโต้ตอบกันได้ (ถ้าหากว่าเราต้องการจะพูด) แม้ว่าในการพูด อาจจะมีเสียงเพี้ยนหรือแปร่งอยู่บ้าง หรือบางคราวก็อาจมีการใช้คำที่ไม่ค่อยจะถูกต้องตามสำนวนภาษาของเจ้าของอยู่บ้างก็ตาม

อันที่จริงเสียงที่เพี้ยนหรือคำพูดบางตอนที่ไม่ค่อยจะสละสลวยนัก ก็ได้เป็นเครื่องทำให้การสนทนาของเราครึกครื้นอยู่เสมอ เพราะทำให้ทั้งผู้ฟังและผู้พูดหัวเราะกันได้อย่างสบายใจ อย่างไรก็ตาม ส่วนมากของการสนทนาก็เป็นไปโดยทางรับส่งกระแสความคิดกัน (most of our conversation has taken place by the thought process) ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนสนิทที่ได้รู้จักกันมาแล้วเป็นเวลานาน ท่านผู้นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันกับผู้เป็นชาวอเมริกันอินเดียนส่วนมาก คือยังรักที่จะใช้ชื่อเดิมอันมีความหมายไพเราะลึกซึ้งอยู่ เป็นแต่ว่าได้ดัดแปลงให้เข้ากับสภาวะของโลกทิพย์ได้บ้างเล็กน้อย ดังนั้นจึงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในโลกทิพย์นี้ว่า ท่านชื่อ "เรเดียนท์วิง" (Radiant Wing หรือวิโรจน์บัตต์) คือชื่อ "วิโรจน์" ซึ่งมีความหมายว่าส่งแสงนั้น ได้รับการดัดแปลงเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศของภูมิอันมีแสงสว่างอยู่ตลอดกาลเช่นนี้ และชื่อดังกล่าวนั้น ก็มีความจริงตามความหมายอยู่ด้วย เพราะเมื่อเรามองไปที่หมวก (ขนนก) อันสง่างามที่ประดับ

อยู่บนศีรษะของท่าน ก็จะแลเห็นประกายแสงสว่างพุ่งออกไปโดยรอบ

ในตอนนี้ ท่านผู้อ่านบางคนอาจจะนึกสงสัยขึ้นมาอีกว่า เหตุใดเครื่องประดับศีรษะขนนกจึงจะสวมใส่กันอีกในโลกทิพย์ (เพราะดูออกจะเป็นของโลก ๆ เหลือเกิน) เหตุผลในข้อนี้ง่ายนิดเดียว คือความสวยงามทุกประการเรายังคงรักษาไว้เสมอ แม้ว่าความสวยงามนั้น ๆ จะเคย เป็น สมบัติ ของ โลก มนุษย์มา แต่ ก่อน ก็ตาม เราถือเหตุผลของเราด้วยใจที่บริสุทธิ์ คือถือเอาความงามเป็นหลักเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าความงามนั้นจะเป็นของใคร และโดยไม่ต้องเกรงว่าชาวโลกมนุษย์จะตีราคาเราน้อยลงไปเลย ดังนั้น ในการบรรยายที่แล้ว ๆ มาก็ดี หรือที่จะกระทำต่อ ๆ ไปก็ดีข้าพเจ้าก็จะเล่าถึงความจริงที่มีอยู่และที่ได้ประสบพบเห็นมา โดยมิได้คำนึงถึงความชอบหรือไม่ชอบ และความน่าเชื่อหรือไม่น่าเชื่อตามมาตรฐานของชาวโลกมนุษย์เป็นหลักเลย อนึ่ง แม้ในโลกทิพย์นี้ ก็ไม่มีการกะเกณฑ์หรือบังคับให้ชาวโลกทิพย์

ผู้ใดฝืนใจเชื่อในสิ่งที่เขายังไม่ต้องการจะเชื่อเป็นอันขาด และเขามีสิทธิที่จะแสวงหาเหตุผล หรือคำอธิบายจากผู้อื่นได้เองโดยไม่ต้องเกรงว่าจะมีใครโกรธเคือง และในที่สุดเมื่อเขาได้เห็นความจริงประจักษ์แก่ใจตนเองแล้ว เขาก็มีสิทธิที่จะกลับความเห็นอีกครั้งหนึ่งได้เสมอ และเรื่องเช่นนี้ก็ปรากฏมีอยู่บ่อย ๆ โดยไม่น่าจะมีผู้ใดคิดว่าจะเป็นการน่าละอายแต่อย่างใด

เครื่องประดับศีรษะของท่าน ชาวอเมริกันอินเดียนผู้นี้ เป็นพวงพู่ห้อยระย้าสวยงามมาก มีแสงสุกสว่างเป็นสีรุ้งเลื่อมพรายอยู่โดยรอบ อันที่จริงวัตถุที่ข้าพเจ้าเรียกว่า "ขนนก" ความจริงมิได้นำมาจากนกเลย... แต่ถ้าหากจะใช้ขนนกทำ ก็น่าจะทำได้จากนกเป็น ๆ เลยทีเดียว เพราะในที่นี่ย่อมไม่มีนกตาย แต่ความคิดเช่นนั้นก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะจะเป็นความทารุณสัตว์อย่างน่าละอายที่สุด ดังนั้น "ขนนก" ที่ข้าพเจ้ากล่าวในที่นี้ก็คือวัตถุที่เป็นของโลกทิพย์ โดยเฉพาะซึ่งจัดทำขึ้นโดยผู้มีฝีมือเยี่ยมในทางประดิษฐ์สิ่งเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้า

ใคร่กล่าวส่งเสริมไว้อีกเล็กน้อยด้วยว่า เครื่องประดับศีรษะดังกล่าวนี้ ท่านเจ้าของมิได้ใช้สวมอยู่ตลอดเวลาเป็นประจำคงใช้ประดับเฉพาะในเวลาที่มีงานพิธีเป็นทางการในบางโอกาสเท่านั้น

เราได้อธิบายให้โรเยอร์ฟังว่า งานส่วนใหญ่ของท่านเรเดียนท์ วิง หรือวิโรจน์บัตต์นั้น คือการช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บของโลกมนุษย์ ซึ่งท่านกระทำอยู่โดยผ่านบุคคลบางคน ท่านเป็นผู้ที่ทำการค้นคว้าและทดลองในเรื่องเช่นนี้อยู่เสมอโดยเสาะแสวงหาวิธีและตัวยาใหม่ ๆ อยู่ไม่ขาด เพื่อให้การรักษาของท่านได้ผลดียิ่งขึ้นทุกที

ท่านเจ้าของบ้านได้เชิญให้เราเข้าไปข้างในและโดยที่ได้เคยทราบมาก่อนว่าข้าพเจ้าเป็นผู้แสวงหาความรู้รอบตัวเกี่ยวกับสภาพความเป็นไปของภูมินี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ท่านจึงกล่าวว่า บางทีเราอาจจะอยากทราบวิธีการดำเนินงานช่วยชาวโลกมนุษย์ของท่านบ้าง

ก็เป็นได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ท่านก็ยินดีจะพาเราไปดูห้องปฏิบัติการส่วนตัวของท่านด้วยความเต็มใจ

ในห้องปฏิบัติการส่วนตัวของท่านผู้นี้ เป็นสถานที่ที่น่าทึ่งมากพอ ๆ กัน รู้สึกว่าเป็นห้องที่ท่านได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนั้นจริง ๆ สิ่งที่ทำให้เราได้รับความประหลาดใจอีกประการหนึ่ง ก็คือ นอกจากท่านจะได้ทำการค้นคว้าทางนี้ด้วยตนเองแล้ว ปรากฏว่าท่านยังได้มีลูกศิษย์มารับการฝึกหัดงานด้านนี้อยู่อีกด้วยหลายคน ส่วนใหญ่ก็เป็นผู้มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับโรเยอร์นั่นเอง

ห้องดังกล่าวนี้ เป็นห้องกว้างขวางใหญ่โต ด้านหนึ่งมีขวดยาหลอดยาและโถ ใส่เครื่องยาวางเรียงรายอยู่เป็นแถวยาวในหลอดขวดและโถเหล่านั้น มีวัตถุซึ่งมีสีสรรวรรณะต่างๆ กันบรรจุอยู่มากมายหลายสี ตามฝาผนังมีแผ่นภาพแสดงถึงกายวิภาคของร่างกายมนุษย์ให้เห็นอย่างชัดเจน นอกจากนั้นยังมีรูปหุ่นจำลองแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพนูนของอวัยวะและร่างกาย ให้เห็นชัดขึ้นอีกด้วย

เธอคงจะเห็นว่าเราจำเป็นต้องรู้ถึงที่ตั้งตำแหน่งของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ตลอดจนถึงหน้าที่ของแต่ละส่วนนั้น ๆ ด้วย" ท่านเจ้าของบ้านอธิบายให้ทราบต่อจากนั้นเราก็จะต้องรู้ถึงโรคต่าง ๆ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นแก่อวัยวะส่วนนั้นโดยเฉพาะ ทั้งหมดนี้เราจะต้องรู้โดยละเอียดเสียก่อน จึงจะช่วยรักษาโรคของมนุษย์ได้ เธอคงจะเห็นแล้วว่าในเรื่องนี้เราก็ต้องดำเนินการไปเช่นเดียวกับแพทย์ในโลกมนุษย์เหมือนกัน ข้อแตกต่างก็คือว่าเรามีวิธีการรักษาเป็นของเราเองโดยเฉพาะ เพราะเราใช้วัตถุและพลังซึ่งเป็นของโลกทิพย์ อันจะหาไม่ได้เลยในโลกมนุษย์

"วิธีการของเรานั้นง่ายกว่าของแพทย์ในโลกมนุษย์มาก ทางด้านโน้นเธอจะเห็นขวดยาน้อยใหญ่ มีวัตถุเป็นขี้ผึ้ง (ointment) สีต่าง ๆ บรรจุอยู่ วัตถุเหล่านี้เป็นยาสำหรับรักษาโรคต่าง ๆ ส่วนสีของแต่ละอย่างนั้นความจริงไม่มีความสำคัญในตัวเองแต่อย่างใด เราทำเป็นสีไว้ก็เพื่อให้สังเกตแยกประเภทได้ง่าย เพียงแต่โดย

การดูเท่านั้นเอง เวลาเรานำวัตถุเหล่านี้มาผสมกัน สีเหล่านั้นก็จะผสมเท่ากัน ทำให้เราสังเกตได้ง่ายว่า มีอย่างใดผสมอยู่มากน้อยเพียงใด ทำนองเดียวกันกับการผสมสีของศิลปินผู้เขียนภาพฉะนั้น สำหรับผู้ที่ชอบในเรื่องสีสรรวรรณะต่าง ๆ เป็นพิเศษแล้ว การผสมวัตถุเหล่านี้จะทำให้เรารู้สึกสบายอกสบายใจมากทีเดียว เพราะจะมีสีปรากฏเป็นเลื่อมรุ้งและเหลือบสลับกันไปมาอย่างน่าดูจากการผสมตัวยาต่าง ๆ ตามอัตราส่วนต่าง ๆ เช่นนี้ บางครั้งก็ทำให้เราได้ตัวยาสูตรใหม่ ๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้รักษาโรคของมนุษย์ได้ผลดียิ่งขึ้นกว่าเดิม อันที่จริงขวดต่าง ๆ บนชั้นเหล่านั้นก็เป็นเพียงตัวยาเปล่า ๆ เป็นส่วนมาก เพราะเมื่อเวลาเราต้องการจะใช้ยาขนานหนึ่งขนานใดเป็นพิเศษ เราก็มักจะต้องผสมส่วนกันใหม่สำหรับคนไข้แต่ละราย ๆ ไปโดยเฉพาะ และเราก็ทราบได้ว่าจะต้องผสมวัตถุใดในอัตราส่วนเท่าใด โดยการมองดูสีเข้มและจางเพียงไรนี้เอง

"อย่างไรก็ตามเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ก็เป็นเพียงการรักษาอย่างหนึ่งในบรรดาการรักษาหลาย ๆ แบบเท่านั้น

เพราะมีอีกวิธีหนึ่ง คือการรักษาโดยใช้รัสมีของแสง (light ray) แสงเช่นนี้เราย่อมไม่สามารถจะนำมาเก็บไว้ในขวดดังเช่นวัตถุได้ แต่เราสามารถจะทำให้เธอดูได้" ท่านได้หันไปทางโรเยอร์ พร้อมกับถามขึ้นว่า "ไงเธอได้เห็นจากบ้านของท่านมองซิเยอร์แล้วมิใช่หรือว่า มีตึกหลังใหญ่หลังหนึ่งที่มีลำแสงสีน้ำเงินพุ่งลงมาคลุมไว้จากเบื้องบน ลำแสงเช่นนั้นมีคุณภาพสามารถรักษาโรคทำให้เกิดความชุ่มชื่นได้ ทั้งแก่ชาวโลกมนุษย์ และพวกเราที่นี่เหมือนกัน ผมจะแสดงให้คุณดู กระเถิบเข้ามาใกล้อีกหน่อยซีครับ"

เราได้ล้อมวงกันเข้าไปใกล้ตัวท่านชาวอินเดียนและต่อมาสักครู่ ก็พลันมีลำแสงสีน้ำเงินเป็นประกายสุกสว่างพุ่งลงมาห้อมล้อมพวกเราไว้โดยรอบ ต่อจากนั้นท่านเรเดียนท์วิง ก็ทำให้ลำแสงนั้นย่อเล็กลงจนมีขนาดเท่ากับดินสอ แล้วปล่อยให้ลำแสงนั้นพุ่งลงบนฝ่ามือของเราแต่ละคนโดยลำดับ ซึ่งทำให้เรารู้สึกเยือกเย็นอย่างประหลาด

"เธอคงจะเห็นแล้วใช่ไหมว่า เราสามารถจะทำให้ลำแสงนี้ไปส่องที่บริเวณใด ๆ ก็ได้ และให้มีขนาดเล็ก

ใหญ่เท่าใดก็ได้ตามปรารถนา ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่าขนาดของโรคที่จะรักษานั้นจะมีมากน้อยเพียงใด"

เราทุกคน เฝ้าดู ท่าน ใช้ อำนาจจิต บังคับ ลำแสง ให้เปลี่ยน ทิศทาง ที่พุ่ง และ เปลี่ยน ขนาดกลับไปกลับมา ด้วยความสนใจและเพลิดเพลิน

"คอยดูนะ คุณทั้งหลาย ต่อไปนี้จะมีแสงอีกประเภทหนึ่ง"

ทันใด ลำแสงสีน้ำเงินก็หายไป และมีลำแสงสีแดงสุกสว่างพุ่งลงมาแทนที่

"ลำแสงชนิดนี้ เป็นชนิดที่มีสรรพคุณ ในการกระตุ้นให้เกิดพละกำลัง (stimulating) ช่วยซ่อมแซมส่วนที่เป็นโรคหลังจากที่ได้รับการรักษา (ทางยา) แล้ว และยังสามารถ ส่งเสริม กำลัง ให้แก่ร่างกายทั่ว ๆ ไป ได้ อีกด้วย ลำแสงชนิดนี้ชาวโลกมนุษย์จำเป็นต้องใช้มากทีเดียว และก็ไม่จำเป็นต้องกลัวว่าจะหมด เพราะเรามีเรียกใช้ได้อย่างพอเพียงเสมอ"

เรารู้สึกว่า แสงนี้ทำให้เกิดรู้สึกอบอุ่นขึ้นอย่างประหลาด โดยเฉพาะโรเยอร์ได้เผยความรู้สึกของเขาให้แก่ท่านเจ้าของบ้านทราบ

"จริงเช่นนั้น หลานชาย โดยปกติการให้แสงสีแดงนี้ มักจะกระทำในรายที่ต้องการให้ความอบอุ่นด้วย แต่อันที่จริงเราก็มีแสงอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีคุณสมบัติในการให้ความร้อนโดยเฉพาะ ซึ่งสามารถให้ความร้อนตามที่ต้องการได้ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับสีแต่ประการใด"

"เอาละ เป็นอันว่าผมได้ให้คุณทั้งหลายได้เห็นวิธีการปฏิบัติงานของผมอย่างคร่าว ๆ แล้ว เป็นแต่ว่าในขณะนี้ผมยังไม่สามารถแสดง การรักษาผู้ป่วยให้เห็นได้อย่างแท้จริงเท่านั้น ซึ่งเรื่องเช่นนั้นผมคงทำให้ดู ณ ที่นี้และเดี๋ยวนี้ยังไม่ได้ อ้อแต่ผมคิดว่า อยากจะแนะนำให้คุณ ๆ ได้ รู้จักกับครอบครัวของผมเสียสักหน่อย เราไปในสวนกันดีกว่าครับ"

ท่านเจ้าของบ้านเปิดประตูที่นำเราออกไปสู่สวน และเราก็ออกเดินตามท่าน ผ่านสวนที่งดงามที่มีกำแพงกั้น

เป็นบริเวณไว้ทั้งสองด้าน ในเรื่องกำแพงนี้ท่านเจ้าของบ้านได้บอกว่า มิได้มีไว้เพื่อแสดงถึงสิทธิที่จะเป็นการหวงห้ามไม่ให้ผู้อื่นลุกล้ำเข้ามาแต่อย่างใด แต่เป็นความประสงค์ของท่านที่จะให้เป็นเครื่องบังตัวบ้านไว้ทางด้านหนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้น กำแพงดังกล่าว ยังเป็น เสมือน ฉากหลังทำให้ภาพไม้ดอกและไม้ยืนต้นอันสวยงามต่าง ๆ แลดูเด่นขึ้นอีกด้วย ไม้ยืนต้นต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ก็สูงสง่า มีใบสะพรั่งและดูเขียวชะอุ่ม ตัดกับพันธุ์ไม้ดอกหลากสีและยังมีซุ้มไม้ทำเป็นรูปโค้งอยู่เป็นแห่ง ๆ ท่ามกลางอุทยานอันรื่นรมย์นี้ยังมีหนองบัวซึ่งดูเหมือนว่า จะขุดไว้ในระดับต่ำกว่าพื้นดินลงไป โดยมีบันไดกว้างทอดลาดลงไปสู่พื้นน้ำอันใสสะอาดนั้น

ท่านเจ้าของบ้านได้ส่งเสียงร้องเรียกออกไป คำหนึ่ง เราพากันคอยดูอยู่ชั่วครู่ ก็ยังไม่เห็น วี่แวว ของ ผู้ ที่จะ เป็นสมาชิกใน "ครอบครัว" ของท่านแต่อย่างใด แต่ต่อมาอีกขณะหนึ่งเราก็ต้องประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เมื่อได้เห็นสิ่งที่มีชีวิตสองชีวิตกระโดดโลดแล่นออกมาจากกอไม้ใกล้ๆ

และในที่สุดก็เป็นอันรู้กันว่า "ครอบครัว" ของท่านเจ้าของบ้านที่กำลังออกมาต้อนรับพวกเราในบัดนี้ก็คือ สัตว์ที่น่ารัก ๒ ตัวอันได้แก่สุนัขตัวหนึ่ง และเสือปูม่า (Puma) อีกตัวหนึ่งนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ลืมกล่าวให้ท่านผู้อ่านทราบไปหน่อยหนึ่งว่า นกตัวที่โรเยอร์ได้นำติดตัวมาด้วย ตอนที่ออกมาจากบ้านของข้าพเจ้านั้น เมื่อตอนขาออกมาจากห้องปฏิบัติการของท่านชาวอินเดียน ได้บินไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ และบัดนี้ มันได้บินกลับมาอีก พร้อมกับนำเอาเพื่อนมาอีกสองชีวิตด้วย คือเป็นนกเรเวน (Raven) ตัวหนึ่งและนกแก้ว (Macaw) อีกตัวหนึ่ง

เรเดียนท์วิ่งยื่นมือออกไปรับ และนกตัวมาใหม่ทั้งสองก็โผลงเกาะที่มือของท่าน ส่วนนกของโรเยอร์ก็บินกลับมาหาเจ้าของของมันตามเดิม

"เป็นไงครับ ครอบครัวของผม?" ท่านเจ้าของบ้านเอ่ยขึ้น "สุนัข นกเรเวน และนกแก้วนี้เป็นของผมเอง

นกของโรเยอร์ตัวนั้นเป็นของเพื่อนของผม ซึ่งปัจจุบันยังอยู่ในโลกมนุษย์ ส่วนเสือปู่ม่าตัวนี้ ก็เป็นของเพื่อนของเขาอีกคนหนึ่งเหมือนกัน บุคคลผู้นี้เป็นผู้ที่ผมอาศัยเป็นเครื่องติดต่อกับชาวโลกมนุษย์"

โรเยอร์ในขณะนี้มีท่าทียังขยาด ๆ เสือปู่ม่าอยู่ รู้สึกว่ายังไม่ค่อยจะไว้ใจนัก เด็กหนุ่มยังคงนึกวาดภาพถึงนิสัยของเสือในโลกมนุษย์อยู่นั่นเอง ท่านเจ้าของบ้านจึงต้องรับหน้าที่อธิบายให้หายกลัว

"ไม่ต้องเกรงกลัวอะไรดอกโรเยอร์ รับรองว่าเสือตัวนี้จะไม่มีอันตรายแก่ผู้ใดเลย สัญชาตญาณสัตว์ป่าที่กินเนื้อไม่มีอยู่ในตัวมันอีกแล้ว"

ขณะนี้รูธได้ก้มลงลูบขน และเล่นอยู่กับเสือปู่ม่าด้วยความเอ็นดู ปรากฏว่ามันเชื่อง และสุภาพเหมือนดังลูกแกะฉะนั้น

"รับรองเสือตัวนี้ไม่มีจิตใจเสืออีกต่อไปแล้ว พ่อหลานชาย" ท่านเจ้าของบ้านอธิบายต่อไป "และก็ไม่ได้

หมายความว่าในโลกนี้จะมีแต่เสือตัวนี้ตัวเดียว แต่ถึงจะมีอีกกี่ตัวในที่อื่น ๆ จิตใจของมันก็คงจะเป็นแบบเดียวกัน คือสุภาพและไม่ทำอันตรายใครเลยเป็นอันขาด สำหรับเหตุผลนั้นก็ง่ายนิดเดียว โรเยอร์เธอลองคิดดูก็ได้ ในที่นี้ไม่มีความจำเป็นอย่างใด ที่จะต้องหาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเพื่อไม่ให้อดตาย ไม่มีความหิวซึ่งทำให้ต้องกระวนกระวายจับสัตว์อื่นกินเป็นอาหาร นอกจากนั้นก็ไม่มีความหวาดระแวงว่า จะมีภัยมาจากมนุษย์ หรือสัตว์อื่นใดอีกต่อไป เมื่อเหตุ ๒ ประการนี้ไม่มีเสียแล้ว ผลจะเป็นอย่างไร เธอลองคิดดูก็ได้ว่า ชีวิตจะมีความสุขและสงบเพียงใด ดังนั้นเราจึงเป็นเพื่อนกับมันและมันก็เป็นเพื่อนกับเราได้อย่างสนิทใจ เธอลองเล่นกับมันดูก็ได้ โรเยอร์"

โรเยอร์ก้มลงข้าง ๆ รูธ และลูบขนอันดกและอ่อนนุ่มของมันด้วยความเอ็นดู

"มันขี้เล่นหน่อยนะ" ท่านเจ้าของบ้านบอก "มันชอบไปแหย่ให้ใคร ๆ เล่นกับมันเสมอ ลองให้เจ้านกน้อยของเธอเล่นกับมันดูก็ได้โรเยอร์"

โรเยอร์ชูมือขึ้น และนกของเขาก็บินไปที่เจ้าเสือปูม่า โดยวนเวียนล่ออยู่ที่ใกล้ ๆ จมูกของมันเพื่อล่อให้มันลุกขึ้นตะปบให้ได้ ดูท่าทางมันบินเซถลาไปมาคล้ายกับไม่ค่อยจะมีเรี่ยวแรง ทันใดนั้นเอง เจ้าเสือก็ลุกโลดขึ้นไล่คว้าด้วยความตั้งใจว่าจะตะปบให้อยู่มือ แต่นกน้อยก็รู้เชิงมันบินวนเวียนไปมา ทำให้เจ้าเสือหัวหมุน กระโดดตะครุบลม และหกคะเมนหงายท้องครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเราที่เฝ้าดูต่างหัวเราะกันงอหายทุกคน ความจริงท่าทางของมันก็ว่องไวสมศักดิ์เสืออยู่ แต่เจ้านกน้อยก็ไม่ใช่เล่น ไม่ว่าเจ้าเสือจะกระโดดตะครุบอย่างรวดเร็วเพียงใด มันก็หลบฉากไปมาได้ทุกครั้งอย่างหวุดหวิด

"นี่ถ้าสมมุติว่า เจ้าเสือมันจับนกได้อยู่มือจริง ๆ จะเป็นอย่างไรครับ?" โรเยอร์ถามด้วยความสงสัย

"อ๋อ ก็ไม่เป็นอะไรเลย" เรเดียนท์วิงกล่าวตอบอย่างร่าเริง "ทั้งสองตัวเป็นเพื่อนกัน มันไม่ทำอะไรกันดอกโรเยอร์ แต่อันที่จริงถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นเพื่อนกันก็รับรองว่าจะไม่มีฝ่ายใดเป็นอะไรไปได้เลย ที่นี่ไม่มีความเป็นศัตรูกันดอกโรเยอร์"

แต่ในไม่ช้า เจ้าสัตว์ทั้งสองก็ยุติการเล่นสนุกของมัน โดยนกน้อยบินโผลงเกาะที่ศีรษะของเจ้าเสือปู่ม่า ฝ่ายเจ้าเสือก็เดินทอดน่องกลับมาหาเรา และล้มตัวลงกลิ้งเกลือกกับพื้นหญ้าด้วยความสบายใจ

"เป็นไง เดี๋ยวนี้เธอก็ได้รู้จักกับครอบครัวของฉันแล้ว" เรเดียนท์วิงพูดต่อไปกับโรเยอร์ "คราวหน้าถ้าต้องการจะมาอีกก็เชิญได้เลยทีเดียวนะ รับรองว่าลูกศิษย์ของฉัน ครอบครัวของฉันตลอดจนถึงตัวฉันเอง เต็มใจต้อนรับเธอทุกคน หรือถ้าเธออยากจะชมสวน ก็ลองไปเที่ยวเล่นกับครอบครัวของฉันตามลำพังก็ได้ แต่บางทีถ้าฉันไม่อยู่ เจ้านกสองตัวกับสุนัขตัวนี้มักจะติดตามฉันไปทำธุระกับชาวโลกมนุษย์ด้วยบ่อย ๆ แต่ไม่ต้องวิตกเพราะนกน้อยกับเจ้าเสือปู่ม่าจะยังอยู่ที่นี่เสมอ รับรองว่าจะเล่นกับมันได้อย่างเต็มที่ทีเดียว"

โรเยอร์ ได้กล่าวแสดงความขอบคุณต่อเรเดียนท์วิงเป็นอย่างมาก ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ไปเที่ยวเล่นได้อีกในคราวหน้า จากนั้น เราก็ลาท่านเจ้าของบ้าน พาโรเยอร์ออกเที่ยวชมภูมิประเทศต่อไป

บทที่ ๕

ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกทิพย์

เราเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ หลังจากที่ได้ออกจากบ้านของเรเดียนท์วิงมาแล้ว รู้สึกว่าในตอนหลังนี้โรเยอร์ดูขรึมไป คงจะกำลังครุ่นคิดถึงสิ่งที่ได้เห็นมาเมื่อครู่นี้เอง

ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นว่า "ผมรู้สึกประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง ท่านครับ คือเหตุใดจึงไม่มีผู้ใดในโลกมนุษย์รู้เรื่องต่าง ๆ ของโลกทิพย์นี้บ้างเลย ?"

"อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่า จะไม่มีผู้ใดรู้เสียเลยดอกโรเยอร์" ข้าพเจ้าตอบ "เป็นแต่ว่ามีผู้ที่รู้น้อยเหลือเกินเท่านั้น เมื่อเทียบจำนวนกับผู้ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย"

"แล้วเขารู้ได้อย่างไรครับ ?"

"เขาก็รู้โดยมีผู้บอกเล่าให้ฟังน่ะซิโรเยอร์ พวกเรานี่แหละเป็นผู้บอกให้เขารู้ คำว่าพวกเราในที่นี้ ไม่ได้

หมายความถึงเฉพาะฉันกับรูธเท่านั้นดอกนะ เพราะเหตุว่าอันที่จริงก็ยังมีชาวโลกทิพย์อีกมาก ที่ได้พยายามติดต่อกับโลกมนุษย์อยู่เหมือนกัน เรื่องนี้เราได้พยายามทำกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เธอจะเห็นได้ว่าเราไม่ได้ทอดทิ้งโลกมนุษย์เลย ยิ่งโดยเฉพาะในระยะหลังๆ นี้ เรายิ่งเพิ่มความพยายามในด้านนี้มากขึ้นกว่าเดิม แต่เธอคงจะพอจำได้ว่า ศาสนา (คริสต์) นิกายใหญ่ที่สุดนิกายหนึ่งในโลกมนุษย์ได้มีความเห็นว่า ความรู้เรื่องนรกสวรรค์ได้สิ้นสุดลง เมื่อพระสาวกองค์สุดท้าย (ที่เกิดในสมัยพระเยซู) ดับขันธ์ไปจากโลกนี้ ต่อจากนี้ก็เป็นอันไม่มีอะไรอีกนอกจากการเงียบสงัดอย่างเดียวเท่านั้น และเดี๋ยวนี้เป็นไงโรเยอร์ เธอรู้สึกว่าสิ่งที่เธอเห็นอยู่ในขณะนี้ตรงกับความเชื่อถือของชาวโลกมนุษย์บ้างหรือเปล่า?

"โอ เปล่าเลย ครับท่าน"

"ถูกของเธอ แต่แม้กระนั้น เดี๋ยวนี้ชาวโลกมนุษย์ก็ยังถือกันว่า ไม่ควรพยายามที่จะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลกทิพย์เลย ชีวิตภายหลังมรณกรรมนั้น เป็นสิ่งที่

ฝืนคำสั่งที่ระบุไว้ในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง เมื่อเป็นดังนี้ ประตูแห่งความรู้จึงถูกปิดตายอยู่เพียงนั้น และชาวโลกมนุษย์ ก็ปลอบใจตนเองให้คิดว่า เขาไม่ควรที่จะค้นหาความรู้ในเรื่องนี้แต่อย่างใด เพราะว่าเขานึกทึกเอาเองว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ควรรู้จริง ๆ ป่านนี้เขาก็คงจะได้รู้เองไปเสียนานแล้ว เขาไม่ได้เฉลียวใจดอกว่า อันที่จริง เรื่องสวรรค์นรกและโลกหน้า เรื่องนี้ก็มีกล่าวไว้อย่างชัดแจ้งในพระคัมภีร์ที่เขาอ่านกันอยู่ทุกวันนั่นเอง ยังมีอีกบางคนคิดว่าเรื่องเหล่านี้อาจจะเป็นจริงได้ในสมัยโน้น แต่พอมาถึงสมัยนี้แล้ว เขาก็ถือเสียว่าเขาไม่มีอะไรจะต้องเกี่ยวข้องด้วยอีกต่อไป นี่แหละ ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากตั้งสมมติกันขึ้นมาเองอย่างง่ายๆ เช่นนี้ ผลก็คือในทางการศาสนา มีแต่ความเงียบ ไม่มีการสอบสวนค้นคว้าหรือแถลงความจริงอย่างใดเลย

ท่านคิดว่า ศาสนาต่าง ๆ ควรจะรู้ หรือ พยายามหาทางให้รู้เรื่องนี้ได้ไหมครับ ?" โรเยอร์ถามขึ้น

"เธอถามสิ่งที่น่าถามอยู่เหมือนกันโรเยอร์ แต่สถานการณ์ของโลกมนุษย์ ในปัจจุบันเป็นอยู่อย่างนี้ คือ

ในบรรดานิกายใหญ่ ๆ ทั้งสองนั้น นิกายหนึ่งกล่าวอย่างหนักแน่นอย่างวางอำนาจเต็มที่ว่า ใครก็ตามที่ปฏิเสธปรากฏการณ์ทางจิต (psychic phenomena) ทุกประการชื่อว่าเป็นคนงมงาย แต่ในขณะเดียวกัน ก็ยืนยันอย่างหนักแน่นเหมือนกันว่า ปรากฏการณ์เหล่านี้ล้วนมีสาเหตุมาจากพวกมารร้าย หรือไม่ก็พวกผีปีศาจร้ายอันเป็นลูกน้องของมารร้ายทั้งสิ้น นี่แหละคือที่ท่านโอมาร์ได้เคยกล่าวไว้ว่า พวกเรามักถูกชาวโลกมนุษย์เรียกว่าเป็นผีปีศาจอยู่บ่อย ๆ ดูเอาเถอะ โรเยอร์ ชาวโลกมนุษย์เขาเรียกเราได้ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือเปล่า ?"

"แย่หน่อยครับ แล้วเราจะไม่มีทางแก้ไขในเรื่องนี้บ้างเลยทีเดียวหรือครับ ?"

รูธและข้าพเจ้ายิ้ม เมื่อเห็นท่าทางกระตือรือร้นของโรเยอร์

"โรเยอร์" รูธกล่าวขึ้น "เราเห็นใจในความรู้สึกของเธอ ท่านมองซินเยอร์และฉันก็มีความเห็นและความรู้สึกเหมือนเธอเช่นกัน อันที่จริงถ้าเป็นไปได้ เราก็อยาก

จะจับตัวพวกชาวโลกมนุษย์ที่มีความคิดวิตถารเหล่านั้นมาฟาดก้นสั่งสอนเสียคนละผัวะสองผัวะ เพื่อให้รู้สำนึกตัวเสียบ้าง แต่ท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเคยได้บอกแก่เราว่าไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่จะกลับใจพวกดันทุรังเหล่านั้นได้"

"ทีนี้นะโรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป "ฉันจะเล่าให้เธอฟังต่อไปถึงนิกายใหญ่อีกนิกายหนึ่ง นิกายนี้ได้มีการค้นคว้ากันอย่างขนานใหญ่ ถึงเรื่องการติดต่อระหว่างมนุษย์กับโลกทิพย์ ผู้เป็นต้นคิดดำเนินการนี้มียศเป็นถึงขั้นอาร์ชบิชอบ (อาจเท่ากับสมเด็จราชาคณะ) ทีเดียว ท่านเหล่านี้พยายามศึกษาวิจัยกันอย่างระมัดระวัง มีการทำรายงานประกอบการค้นคว้าด้วย ในที่สุด ส่วนมากก็ลงความเห็นว่า การติดต่อทางวิญญาณนี้มิได้เป็นได้จริงคือไม่ใช่เป็นของหลอกลวงเสมอไป เป็นไง ฉันเล่ามาถึงเพียงนี้แล้ว เธอฟังดูรู้สึกชื่นใจดีไหม เอาละทีนี้เธอเตรียมหัวเราะได้แล้ว หัวเราะให้เต็มที่ทีเดียว เพราะอะไรรู้ไหม ? คือเพราะว่า เมื่อปรากฏความจริงในการค้นคว้าเช่นนั้นแล้ว ผลงานดังกล่าวก็ถูกเก็บเงียบเรียกว่าปิดตาย ไม่ยอมให้ผู้อื่นรู้เลยทีเดียว"

"แปลกประหลาด เห็นไหม ทำไปทำมาก็ดูคล้าย ๆ กับว่า เขามีความปรารถนาที่จะไม่ต้องการรู้เรื่องเช่นนี้เสีย มากกว่าเคยมีพวกที่คนองปากบางคนกล่าวว่า ถ้าผลของการค้นคว้าเป็นไปในทางให้ร้ายแก่พวกเรา คือถ้าหากเขาสามารถปรักปรำพวกเราว่าเป็นผีปีศาจได้สำเร็จละก็ ป่านนี้คงได้ประกาศผล และพิมพ์เผยแพร่ และฉลองกันเอิกเกริกมโหฬาร ไปทั่วเมืองหรือทั่วโลกแล้ว (นี่เพราะปรักปรำหรือให้ร้ายไม่สำเร็จนั่นเอง เลยปิดข่าวเงียบ) อ้อ แต่นี่นะ โรเยอร์ เรื่องนี้ยังมีตอนตลก ตอนที่สองอีก คืออะไรรู้ไหม ? คือว่าท่านอาร์ชบิชอบ หรือพระเถระผู้ใหญ่องค์ ที่ดำเนิน การ สอบสวน ค้นคว้าและสั่งปิดข่าวเงียบองค์นั้นน่ะ เดี๋ยวนี้มาอยู่ที่นี่กับพวกเราแล้ว

"นี่แหละ โรเยอร์ บ่อยครั้งทีเดียวคนเราทำอะไรลงไปแล้ว ก็มานั่งเสียใจในภายหลังว่าตนไม่ควรทำลงไปเลยและโดยเฉพาะการแก้ไขสิ่งที่ทำผิดไปแล้วนั้น ก็ไม่ใช่ของง่ายนัก ฉันเองก็เห็นใจท่านพระเถระองค์นั้นอยู่ เพราะฉันเองก็เคยทำห้าแต้มไว้ข้างหลังเหมือนกัน เป็นแต่ว่าฉัน

ออกจะเคราะห์ดีหน่อยที่ได้มีโอกาสกลับไปแก้ตัวได้บ้าง มันก็ไม่ถึงกับลบหายไปได้ทีเดียวดอก แต่ก็เรียกว่าเป็นการผ่อนหนักเป็นเบาไปได้บ้างตามสมควร เมื่อตอนเป็นมนุษย์ฉันเคยพูดจาฉะฉานอย่างแข็งขัน ยืนยันทฤษฎีของตนเองอย่างมั่นคง เดี๋ยวนี้ฉันมาอยู่ในโลกทิพย์แล้ว ก็กำลังพูดจาอย่างฉะฉานยิ่งกว่านั้นอีกสองเท่า แต่เพื่อคัดค้านมติความเห็นเดิมของตนเอง บัดนี้ฉันรู้สึกว่าพอจะมีความสงบใจได้บ้าง ไม่ต้องนั่งเดือดร้อนใจในความงมงายแต่หนหลังของตนเองเหมือนเดิม เดี๋ยว ตอนเธอกลับไปบ้าน ฉันจะให้เธอดูหนังสือที่ฉันแต่งไว้ตอนที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ ไม่ไหวเลยมันเป็นหนังสือสาระแท้ ๆ ทีเดียว"

ถึงตอนนี้ รูธหัวเราะขัดคอข้าพเจ้าทันที "ยังหรอกค่ะ ท่าน ในโลกมนุษย์ยังมีสิ่งที่เป็นสวะยิ่งกว่านั้นอีกมาก"

"นิกายทั้งสอง ที่กล่าวนั้นมีความสนใจในเรื่องโลกทิพย์ในทัศนะที่แปลกประหลาดอยู่เหมือนกัน ต่างก็รู้ดีว่าถึงอย่างไร ๆ ก็ต้องมีโลกหน้าจนได้ แต่แล้วไม่ว่าจะคิดอย่างไร ก็แยกความคิดดังกล่าวออกจากศาสนาไม่ได้

จนแล้วจนรอด (น่าจะเป็นความจริง เรื่องนี้เป็นธรรมดาของชีวิตที่จะต้องไปเป็นเช่นนั้น โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับทางศาสนาเลย คือจะมีศาสนาหรือไม่มี เรื่องการไปสู่โลกทิพย์ก็เป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้อยู่นั่นเอง) ท่านนักการศาสนาเหล่านั้นต่างนึกฝันเอาว่าขึ้นชื่อว่าชีวิตในโลกมนุษย์แล้ว จะต้องเป็นเรื่องของวัตถุอย่างแท้จริงทีเดียวและชีวิตหลังมรณกรรม (After - life) ก็ต้องเป็น ชีวิตที่จะเหมือนกับในโลกมนุษย์ไม่ได้เลยเป็นอันขาด คือว่าจะต้องมีแต่บรรยากาศที่เต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ มีแต่การสวดมนต์ภาวนากันตลอดกาลทีเดียว อันที่จริงชาวโลกมนุษย์ก็คิดอยู่บ้างเหมือนกันในข้อที่ว่า โลกทิพย์มีอะไรไม่เหมือนโลกมนุษย์อยู่หลายอย่าง แต่ข้อเสียก็คือว่ามันไม่ได้เป็นไปอย่างที่เขาเข้าใจอยู่เลยเท่านั้น

"แล้วเรื่องนี้จะไปลงเอยกันแบบไหนแน่? ในที่สุด ศาสนาในโลก มนุษย์จะ สามารถ เห็นจริงดังกล่าว นี้ได้บ้างหรือเปล่า? เรื่องนี้ยังเป็นเรื่องที่ตอบได้ยากเหลือเกินในระยะต่อไป แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ก็พอจะมองเห็นได้

ว่าแย่เต็มที่ โดยส่วนใหญ่แล้ว เราช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย เพราะเขาพอใจที่จะเป็นอยู่ในสภาพเช่นนั้นเสียแล้ว นิกายแรกที่ฉันกล่าวถึงเมื่อกี้นี้อ้างว่า เป็นนิกายที่แท้จริงนิกายเดียว และเป็นนิกายที่ถือว่าตนเองทำอะไรไม่ผิดเลย ดังนั้นก็เป็นอันว่า ในนิกายนี้ดูเหมือนจะไม่มีความหวังเหลืออยู่เลย ส่วนนิกายที่สองนั้นไม่มีอำนาจเด็ดขาดเช่นนั้น สมาชิกของนิกายนี้จึงมีอิสระที่จะคิดและเชื่อได้ตามที่ตนปรารถนา ความเชื่อและการปฏิบัติของสมาชิกในนิกายนี้ จึงมีขอบเขตกว้างขวางมาก ในเรื่องความเชื่อแล้ว ต้องอยู่ในนิกายนี้เกือบจะไม่มีอำนาจควบคุมอย่างใดเลย ดังนั้นจึงมีนักบวชบางคนในนิกายนี้กล่าวสนับสนุนเราอยู่เป็นทางการเลยทีเดียว เพราะว่าเขาเหล่านี้ได้รับความรู้ไปจากเราโดยตรง แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งนักบวชและฆราวาสในนิกายนี้จะมีความประพฤติปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกันเสมอไป เพราะว่ายังมีอีกไม่น้อยที่เข้าตำรารักพี่เสียดายน้อง คือเชื่ออย่างใหม่ก็เชื่อ แต่ในขณะเดียวกัน ก็ยัง เสียดายไม่อยาก ทิ้ง ความเชื่อ และ การปฏิบัติที่เคยทำกันมาตั้งแต่เดิม

"นี่แหละโรเยอร์ เห็นไหมว่าเป็นการยากเพียงใดที่ศาสนาในโลกมนุษย์ จะยินยอมรับรองเรื่องราวของเราเป็นทางการ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ความจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ต้องศึกษาหาได้จากบุคคล หรือแหล่งที่ไม่ได้เป็นทางการนั่นเอง เป็นไง โรเยอร์ เธอถามฉันมาเพียงประโยคเดียว แต่ก็ทำให้ฉันต้องตอบอธิบายกันเสียยืดยาว"

โรเยอร์ให้ความเห็นว่า เราควรจะนั่งพักกันสักครู่หนึ่ง เราทั้งสามคนจึงเลือกนั่งลงภายใต้ต้นไม้บนเนินดินแห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถมองเห็นสระน้ำแห่งหนึ่งเป็นประกายระยิบระยับอยู่ในระยะไกลออกไป"

"ดู ๆ ไปก็น่าสงสารจริง ๆ นะโรเยอร์" รูธเอ่ยขึ้น "ที่ชาวโลกมนุษย์เป็นจำนวนมากมาย ไม่มีผู้ใดรู้เรื่องราวของโลกที่น่าอยู่ของเรานี้เลย และน่าสงสารยิ่งขึ้นก็คือเขากลับได้รับคำตักเตือนจากทางการไม่ให้เกี่ยวข้องหรือพยายามรู้เรื่องอะไร ๆ เลยอีกด้วย ตามเหตุผลที่แสนจะงมงายของเขาที่คิดตั้งขึ้นมาเอาเอง คิดดูเถอะ การที่มนุษย์

จะได้รู้เรื่องราว เกี่ยวกับพวกเรา และดินแดนของเรานั้นมัน เป็นการเสียหายอย่างไรหรือ เป็นการทำอันตราย ใครที่ไหนกัน ตามทัศนะของชาวโลกมนุษย์ดังกล่าวนี้ดู ๆ ไปพวกเรานี้ก็คล้ายกับคนจัณฑาล หรือคนผิดธรรมชาติวิตถารต่าง ๆ ซึ่งเขาจะคบหาสมาคมด้วยไม่ได้ คิด ดู แล้ว มัน น่าเจ็บใจเหมือนกัน"

"อย่าไปคิดเจ็บใจให้เสียเวลาเลยเธอ" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "เรื่องความงมงายแบบนั้นไม่ใช่ของใหม่เลย มันมีมาเป็นเวลานานหลายร้อยปีแล้ว จนกระทั่งคนทั่วไปเกิดความเคยชิน และก็ไม่รู้ว่าตนเองมีความงมงายเพียงใด ดังนั้น จึงไม่น่าประหลาดใจเลยโรเยอร์ที่มีบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยเมื่อได้มาสู่โลกนี้เข้าจริง ๆ และได้เห็นแจ้งในความจริงด้วยตนเองและก็เกิดความเสียใจและความกระวนกระ-วายอย่างขนาดใหญ่เรียก ว่า แทบ จะนั่งนอน ไม่ติดทีเดียว พวกนี้คิดอยู่ แต่ว่าตนเอง ได้หลงพกเอาความเจ็บใจ เข้าไว้อย่างน่าเสียใจ และก็เกิดอยาก จะกลับไปยัง โลกมนุษย์เพื่อไป ตะโกน กรอกหู พวก ญาติมิตร ข้างหลัง ให้หายหลง

งมงายอย่างที่ตนเองได้เคยเป็นมาแล้ว ในจำนวนนี้บางคนเสียอก เสีย ใจเอามาก ๆ ถึงกับ สกดใจไว้ไม่อยู่ พยายามกลับไป ตะโกนกรอกหู ของญาติมิตร ที่กำลัง หลงผิดจริง ๆ เหมือนกัน แต่ผลก็คือไม่มีผลดีอย่างใดเกิดขึ้นเลย เพราะว่าไม่มีใครสามารถจะได้ยินเสียงของเขาได้ แม้ว่าเขาจะตะโกนให้ดังสักเพียงใดก็ตาม

"อย่างเรื่องของเธอนี่แหละโรเยอร์ รูธและฉันจะพาเธอกลับไปยังโลกมนุษย์ก็ได้ โดยเราจะไปยังที่ที่เราสามารถจะติดต่อกันได้กับเพื่อนของเราเอง เราจะแนะนำให้เธอรู้จักกับเขา และก็ขอให้เขาช่วยส่งข่าวคราวของเธอไปให้ญาติมิตรทางบ้านของเธอทราบว่า บัดนี้เธออยู่ที่นี่เป็นสุขสบายดีแล้ว อย่าลืมนะว่าเพื่อนของเรากลุ่มนี้ไม่เคยรู้จักกับญาติมิตรของเธอมาก่อนเลย และญาติของเธอก็ไม่เคยรู้เรื่องการติดต่อทางจิตกับโลกทิพย์มาก่อนด้วย หรือว่าแม้เขาจะรู้ เขาคงจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ทีนี้เธอลองคิดดูทีหรือว่า ญาติพี่น้องของเธอจะรู้สึกอย่างไร ในเมื่อเพื่อนของเราไปหาเขาที่ บ้านและบอก ว่ามีข่าว คราวจากโรเยอร์

ซึ่งเป็นบุตรหลานของเขามาถึงเขา ฉันว่าเธอคงจะต้องรู้ดี เพราะว่าเขาเหล่านั้นก็เป็นญาติพี่น้องของเธอเอง"

เด็กหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พูดว่า "ญาติพี่น้องผมเป็นคนสุภาพครับ เขาคงไม่พูดว่าเราออกมาดัง ๆ ดอก แต่เขาคงจะคิดในใจว่า ท่านเหล่านั้นน่ากลัวจะเป็นพวกหลอกลวงหากิน หรือไม่ก็สติไม่ค่อยจะดีไปเสียแล้ว"

"บุคคลพวกนี้คงไม่มีลักษณะท่าทางว่าจะเป็นพวกมิจฉาชีพดอกโรเยอร์ แต่เรื่องการที่จะถูกเหมาเอาว่าเสียสตินี้อาจจะเป็นไปได้มากทีเดียว ทั้ง ๆ ที่แม้ว่าเขาก็ไม่มีลักษณะท่าทางของคนบ้าเลยก็ตาม เอาละ แล้วต่อไปจะเป็นอย่างไรอีก"

"พวกญาติของผมก็คงจะคิดอีกว่า เรื่องเช่นนี้ไม่สมควรที่คนที่มีความคิดจะเกี่ยวข้องด้วยเลย"

"นี่แหละ โรเยอร์ ความรู้สึกเช่นนี้แก้ไขได้ยากมากทีเดียว เขาคงคิดไปในทำนองที่ว่า เราไม่ควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องความสูญเสีย หรือความเศร้าโศรก

อันเป็นเรื่องภายในของพวกเขาโดยเฉพาะ แล้วต่อไปจะเป็นอย่างไรอีก?"

"น่ากลัว พวกญาติ ๆ ของผมเขาคงจะเชิญให้กลับออกไปจากบ้านเสียมากกว่า ต่อจากนั้นเขาก็คงจะปรึกษากันว่าท่าทางจะไม่ค่อยดี แล้วก็คงจะไปหาท่านสมภารที่วัดข้างบ้าน ท่านสมภารก็คงจะรับฟังอย่างสงบ เสร็จแล้วก็คงจะบอกว่าเรื่องเช่นนี้ท่านก็เคยได้ยินได้ฟังมาบ้างเหมือนกัน แต่ว่าเป็นเรื่องที่อย่าไปเอาใจใส่หรือเกี่ยวข้องด้วยเสียเลยจะดีกว่า"

"นี่แหละ โรเยอร์ เรื่องก็คงไปลงเอยทำนองเดียวกันนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า และเรื่องแบบนี้เราก็ต้องเล่ากันครั้งแล้วครั้งเล่านับเป็นจำนวนสิบ หรือร้อย หรือพันครั้ง เล่าให้ใครฟังน่ะหรือ? ก็คือเล่าให้ผู้ที่มาถึงที่นี่แล้วได้รู้ถึงความงมงายแต่หนหลังของตนฟังนั่นเอง เพราะบุคคลประเภทนี้นับเป็นจำนวนพัน ๆ ต่างก็กระตือรือล้น อยากจะกลับไปเล่าให้ญาติมิตรในโลกมนุษย์ฟัง ถึงความจริงที่ตนได้เห็นอยู่เฉพาะหน้าให้ได้ เราจึงต้องเล่าเรื่องเช่นนี้นับ

จำนวนพัน ๆ ครั้ง ก็เพราะเหตุนี้เองและก็ไม่ทราบว่า เมื่อใดจึงจะหยุดเล่าได้สักที

"เรื่องดังกล่าวนี้มีปมที่แก้ไม่ตกอยู่ข้อหนึ่งก็คือ ท่านผู้มีเกียรติ ในทางการ ของ โลกมนุษย์ พยายาม หา ทางให้ความจริงหรือ สัจธรรมเหล่านี้ลงลอย กันได้กับ ลัทธิ ความเชื่อ ที่ตนยึดมั่น อยู่ซึ่งแบบนี้ เป็นการผิด อย่าง กลับ หน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว วิธีที่ควรจะทำก็คือท่านเหล่านั้นจะต้องทำในทางที่ตรงกันข้าม คือต้องหาทางปรับลัทธิความเชื่อของตนให้เข้ากับสัจธรรมจึงจะถูกต้อง ตามแบบนี้ก็คือสิ่งใดที่เชื่อถือและปฏิบัติกันอยู่ ถ้าขัดต่อหลักแห่งความจริงหรือสัจธรรม ก็ต้องเลิกล้มหรือเปลี่ยนแปลงเสียให้หมดแต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ พวกเขาพอใจจะจับเงามากกว่าจับตัวจริง เขายึดติดอยู่กับพิธีกรรมลัทธิต่าง ๆ แทนที่จะคิดถึงสัจธรรมที่แท้จริง นี่แหละ เมื่อเขาไม่ได้แสวงหาสัจธรรมแล้วจะพบสัจธรรมได้อย่างไร"

"พูดกันอย่างง่าย ๆ ถึงแม้ว่ามันอาจจะตรงเกินไปสักหน่อยก็ตาม ขณะนี้เราสามคนกำลังนั่งสนทนากันอยู่ที่นี่

เราทุกคน ล้วนแต่เคย เป็นชาวโลก มนุษย์มา ครั้ง หนึ่งแล้ว และต่างก็ ได้ผ่านความ เปลี่ยนแปลงของ ชีวิตที่สมมุติเรียกกันว่า "ความตาย" มาแล้วเช่นเดียวกัน แต่แม้เราจะถูกสมมติเรียกว่าเป็นผู้ที่ "ตายแล้ว" ก็ตาม เราก็ยังกำลังนั่ง อยู่ บนพื้นหญ้า อันอ่อนนุ่ม และ เขียว ขจี อย่างสบายอารมณ์ เบื้องหน้าเราเป็นภูมิประเทศอันสวยสดงดงาม ยาวเหยียดออกไปในระยะไกลจนสุดสายตา ซึ่งทั้งหมดเหล่านี้ก็ดี ร่างกายของเราทั้งสามก็ดี ล้วนแต่เป็นของจริง จับได้ ถูกต้องได้ เป็นวัตถุแข็งจริง ๆ เหมือนกับวัตถุและร่างกายในโลกมนุษย์ทุกประการ ไม่ใช่เป็นแต่เพียงเงา ๆ เหมือนภาพในฝัน อย่างใดเลย ทุก ๆ อย่างเป็นของจริง ๆ ซึ่งมีอยู่ตลอดกาล ไม่ใช่มีขึ้นชั่วขณะหรือแว็บเดียว และการที่เราได้มาอยู่ ณ สถานที่เช่นนี้ ก็เพราะผลแห่งความดีของเราเอง เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ผลกรรมนั้นทำให้เรามีสิทธิ์อันชอบธรรม ที่จะมาอยู่ ณ ที่นี้ได้ โดยไม่มีผู้ใดจะทำให้เป็นอย่างอื่นไปได้ การ

ที่เรามาอยู่ที่นี่ได้ ก็ไม่ใช่เพราะเราขึ้นสังกัดถือศาสนานิกายหนึ่งนิกายใดเลย รูธจะบอกความจริงได้ประการหนึ่งว่า เธอไม่เคยไปวัดนานมาแล้ว แต่แม้อย่างนั้นเธอก็มาอยู่ร่วมกับเราที่นี่ได้ รูธนี่แหละจะสามารถบอกให้เราฟังได้ว่า พวกพระในโลกมนุษย์เห็นเธอเป็นพวกเดียรถีย์นอกศาสนาที่ร้ายกาจมากทีเดียว พวกพระจะประณามว่าคนอย่างรูธนี่แหละ เป็นผู้ที่ก่อให้เกิดความแตกร้าวขึ้นในวงการศาสนา และจะต้องมีโทษตกนรกหมกไหม้ ชนิดที่ไม่ต้องได้ผุดได้เกิดกันทีเดียวแหละ

"สำหรับฉันเองทั้งที่เป็นพระอยู่เอง ซึ่งน่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าผู้อื่น แต่ก็เปล่า สำหรับเธอนี้ โรเยอร์ยังเป็นหนุ่มยังไม่มีตำแหน่งใหญ่โตในทางศาสนาแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นถ้ากล่าวตามหลักศาสนาแล้ว ทั้งเธอและรูธก็ไม่น่าจะมาอยู่ที่นี่ได้เลย ถ้าสมมติว่า คนเราจะไปสวรรค์ได้เพราะการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาแล้ว รูธและเธอจะมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร มีทางคิดกันเล่นๆ ได้ ๒ ทางคือ ทั้งเธอและรูธไม่สมควรที่จะอยู่กับฉันในที่นี้เลย หรือไม่ก็

ฉันเองไม่สมควรจะอยู่กับเธอทั้งสองที่นี่เลย แต่แล้วก็ปรากฏว่า เราทั้งสามได้มาอยู่ด้วยกันที่นี่จนได้

"เรื่องทั้งหมดนี้ทำให้เรา สรุปได้ความจริง อย่างใดบ้างไหม? ฉันอยากจะกล่าวว่า หลักการทางศาสนาของเราน่าจะมีผิดพลาดเสียแล้ว มิฉะนั้นคงจะไม่ค้านกันกับข้อเท็จจริงถึงเพียงนี้"

"ขอถามอีกหน่อยเถอะโรเยอร์ เมื่อเธอเป็นมนุษย์อยู่นั้น เธอรู้สึกว่ามีศรัทธา (pious) ในทางศาสนาอยู่ทุกขณะจิตทีเดียวหรือ"

"เปล่าแน่ทีเดียวครับ"

"จริงอย่างนั้น ไม่มีคนธรรมดาสามัญทั่ว ๆ ไปจะสามารถมีจิตใจเช่นนั้นตลอดวันและคืนเลย บางครั้งเราก็คิดอะไรเล่น ๆ สนุกสนานกันบ้าง บางครั้งเราก็ช่วยเหลือผู้อื่นไปบ้างเท่าที่จะทำได้ ในเรื่องเช่นนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวกับทางศาสนาเลย ทีนี้ลองคิดถึงสภาพปัจจุบันดูทีหรือเธอเห็นว่าบรรยากาศของโลกทิพย์นี้ เต็มไปด้วยเรื่องศาสนาตลอดเวลาหรือ?"

"ก็ไม่เห็นเป็นเช่นนั้นนี่ครับ"

"แล้วเธอรู้สึกว่า อยากจะเปลี่ยนชีวิตในโลกนี้กับชีวิตในโลกมนุษย์หรือไม่?"

"โอ๊ะ ไม่ละครับ ไม่เอาเด็ดขาดเลยครับ"

"ระวังคำพูดของเธอหน่อยโรเยอร์ เธอเป็นชาวโลกทิพย์ถึงขนาดนี้แล้วนะ พูดอะไรๆ ต้องให้หรูๆ หน่อยซิ ต้องพยายามใช้ศัพท์สูงๆ ให้มากที่สุด ต้องให้มีเนื้อความลึกๆ ฟังเข้าใจยากที่สุดก็ยิ่งดี เธอไม่รู้ดอกหรือว่าชาวโลกมนุษย์เขา กะเกณฑ์ ให้พวกเรา เป็นเช่นนั้น กันมานานแล้ว เขาต้องการให้เราอ่านพระคัมภีร์สวดมนต์พึมพำและพูดภาษานักบวชกันทั้งคืนทั้งวันเลยรู้ไหม?"

"จริงอยู่ ฉันไม่ได้หมายความว่าเรากำลังอยู่ในโลกที่ไม่สนุกเลย ความจริงก็คือเราอยู่ในโลกที่มีเหตุผล เราทำงาน เราเล่น เราสนุกสำราญ และหัวเราะกันได้อย่างเต็มที่ และข้อสำคัญที่สุดก็คือเราเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้อง อยู่ในกฎ หรือ อาณัติ ของ ศาสนานิกาย หนึ่ง นิกาย

ใดเลย เรามีความเป็นอยู่อิสระไม่ต้องขึ้นอยู่กับการพอใจของโลกมนุษย์หรือใคร ๆ เลย จำไว้โรเยอร์"

"คิด ๆ ดูก็เป็นเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งโรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเป็นมนุษย์อยู่นั้น ฉันมีธรรมาสน์สำหรับเทศน์มากมายไม่รู้ว่ากี่แห่ง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเทศน์ว่าอย่างไรดี เดี๋ยวนี้ฉันมีเรื่องอยากจะเทศน์มากมายเหลือเกิน แต่ก็หาธรรมาสน์สำหรับเทศน์ไม่ได้เสียแล้ว น่าขำดีนะโรเยอร์?"

บทที่ ๖

การเดินทางในโลกทิพย์

เราเดินต่อไปเรื่อย ๆ ได้สักพักหนึ่ง โรเยอร์ก็ถามขึ้นว่า "ท่านครับ ในโลกนี้เราไปไหนมาไหนได้โดยการเดินอย่างเดียวเท่านั้นหรือครับ ผมมองดูไม่เห็นมีถนนที่ไหนสักแห่งหนึ่งเลย มีแต่ภูมิประเทศอันสวยงามตามธรรมชาติเช่นนี้ไกลออกไปเรื่อย ๆ เป็นระยะทางอีกหลายไมล์ทีเดียว"

"ไม่ใช่หลายไมล์ดอก เธอ ที่จริงนับเป็นพัน ๆ ไมล์ทีเดียวนะ" ข้าพเจ้าตอบ" ที่เธอถามเมื่อกี้นี้คงหมายถึงวิธีการเดินทางและการขนส่งใช่ไหม? คำตอบในเรื่องนี้เธออาจจะไม่เชื่อก็ได้ คือ เราทุกคนมีวิธีการเดินทางและขนส่งทุกชนิดอยู่ในตัวของเราเองแล้วทั้งสิ้น และวิธีการดังกล่าวนี้ก็เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพและรวดเร็วที่สุด

ในสากลจักรวาฬ เท่าที่แล้วมาเธอจะเห็นว่า เราใช้ขาเดินไปไหนมาไหนกันตามปกติ เช่นโลกมนุษย์นั่นเอง แต่อันที่จริงตามปกติของชาวโลกทิพย์แล้ว เรามีอีกวิธีหนึ่งซึ่งฉันจะแสดงให้เธอดูก็ได้

"เชื่อไหม โรเยอร์ เราไปไหนมาไหนกันได้โดยกำลังของความคิดนั่นเอง แบบนี้พอเธอเข้าใจวิธีสักครั้งสองครั้งแล้ว ก็จะเป็นแบบที่สะดวกที่สุด และจะกลายเป็นนิสัย ซึ่งต่อไปจะทำได้โดยแทบไม่ต้องคิดเลย เมื่อตอนที่เธอหัดเดินใหม่ ๆ ตอนที่ยังเล็กอยู่นั้น เธอพอจะจำได้ไหม ?"

"เอ น่ากลัวผมจะจำไม่ได้เลยครับ"

"ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง เพราะโดยมากคงไม่มีใครยังจำได้อยู่หรอก แต่เมื่อเธอหัดเดิน แล้วล้ม ๆ ลุก ๆ ได้สักพักหนึ่ง เธอก็จะเริ่มตั้งตัวได้โดยไม่ล้มอีกต่อไป ต่อจากนั้นเธอก็เดินเหินไปไหนมาไหนได้เรื่อยมา และเธอก็คงจะไม่ได้นึกคิดนักว่า แต่ละครั้ง เวลาเราอยากจะเดินนั้นควรจะเดินอย่างไร ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน หลังจาก

ฝึกหัดสักสองสามครั้งแล้ว พอเธอตั้งใจคิดว่าจะไปไหน ก็จะไปถึงที่นั่นได้เองเลยทีเดียว ฟังดูคล้ายกับจะเหลือเชื่ออยู่ใช่ไหม ?"

"ก็ดู . . . เอ้อ . . . คล้าย ๆ กับจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ"

"ก็เรื่องนี้แหละที่ชาวโลกมนุษย์ชอบล้อพวกเราเล่น เห็นเป็นของตลกและหลอกลวง แล้วเขาก็หัวเราะเฮฮากันอย่างสนุกสนาน อันที่จริง ถ้าพวกนี้มีความคิดสักหน่อยก็ควรจะ หยิบเอา พระคัมภีร์ไบเบิล ออกมา อ่าน ดู เสียใหม่ แล้วลองใช้สติปัญญาพิจารณาดูอย่างไม่ลำเอียง ก็จะเห็นความจริงข้อนี้ได้เป็นอย่างดี แต่นั่นแหละ โรเยอร์ สิ่งที่ชาวโลกมนุษย์หัวเราะเยาะเอานั้น มิได้มีแต่เรื่องนี้เรื่องเดียว เพราะชาวโลกมนุษย์ส่วนมากติดในความคิดและการใช้เหตุผลแบบที่ตนเคยชินเสียหมด ดังนั้นเวลาคิดถึงเรื่องอะไร ก็เอาเหตุผลของตัวเองขึ้นมาใช้ทุกที เขาจึงไม่สามารถ มีสติปัญญากว้างขวางออกไปอีกได้ เช่นในเรื่องสวรรค์เป็นต้น มนุษย์ถือเอาเป็นมั่นเหมาะว่า

ขึ้นชื่อว่าสวรรค์แล้ว จะต้องมีอะไรสมบูรณ์หมดทุกอย่าง แต่ถ้าจะถามว่าก็อะไรเล่าที่เขาจะเกณฑ์ให้สมบูรณ์ เขาก็จะตอบไม่ได้ อันที่จริงถ้าเขามีใจกว้างขวางและใคร่ต่อการแสวงหาความจริงนอกเหนือไปจากที่เขา รู้เห็น อยู่แล้ว เขาก็ควรจะมีใจกว้างขวางรับฟัง และ หัดคิดตาม แบบใหม่เสียบ้าง สมมติว่าเขาจะไม่ชอบ หรือไม่เห็นด้วยกับหลักหรือกฎเกณฑ์ หรือสภาพความเป็นอยู่อย่างใด ก็น่าจะลองคิดอยู่บ้างว่า วิธีที่ดีกว่านั้นควรจะเป็นอย่างไร และพวกเราก็ยินดีจะรับฟังเหมือนกัน และถ้าข้อคิดเห็นนั้นมีเหตุผลที่ดีกว่าจริง ๆ เราก็จะนำเสนอผู้ที่สมควรต่อไปก็ได้

อันที่จริง พวกเราก็ไม่ได้เป็นห่วงคนงมงายเหล่านี้หรือเกรงว่าเขาจะนินทาเราอย่างใดเลย แม้เวลาที่เขาผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ หากมีสิ่งใดที่เขายังไม่พอใจ เขาก็มีสิทธิ์ที่จะปลีกตัวออกไปอยู่ต่างหากที่ไหนก็ได้ ซึ่งเขาจะได้มีชีวิตอยู่อย่างสบาย ตามแบบอุดมคติของเขาโดยไม่มีใครไปรบกวนเลย ณ ที่นั้น เขาก็จะได้อยู่ในโลกของเขาอย่างเต็มที่"

ตอนนี้รูธกับโรเยอร์หันมามองตากัน พร้อมกับพยักหน้าและยิ้มอย่างรู้สึกขำ เมื่อเห็นข้าพเจ้ากำลังบรรยายอย่างออกรส และแสดงความรู้สึกอย่างเต็มที่

"นี่โรเยอร์" รูธกล่าวขึ้น "ท่านมองซินเยอร์เอาจริงเอาจังในเรื่องนี้มาก ท่านเคยเป็นพระนักเทศน์มาแล้ว ย่อมรู้ดีว่าประชาชนสนใจและไม่สนใจอะไรบ้าง เดี๋ยวนี้ท่านก็กำลังเทศน์เหมือนกัน แต่เปลี่ยนเนื้อความที่เทศน์ไปคนละแบบ ท่านรู้ดีว่าสำหรับคนโดยมาก การที่จะสลัดทิ้งความเห็นเดิมไปได้นั้น เป็นเรื่องยากแสนเข็ญ ดังนั้นท่านจึงรำคาญมาก นี่แหละเธอ การไปเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เข้า แม้จะด้วยความปรารถนาดีเพียงใด ก็มักจะมีเรื่องยุ่งใจเช่นนี้เสมอ ฉันเองไม่ค่อยได้ไปติดต่อกับโลกมนุษย์บ่อยนักดอก นอกจากนาน ๆ ครั้ง ก็ไปดูท่านมองซินเยอร์ทำงานบ้าง หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงเก่า ๆ บ้างเท่านั้น ฉันจึงไม่ค่อยรู้สึกยุ่งใจและรำคาญ เหมือนอย่างท่าน

"ความคิดเป็นของมีตัวตน มีอำนาจจริง ๆ นะโรเยอร์" รูธกล่าวต่อไป "ความคิดที่ชาวโลกส่งมาถึงเรา

ก็สามารถมาถึงเราจริง ๆ เช่นเดียวกับความคิดที่พวกเราส่งให้ในระหว่างพวกเดียวกันนั่นแหละ นอกจากนั้น ความคิดของพวกเราก็สามารถส่งไปถึงโลกมนุษย์ได้อีกด้วย เป็นแต่ว่าไม่ค่อยจะมีมนุษย์ผู้ใดสังเกตหรือรับไว้ได้เท่านั้น

"น่าจะเป็นจริงทีเดียวแหละครับ" โรเยอร์กล่าวรับรอง "บ่อยครั้งผมมีความรู้สึกในใจชอบกล ผมเองก็บอกไม่ถูกว่าเป็นเช่นใด มันคล้าย ๆ กับจะเป็นแรงดึงบางอย่างฉะนั้น มันทำให้ผมรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าอยากจะไปที่ไหนสักแห่ง ซึ่งผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเป็นที่ไหนกันแน่ มัน...มันอ้างว้างพิกลครับ ผมรู้สึกแปลกประหลาดมาก ไม่ใช่ไม่สบายดอกครับ แต่ผมคิดว่าจะเป็นความกระวนกระวายอะไรสักอย่างหนึ่งมากกว่า"

"ไม่เป็นไรหรอก โรเยอร์ ฉันคิดว่าเรารู้ดีว่าความรู้สึกของเธอเช่นนั้นมีสาเหตุมาจากอะไร คือที่เธอรู้สึกเช่นนั้นก็เป็นเพราะ กระแสจิตแห่งความเศร้าโศรกของญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ ส่งมาถึงเธออยู่เสมอ นั่นเอง จึงทำให้เกิดแรงดึงขึ้นในดวงจิตของเธอได้ เรื่องเช่นนี้

ก็เป็นของธรรมดาที่เกิดขึ้นแก่ทุก ๆ คน แต่อำนาจของความคิดถึงและความเศร้าโศกดังกล่าวนั้น ในรายของเธอนี้คงจะไม่รุนแรงนักดอก เธอจึงรู้สึกเพียงขนาดทำให้ประหลาดใจบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ในรายที่ความรู้สึกจากโลกมนุษย์ในแบบนี้รุนแรง และเข้มข้นจริง ๆ แล้วเธอจะรู้สึกได้ชัดและกระวนกระวายยิ่งกว่านี้อีกมากทีเดียว แต่ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ มันอาจจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นก็เป็นได้ ฉะนั้น ถ้าต่อไปเธอรู้สึกว่ามันมีอาการรุนแรงขึ้นก็รีบบอกเราด้วย เรามีวิธีที่จะช่วยเธอให้หายจากแรงดึงได้โดยไม่ยากเลย สำหรับเธอเอง ก็ไม่ได้มีเรื่องเสียอกเสียใจหรือคิดถึงใครเป็นพิเศษไม่ใช่หรือ ?"

"ไม่มีหรอกครับ"

"ดีทีเดียว ถ้าเป็นเช่นนั้นได้ การขจัดอำนาจของแรงดึงดังกล่าวนั้น ก็จะยิ่งง่ายขึ้นมาก"

"ดูเหมือนเราจะอธิบายเรื่องแซกเสียจนเพลิน จนลืมคำถามของโรเยอร์ไปเสียแล้วละรูธ" ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป "เธอคงจะจำได้ใช่ไหม, รูธ, ว่าเมื่อตอนที่โรเยอร์มาถึง

ใหม่ๆ นั้น เราได้คุยกันถึงเรื่องเทวดามีปีกเหมือนนกแปลกไหมโรเยอร์ ศิลปินสมัยโบราณเขาช่างสรรหาปีกมาใส่ให้เราจากไหนก็ไม่รู้ ก็คงจะเป็นเพราะเขาเห็นว่าเราไม่ควรจะเดินไปไหนมาไหนเหมือนพวกเขานั่นเอง ทีนี้พอเขาไม่ต้องการให้เราใช้ขาแล้ว ก็ต้องคิดหาอะไรมาใส่ให้แทนจนได้ เรื่องมันก็ไปลงเอยเอาที่ปีกนั่นเอง เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้น ชาวโลกทิพย์ก็ต้องกลายเป็นต้นไม้ เกิดอยู่ที่ไหนก็ต้องออกรากติดตายอยู่ที่นั่นเองตลอดไป ฉันคิดว่าซาตาน (คือพระยามาร) เอง ก็คงจะต้องมีปีกติดตัวไว้บ้างเหมือนกัน ไม่เช่นนั้นคงจะเที่ยวบินไปดลใจใครต่อใครให้ทำชั่วไม่ทันการแน่ทีเดียว เธอลองคิดดูก็แล้วกัน มันจะพะรุงพะรังและพิกลสักเพียงไร ถ้าหากเราต้องแบกปีกติดไปกับบ่าอย่างในภาพเขียนของศิลปินเช่นนั้น"

"ผมคิดว่า ถ้าเทวดาต้องมีปีกจริงๆ เช่นนั้น เวลาไปไหนมาไหนกันฝูงใหญ่ๆ น่ากลัวจะมีเสียงกระพือปีกกับพึ่บพั่บดังลั่นท้องฟ้าไปหมด"

"อ้าว โรเยอร์ เธอพูดไม่เพราะอีกแล้ว นี่...ไปเรียกเทวดาเป็นฝูงๆ ได้หรือ? ฟังดูไม่สุภาพเสียเลย"

"งั้นควรจะเรียกอย่างไรดีล่ะครับ?"

"นั่นซี ฉันเองก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน เรียกท่านเป็นหมู่หรือเป็นกลุ่มก็คงจะพอได้กระมัง แล้วเธอจะต้องพูดเสียใหม่ ต้องพูดว่า "ทวยเทพหมู่ใหญ่กำลังทำความสั่นสะเทือนให้เกิดขึ้นแก่บรรยากาศ" ทำนองนี้ ถึงจะถูกใจชาวโลกมนุษย์ รู้ไหม? อันที่จริง ฉันดูรูปที่ศิลปินเขาเขียนหมายถึงพวกเราแล้ว อดคิดไม่ได้ว่าเรานี่คงจะเป็นจำพวกครึ่งมนุษย์ครึ่งสัตว์ (half-human) เสียมากกว่า เพราะทั้ง ๆ ที่มีสองขา ก็ยังอุตส่าห์มี ๒ ปีกแถมเข้าไปอีก แต่นั่นแหละบางคราวมันก็กลับหนักเข้าไปอีก เพราะพวกเราถูกตีราคาว่าต่ำกว่ามนุษย์เสียอีก (Sub-human) ในที่สุดเลยกลายเป็นสัตว์ไปเลยเธอเห็นไหม"

"อีกอย่างหนึ่ง เธอเคยเห็นรูปเทวดาที่ศิลปินเขาวาดไว้หรือปั้นไว้บ้างหรือเปล่า แล้วลองนึกดูทีหรือว่ามีรูปเทวดารูปไหนที่ยิ้มบ้าง เธอคงจะไม่วิตกกังวลไม่ใช่หรือที่เธอสามารถยิ้มได้อย่างอิสระดังเช่นในปัจจุบันนี้ แทนที่จะต้องดำเนินชีวิตชนิดที่ยิ้มไม่ออกเลย เอาละ เราได้อธิบาย

เรื่องนี้ให้เธอฟังมาอย่างยืดยาวมากพอแล้ว เดี๋ยวนี้เธออยากจะลองดูการไปไหนมาไหนแบบชาวโลกทิพย์บ้างหรือยัง ?"

"ก็เข้าทีครับ แต่ว่าผมจะทำอย่างไรก่อนดี ?"

"ก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากเริ่มคิดเข้าเท่านั้นเอง ข้อสำคัญก็คือ ไม่ต้องตกใจเลย ทุกคนก็ต้องผ่านการทดลองในขั้นแรกเช่นนี้มาด้วยกันทั้งสิ้น ในระยะแรก ๆ ฉันเองกับรูธก็ตื่นเต้นกันไม่น้อยเหมือนกัน"

ในขณะนี้เรากำลังนั่งกันอยู่บนพื้นหญ้า ข้าพเจ้าจึงเสนอแนะขึ้นว่า ให้โรเยอร์ตั้งจิตว่าจะไปที่ต้นไม้ที่อยู่ในระยะห่างออกไปประมาณ ๑๐ เส้นข้างหน้า

"ข้อสำคัญก็คือ จำไว้ว่าเธอไม่ต้องใช้กำลังจิตกันอย่างมหาศาลดอกนะ โรเยอร์," ข้าพเจ้าบอก "เพียงแต่คิดให้รู้สึกแน่ใจว่าต้องการจะไปที่ต้นไม้โน่น หรือที่ไหน ๆ ก็ตามใจ แต่ครั้งแรกนี้ไปที่ต้นไม้โน่นเสียก่อน เพราะอยู่ไม่ไกลจากรูธและฉันจนเกินไป เราทั้งสองคนจะส่งใจช่วยด้วย เอาละนะ ตั้งใจให้แน่ไว้ ... ไปได้"

โดยฉับพลัน โรเยอร์ก็หายวับไปจากที่ที่เรานั่งอยู่และไปปรากฏตัวอยู่ที่ต้นไม้ดังกล่าว เราโบกมือให้แก่เขาซึ่งเขาก็โบกตอบมาอย่างร่าเริง และในขณะต่อมาเราก็เดินทางไปพบเขา ณ ที่นั้นด้วย

"เป็นไง การเดินทางสนุกไหม ?"

โรเยอร์หัวเราะอย่างสนุกสนาน "สนุกน่ะสนุกดีหรอกครับ เป็นแต่ว่าไม่มีโอกาสเห็นอะไรในระหว่างทางเลย พอนึกจบ ก็มาถึงที่หมายเสียแล้ว แต่มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์แท้ ๆ ทีเดียว เพราะผมรู้สึกว่ามีความเป็นอิสระอย่างแท้จริง นี่ถ้าผมทำได้เช่นนี้ ตอนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ละก็ถ้าจะดีไม่น้อยทีเดียว แต่...เอ..ไม่ได้แน่คุณแม่ผมเห็นเข้าอาจจะตกใจตายไปเลยก็ได้"

"ถูกละ โรเยอร์ ในโลกมนุษย์ทำอย่างนี้ไม่ได้แน่เพราะมันเท่ากับเป็นการปฏิวัติโลกทั้งโลกทีเดียว แต่ที่นี่เรื่องเช่นนี้เป็นของธรรมดาสำหรับชีวิตของเราโดยแท้"

"แต่ผมยังสงสัยอยู่อีกอย่างหนึ่งครับ ท่าน" โรเยอร์ถามขึ้น "ในที่นี่เราจะหลงทางไหมครับ สมมติว่า เผื่อต่อไปผมไม่ได้ติดต่อกับท่านและคุณรูธอย่างเดียวนี้แล้ว ?"

"เธอหมายความว่า เผื่อเราพาเธอไปไหน ๆ สักแห่งหนึ่งที่เธอไม่รู้จัก แล้วปล่อยเธอไว้ที่นั่นตามลำพังโดยแอบหนีกลับมาเสียเช่นนั้น ใช่ไหม?"

"เป็นไปไม่ได้เลย โรเยอร์ เพราะเธอก็สามารถจะกลับมาหาเราได้อีก โดยตั้งใจกลับมาที่เดิมนั่นเอง แต่อย่ากลัวไปเลย โรเยอร์ เราไม่ปล่อยเธอให้ตกอยู่กลางถนน แล้วให้คนอื่นเก็บไปเลี้ยงดอก สมมติว่า เธอบังเอิญได้ไปอยู่ในที่ซึ่งไม่เคยรู้จักมาแต่ก่อนเลย และเธอก็ลืมนึกถึงบ้านหลังนี้เสียแล้วก็ไม่เป็นไร เพราะว่าอย่างน้อยก็ยังมีความผูกพันทางใจระหว่างเราทั้งสามอยู่ เพียงแต่เธอนึกถึงฉันหรือรูธเท่านั้น เธอก็จะได้รับคำตอบหรือความช่วยเหลือทันที และไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าเป็นที่ที่เธอจะมาได้แล้ว เธอก็จะมาได้ทันที ที่ฉันใช้คำว่าในที่ที่เธอจะมาได้นี้ ก็หมายความว่า ยังมีบางแห่งเช่นในภูมิต่ำ ซึ่งเธอจะไม่สามารถไปที่นั่นได้เลย นอกจากนั้น สมมติว่า เธอลืมนึกถึงบ้านของเรา หรือลืมนึกถึงฉัน และรูธ เธอจะนึกถึงเรเดียนท์ วิง หรือบ้านของเขา ก็จะได้ผลเท่ากัน"

"อย่างไรก็ตาม เรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงเรื่องสมมติเท่านั้นเอง แต่โดยความจริงแล้ว ความจำของเธอเมื่อมาอยู่ในโลกนี้แล้ว จะไม่มีวันลืมเลือนไปได้เลย และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เป็นอันว่าไม่มีเรื่องหลงทางที่เธอจะต้องเป็นกังวลใจเลย ขอให้เธอจำไว้ได้เลยว่า ในโลกทิพย์ร่างกายของเราเป็นสภาพที่ไม่ตาย ความจำและมันสมองของเราก็เป็นสภาพที่ไม่มีวันเสื่อมเช่นเดียวกัน" *

"เป็นอันว่า ระบบการขนส่งทุกประการ จะเป็นในรูปรถยนต์ รถไฟหรืออย่างอื่นก็ตาม มีอยู่ในตัวเราแล้วโดยพร้อมบริบูรณ์ และโดยไม่ต้องอาศัยวัตถุรุงรังภายนอกเลย"

"แต่ทีนี้สมมติว่า เราต้องการจะย้ายสิ่งของใหม่ ๆ ละครับ เช่นบ้านเป็นต้น จะทำอย่างไรกัน ?"

---

* ข้อความนี้แสดงว่า ท่านโรเบิรทฮิว เป็นสัน ผู้เล่าเรื่องนี้ยังเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ไม่ตลอด ในคัมภีร์พุทธศาสนาก็มีเรื่องที่กล่าวว่า เทวดาบางพวกเข้าใจว่าตนเองเป็นอมร คือเป็นผู้ไม่ตาย เช่นนี้ก็มีเหมือนกัน

ผู้แปล

"ก็ไม่ยากอีกน่ะแหละโรเยอร์ ถึงแม้เราจะไม่ใช่ยักษ์ แต่เราก็มีพลังจิตของเรามากพอ ที่จะโยกย้ายข้าว-ของในบ้านของเราไปไหนมาไหนได้โดยไม่ยากเลย และหลังจากที่เคลื่อนย้ายเสร็จแล้ว ก็ไม่มีการเมื่อยเอว หรือหลังหรือนิ้วพองแต่อย่างใด และอาจกล่าวได้ว่า ในขณะเดียวกับที่ชาวโลกมนุษย์กำลังคิดว่า เขาจะโยกย้ายสิ่งของต่าง ๆ อยู่นั่นเอง เราก็สามารถจะโยกย้ายสิ่งของกลับไปกลับมาได้ตั้งหลาย ๑๐ เที่ยวแล้ว และโดยไม่มีการแตกหักเสียหายอะไรเลยอีกด้วย"

"แม้ในเรื่องบ้าน ถ้าเราอยากจะโยกย้ายจริงๆ เราก็ทำได้โดยไม่ยาก เพราะว่าเราจะโยกย้ายบ้านของเราไปที่ไหนก็ได้ภายในภูมิของเรานี้ แต่ว่าโดยมากเราก็ไม่ค่อยทำกันนัก เรามักจะอยู่ในที่เดิมไปจนกว่าจะถึงเวลาที่เลื่อนจากภูมิของตนไปอยู่ภูมิที่สูงขึ้น และถึงแม้ว่าจะอยู่ในที่เดิมนาน ๆ เราก็จะไม่รู้สึกเบื่อ เราสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมบ้านของเราโดยประการต่าง ๆ ได้เสมอ ตัวอย่างเช่น บ้านหลังที่เป็นของฉันนี้ ก็ไม่ได้เป็นเหมือนกับ

ตอนที่ฉันมาอยู่ใหม่ๆ เพราะเมื่ออยู่ ๆ ไป เรามีงานต้องทำมากขึ้น ก็จำต้องขยายห้องออกไปทางด้านข้างอีกดังที่เธอได้เห็นอยู่แล้ว แม้สวนโดยรอบบริเวณบ้านก็ได้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้โดยที่มีผู้ชำนาญในทางนี้คอยช่วยตกแต่งให้เป็นไปตามความประสงค์ของเราอย่างเดียว เพราะแต่ละอย่างและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์นี้มีชีวิตทั้งสิ้น (All things, everything, in this world is endowed with life) จึงเป็นอันว่า ไม่มีสิ่งที่เป็นวัตถุไร้ชีวิต (There's no such thing as inert matter) เลย

"เอาละ ทีนี้ โรเยอร์ เราไปดูเมืองโดยใกล้ชิดกันสักหน่อยดีไหม เท่าที่แล้วมาเธอได้เห็นแต่เพียงจากบ้านของฉันในระยะไกลเท่านั้น แต่ว่าเราจะไปกันโดยวิธีไหนดี จะเดินไปหรือจะไปแบบอื่นที่เราทดลองกันมาแล้วดี เอาแบบหลังกันเถอะนะ"

บทที่ ๗

เมืองในโลกทิพย์

"ดูเหมือนไม่มีใครรีบร้อนไปไหนกันเลยนะครับ" โรเยอร์กล่าวขึ้น เมื่อเรามาเดินอยู่ในตัวเมืองได้สักพักหนึ่งแล้ว

"แน่ละ ไม่มีใครเขารีบร้อนไปไหนกันดอก แต่เธอจะให้เขารีบร้อนไปไหนทำไม"

"จริงแหละ ผมเองก็ลืมไป"

"อันที่จริง ถ้ามีเรื่องจำเป็นต้องรีบร้อน เราก็สามารถไปถึงที่หมายของเราได้ในชั่วพริบตา แต่เมื่อไม่มีเหตุที่จะต้องรีบร้อนแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องรีบเดินไปไหนมาไหนเหมือนอย่างโลกมนุษย์"

ขณะนี้เราเดินมาถึงเนินดินสูงในตัวเมือง ซึ่งทำให้โรเยอร์สามารถเห็นภูมิประเทศโดยรอบได้อย่างชัดเจน

จากที่ที่เรายืนอยู่ เราสามารถมองเห็นอาคารอันมโหฬารหลายหลัง แต่ละหลังก็มีสวนล้อมรอบ และในสวนก็มีทะเลสาบเทียมน้อย ๆ แซมอยู่เป็นแห่ง ๆ ทั้งหมดนี้ตั้งเรียงรายเป็นแนว ล้อม รอบ อาคาร หลัง ใหญ่ ซึ่ง ตั้งอยู่ตอนกลาง แลดูเสมือนซี่ล้อรถแผ่ออกไปจากดุมล้อฉะนั้น โรเยอร์กล่าวว่า ไม่เห็นมีถนนอย่างเช่นในโลกมนุษย์เลย ที่ทางเดินตามระหว่างอาคารต่าง ๆ นั้นปูลาดด้วยหญ้าเขียวขจีอยู่ทั่วไป

บนหลังคายอดกลม (dome) ของอาคารหลังใหญ่กลางตัวเมือง โรเยอร์สังเกตเห็นลำแสงสุกสว่างสีน้ำเงินพุ่งลงมาปกคลุมไว้โดยรอบ จึงถามว่า เป็นอะไร ?

"อาคารหลังใหญ่นั้นเป็นสถานที่ ที่เราประชุม กันในโอกาสพิเศษบางคราว ในเมื่อมีท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปลงมาเยี่ยมเยียนเรา ความจริงมันไม่ใช่วัดหรือโบสถ์ดอก เพราะไม่ได้เป็นสถานที่ที่ทำไว้เพื่อให้มีการบูชา หรือสวดมนต์กันเหมือนดังในโลกมนุษย์ เราไม่ได้ทำพิธีทางศาสนากันที่นั่น การประชุมของเราในที่นี้ตามปกติไม่ได้กินเวลานานนัก โดยมากก็ชั่วพักเดียวเท่านั้น แต่ตาม

ปกติเราก็จะนั่งรอกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ท่านผู้ใหญ่จะเข้ามา และหลังจากท่านไปแล้ว เราก็นั่งสงบใจอยู่ในที่นั้นต่อไปอีกพักหนึ่งเช่นเดียวกัน แต่ถึงแม้ว่า การประชุมของเราจะเป็นไปในระยะไม่นานนักก็ตาม เราก็ได้กระทำกิจที่สำคัญครบทุกอย่างตามความประสงค์ของการประชุมนั้นๆ ทั้งนี้เพราะเราไม่ต้องเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ในเรื่องพิธีการจุกจิกที่หาสาระไม่ได้ ลำแสงอันสุกสว่างสีน้ำเงินที่เธอเห็นนั้น จะปรากฏอยู่เช่นนั้นตลอดกาลโดยไม่มีวันดับหรือจางหายไป"

"ผมว่าลำแสงนั้นคงมีกำลังสุกสว่างมากทีเดียว เราจึงสามารถมองเห็นได้ถนัด แม้ในเวลากลางวันที่มีแสงจ้าเช่นนี้" โรเยอร์กล่าวขึ้น

"เรื่องความแรงกล้าของแสงนั้น ไม่ต้องพูดถึงละ เพราะถ้าเธอคิดถึงที่มาหรือต้นกำเนิดของแสงแล้ว ก็จะไม่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดแต่อย่างใด ลำแสงนั้นมาจากต้นเค้าที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของสิ่งทั้งปวง แต่แม้กระนั้น ก็แลดูไม่บาดนัยตาเลย เธอสังเกตเห็นไหม ?

"เมื่อตอนที่เธอคิดว่าจะมาชมตัวเมืองนั้น เธอคงไม่ได้คิดว่าจะเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ดอกนะโรเยอร์" รูธเอ่ยขึ้น

"แต่ผมเองก็นึกไปไม่ถึงดอกครับว่า เมืองที่นี่ควรจะเป็นเช่นไร ที่นึก ๆ ผมคาดว่าคงจะเหมือนเมืองในโลกมนุษย์บ้างไม่มากก็น้อย"

"ที่ไม่เหมือนเมืองในโลกมนุษย์ก็คือ ชีวิตของเราที่นี่เป็นไปอย่างง่าย ๆ และสะดวกเหลือเกิน เมื่อเทียบกับความเป็นไปของชาวโลกมนุษย์ ลองนึกดูก็ได้ โรเยอร์ถึงสิ่งที่เราไม่จำเป็นต้องมีต้องใช้เลยในที่นี้ ลองนึกดูเล่นๆ ไปเรื่อย ๆ ทีละอย่างสองอย่าง ฉันคิดว่าในไม่ช้ารายการสิ่งของที่ เราไม่จำเป็น ต้องมี ต้อง ใช้นั้นน่ากลัวจะบรรจุลงในแคตตาล็อกได้เล่มโต ๆ ทีเดียว

"เริ่มต้น เราลองคิดถึงเรื่องภายในบ้านกันก่อนก็ได้ ตัวอย่างข้อแรกก็คือ อาหาร เนื่องจากเราไม่จำเป็นต้องกินอาหาร ดังนั้นอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอาหาร เช่น การกินและการดื่มก็ดี หรือวิธีการเก็บรักษาถนอมและปรุง อาหารก็ ดีจึงเป็น อันว่า หมดความ หมาย ไป โดยสิ้นเชิง"

ประการ ที่สอง เสื้อผ้า ก็เกิด มีขึ้น แก่เรา โดยธรรมชาติ ดังนั้น ก็เป็นอันว่าอุตสาหกรรมในเรื่องการ

ทอผ้าแพรพรรณต่าง ๆ หมดความจำเป็นลงอีก

"อ้อ. แล้วก็เรื่องวิธีการขนส่งอีกอย่างหนึ่งด้วยครับ" โรเยอร์กล่าวเสริมขึ้น

"ใช่ หมดไป ๓ อย่างละนะ เป็นชนิดที่สำคัญเสียด้วย ต่อไปประการที่สี่ ก็ลองคิดถึง การงาน เช่นการค้าขายและอาชีพต่าง ๆ ซึ่งไม่มีอยู่ในโลกนี้เลย"

"ผมนึกได้อย่างหนึ่งแล้วละครับ" โรเยอร์พูดพร้อมกับหัวเราะ "สัปเหร่อ เป็นข้อแรกทีเดียว"

"นักการเมืองด้วย" รูธกล่าวเสริมให้

"แต่สัปเหร่อ หรือนักการเมืองก็มีงานอื่นทำเหมือนกันนะ" ข้าพเจ้ากล่าวแย้ง "และเป็นงานที่มีประโยชน์มากกว่าเดิมเสียด้วย"

"อีกอย่างหนึ่งเธอสังเกตหรือเปล่า โรเยอร์" รูธถามขึ้น "ที่นี่เราไม่มีร้านค้าขายเลย เพราะเราไม่ต้องทำการขายของอะไรให้แก่กัน"

"แล้วถ้าเผื่อเรามีความต้องการ อยากจะได้ของบางอย่างล่ะครับ" โรเยอร์ซักสงสัย "แล้วจะทำอย่างไรดี"

"ก็ของอะไรล่ะ ?"

"เอ ... โรเยอร์คิดอยู่พักหนึ่ง จริงแหละครับ คิดไปคิดมา ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะต้องการอะไร ดูๆ ก็แปลกดีเหมือนกัน" พูดจบเขาก็หัวเราะ รูธและข้าพเจ้าเลยหัวเราะขึ้นบ้างพร้อมกัน

"คิด ๆ ดูจะว่าแปลกก็แปลกนะโรเยอร์ คือรู้สึกว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องการอะไรสักอย่างหนึ่งเลย เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่อยู่ก็เป็นเสื้อผ้าที่ติดตัวมากับเธอ และในทันทีเมื่อใครเขาเห็นเข้า ก็รู้กันว่าเธอเป็นผู้เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ แต่อันที่จริงถ้าเธออยากจะเปลี่ยนเป็นชุดใหม่คือ ให้เป็นเสื้อผ้าประจำโลกทิพย์นี้เลยก็ได้ และเราทั้งสองก็จะได้เปลี่ยนตามด้วยดีไหมโรเยอร์ ?

"แต่ถ้าไม่มีร้านรวงเลย แล้วเราจะเปลี่ยนกันอย่างไรเล่าครับ"

"ไม่ยากดอกโรเยอร์ เป็นอันว่าเธอตกลงเปลี่ยนเสื้อผ้าของเธอแน่นะ"

"แน่ทีเดียวครับ"

"ก็เปลี่ยนได้เลยโรเยอร์"

"นั่นน่ะซีครับ จะเปลี่ยนอย่างไรดี"

"เอ เรื่องที่ว่าจะเปลี่ยนได้อย่างไรนี้ ฉันเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน เธอมัวไปมองดูวิวภายนอกตัวเองเสียจึงไม่รู้ตัว ลองมองดูที่ตัวของเธอเองเดี๋ยวนี้ซี โรเยอร์"

โรเยอร์ก้มลงมองดูตัวเอง และแล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อได้เห็นเสื้อผ้าชุดเดิมของเขาหายไปเสียแล้ว และกลับมีเสื้อผ้าชุดโลกทิพย์สีสดใสปรากฏอยู่แทนที่ และเป็นเสื้อผ้าชุดที่เข้ากันได้กับสภาวะที่เขา ควรมี ใน ปัจจุบัน เป็นอย่างดี รูธและข้าพเจ้าก็ทำเช่นเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นครั้งแรกที่โรเยอร์ได้เห็นเราทั้ง สองในชุด เสื้อผ้า ประจำภูมิของเราโดยเฉพาะ

"เป็นไง โรเยอร์ ที่นี้เธอคงเห็นแล้วซีนะว่า ถ้าเราทั้งสองไปปรากฏกายในห้องนอนของเธอแบบนี้แล้ว ก็น่ากลัวเธอจะต้องตกใจสิ้นสติไป อีกครั้งหนึ่งแน่ทีเดียว"

"ก็น่ากลัวจริงครับ" โรเยอร์ตอบ พลางลูบคลำเสื้อผ้าชุดใหม่ของเขาอยู่ไปมา ดู ๆ ผ้านี้คล้าย ๆ กับจะไม่ได้ทำด้วยมือนะครับ"

"เปล่าดอก โรเยอร์ เสื่อผ้าเหล่านี้ไม่ทำด้วยมือแน่ แต่ถ้าเธอจะถามต่อไปว่าทำด้วยอะไร ฉันและรูธก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ในที่นี้มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่เราต้องรับเอาไว้ก่อนโดยยังไม่จำเป็นต้องคิดหาเหตุผล เธอลองคิดดู เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็แล้วกัน โรเยอร์มีหลายต่อหลายอย่างที่เราหาเหตุผลไม่ได้ แล้วก็จำต้องรับรู้ไว้เช่นนั้นไปพลาง ๆ ก่อน เพราะ บางสิ่งบางอย่างนั้นถึงแม้เรารู้เหตุผลไป ก็จะไม่มีประโยชน์อะไรแก่ชีวิตของเราเลย

"ความจริงเรื่องผ้านั้น ในโลกทิพย์ก็มีอยู่แผนกหนึ่งโดยเฉพาะเหมือนกัน เธอเห็นตึกใหญ่ทางขวามือนั้นไหม นั่นแหละเป็นอาคารสำหรับกรรมกรฝ่ายเสื่อ ผ้าโดยเฉพาะ ภายในอาคารนั้นเธอจะเห็นต่วนแพรพรรณนานาชนิด ทั้งที่เธอได้เคยเห็นมาแล้วในโลกมนุษย์ และที่มีอยู่เฉพาะในโลกทิพย์นี้เท่านั้น

เธอสังเกตเห็นผ้าม่านมีดอกในเนื้อ ที่แขวนอยู่ที่ฝาผนังห้องของบ้านของเราไหม ? นั่นแหละรูธเป็นผู้ทำ

ขึ้นเองในอาคารหลังนั้น รูธเป็นนักเรียนฝึกหัดมาจากที่นั่น และบัดนี้เธอเป็นผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งแล้ว"

"ไม่แปลกอะไรหรอก โรเยอร์" รูธกล่าวขึ้น "เธอก็จะทำได้ ถ้าเธอคิดว่าอยากจะลองเรียนดูบ้าง เรามีครูผู้เชี่ยวชาญยินดีจะสอนให้เธอเสมอ"

"แต่อาคารหลังนี้ไม่ได้ทอผ้าเป็นชุดเสื้อผ้าที่เราสวมใส่กันอยู่นี่ดอก โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าว

"มองดูอาคารหลังนี้แล้วผมรู้สึกว่า ตัวเองโง่มากทีเดียวครับ" โรเยอร์ปรับทุกข์

"ไม่ใช่เช่นนั้นดอกโรเยอร์ เราต่างคนต่างก็ไม่ได้มีใครมีความรู้ติดตัวมาแต่เดิม เราต้องมาเรียนกันภายหลังทั้งนั้น อันที่จริงรูธและฉันก็เคยคิดเช่นนั้นมาแล้วเหมือนกันเมื่อตอนที่ไปยืนอยู่หน้าตู้หนังสือ นับจำนวนไม่ถ้วนในห้องสมุด ดังนั้นถ้าจะว่าไป เราทั้งสามก็คงจะโง่พอ ๆ กันนั่นแหละ"

"อาคารเรียนเหล่านี้เป็นอาคารสำหรับศึกษาในฝ่ายศิลป เช่นการเขียนภาพ การดนตรีและวรรณคดีประวัติ-

ศาสตร์ พวกเราเอาใจใส่และรักศิลปเหล่านี้ยิ่งกว่าชาวโลกมนุษย์มากเพราะที่นี่เราถือกันว่า ศิลปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตทีเดียวซึ่งไม่เหมือนกับชาวโลกมนุษย์ที่ถือว่า ศิลปเป็นเพียงส่วนประกอบที่พุ่มเฟือยส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง ดังนั้นเราจึงมีความรู้ประเภทนี้กว้างขวางมาก

อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ที่นี่เราตัดสินคุณค่าของศิลปกันอย่างยุติธรรมจริง ๆ รับรองว่าจะไม่มีงานศิลปจอมปลอมหลุดเข้ามาได้เลย ทุก ๆ คนที่เข้ามาในที่นี้จะต้องถอดหน้ากากออกให้หมด (Abandon all pretence ye who enter)

"สมมติว่าผมต้องการสมัครเป็นสมาชิก หรือว่าต้องการร่วมศึกษาด้วย จะต้องทำอย่างไรบ้างครับ? โรเยอร์ถามขึ้น

"ก็เดินเข้าประตูไปเท่านั้นเอง ต่อจากนั้น เธอก็จะได้รับคำแนะนำทุกอย่างตามที่ต้องการ ทุกคนยินดีสอนให้เธออย่างเต็มใจทั้งสิ้น รับรองว่าในที่นี้ไม่มีพิธีรีตองยุ่งยากเหมือนในโลกมนุษย์เลย รูธเองก็ทำเช่นนั้นมาแล้ว"

"ฉันรับรองด้วยอีกคน โรเยอร์" รูธกล่าว ครูผู้สอนที่นั่นใจดีทุกคน ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนปัญญาทึบหรือเก้งก้างอย่างไรก็ตาม ท่านมองซินเยอรก็เคยจมอยู่กับหนังสือนับเป็นจำนวนล้าน ๆ ในห้องสมุดมาแล้ว ในห้องสมุดนี้ มีวิชาทุก สาขาที่เธอ จะเลือก เรียนได้ตามใจชอบ ว่าง ๆ ลองเปิดดูสารานุกรม (Encyclopedia) ดูบ้างซี มีรูปภาพเต็มไปหมด เป็นหนังสือที่น่าอ่านอย่างยิ่ง ฉันอาจจะกล่าวได้ว่า ถ้าเธอตามหาท่านมองซินเยอรที่ไหนไม่พบละก็ ให้ไปตามที่ห้องสมุดเถิดเป็นต้องพบแน่"

"ฉันว่า เราเข้าไปดูอาคารเหล่านี้ โดยใกล้ชิดกันเถอะ" ข้าพเจ้าชวน

"เราเข้าไปได้เสมอหรือครับ" โรเยอร์ถามอย่างเกรง ๆ

"รับรองได้ทุกเวลาเลย โรเยอร์ แล้วก็ไม่ต้องรอขออนุญาตใครเลยด้วย อีกอย่างหนึ่งก็คืออาคารที่นี่ไม่มีวันปิดหรือเวลาปิด เขาเปิดกันทั้งวันและทุกวัน หรืออันที่จริงก็คือเปิดตลอดกาลนั่นเอง เพราะที่นี่เราไม่มีเวลากลางคืนเหมือนในโลกมนุษย์"

"แล้วเจ้าหน้าที่คนเก่าก็อยู่ประจำกันตลอดเวลาเหมือนกันหรือครับ"

"ไม่ใช่ดอก โรเยอร์ ถึงแม้งานที่นี่จะไม่มีวันหยุดหรือเวลาหยุดเลยก็ตาม แต่ผู้ที่ทำงานก็มีการสับเปลี่ยนตัวกันได้เป็นครั้งคราว เราไม่มีกลางวันกลางคืนเป็นเครื่องหมายนับโมงยามกันก็จริง แต่เราก็มีการแบ่งงานกันอย่างเป็นที่พอใจกันทุกฝ่าย ในข้อนี้ฉันขอรับรองได้"

เมื่อเข้าไปข้างใน โรเยอร์ได้กล่าวว่า อาคารหลังนี้ไม่ค่อยสูงเท่าใดนัก

"ก็เป็นธรรมดาเช่นนั้นเอง" ข้าพเจ้าตอบ "เพราะที่นี่ไม่มีปัญหาเรื่องที่ดินแพง หรือเรื่องความแออัดยัดเยียดเช่นในโลกมนุษย์ จึงไม่จำเป็นต้องก่อสร้างซ้อนกันให้สูงขึ้นไปเช่นนั้น"

โรเยอร์ได้แสดงความยินดี และตื่นเต้นเป็นอย่างมากในเมื่อได้เห็นการประดับประดาตกแต่ง สถานที่ทุกหนทุกแห่งมีแต่สวนดอกไม้ ถนนหนทางอันปูลาดด้วยหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวขจี และสระน้ำอันใสสะอาดที่สะท้อน

ภาพของอาคารและต้นไม้ต่าง ๆ ทำให้เป็นภาพที่แลดูไม่มีวันเบื่อเลย

"นี่แหละ เธอนึกแปลกใจไหม ที่ทั้ง ๆ ที่โลกของเราสวยสดงดงามและมีระเบียบเช่นนี้ ก็ยังไม่วายถูกค่อนแคะและเย้ยหยันจากพวกมนุษย์ทั้งมวลงายอยู่ร่ำไป เธอลองเปรียบเทียบทิวทัศน์ของโลกเรากับของโลกมนุษย์ที่ว่าสวยงามทั้งหลายดูทีหรือว่า มีทางเท่าเทียมกันได้ไหม? แม้อย่างนั้นชาวโลกมนุษย์ผู้งมงายก็ยังถือว่า โลกของเขาโลกเดียวเท่านั้น ที่เป็นโลกจริง ๆ และ การ ที่จะตัดสิน คุณค่าของสิ่งใด ๆ ก็ต้องถือเอาจากมาตรฐานของโลกของเขาเท่านั้นเป็นหลัก เมืองของชาวโลกมนุษย์เต็มไปด้วยฝุ่นละอองและเถ้าควันอันทำให้เกิดความสกปรก และ อบอ้าวเพียงใด เธอก็คงรู้อยู่แล้ว สิ่งเหล่านั้นจะมีทางเปรียบเทียบกับที่นี่ได้บ้างไหม?

เราได้พาโรเยอร์ เดินชมอาคารต่าง ๆ รอบนอก ผ่านมาหลายหลัง และในที่สุดโรเยอร์ ก็แสดงความปรารถนาว่าใคร่จะเข้าไปในอาคารอันเป็นตึกวิศวกรรม ซึ่งมีแผนก

การวิจัยทางเคมีรวมอยู่ด้วย เราได้พาเขาเข้าไปข้างใน และก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี จากเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลตึกหลังนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยกิจกรรมนานาประการ

"เป็นอย่างไรครับ ท่านมองซินเยอร์และคุณรูธ" ท่านเอ่ยทักขึ้นด้วยความดีใจ "ไม่ได้พบกันเสียนาน วันนี้มีธุระอะไรด้วยหรือเปล่าครับ ?"

ข้าพเจ้าได้บอกความประสงค์ของเราให้เขาฟัง และได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับท่าน

"ยินดีทีเดียว พ่อหลานชาย ติดขัดตรงไหน หรืออยากรู้เรื่องอะไรถามได้เลย"

ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวแซกไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่า ในบรรดาอาคารทั้งหลายนั้น ดูเหมือนหลังนี้เองที่มีการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยใกล้ชิดที่สุด เพราะอันที่จริงวิชาทางวิศวกรรมและทางเคมี ที่มีการค้นพบของใหม่ ๆ กัน ในโลกมนุษย์นั้น ก็มีต้นกำเนิดมาจากที่นี่เอง มีวัตถุหลายสิ่งหลายอย่าง ที่เราคิด ประดิษฐ์กันขึ้นที่นี่ก่อน เสร็จแล้วเราก็ส่ง (คือถ่ายทอดความคิด)

ไปให้แก่ชาวโลกมนุษย์ เพื่อให้นำไปประดิษฐ์ใช้กัน เป็นประโยชน์แก่มนุษย์โดยส่วนรวมต่อไป

เราเดินเที่ยวสำรวจไปตามห้องต่าง ๆ ก็ได้เห็น บรรดานักวิทยาศาสตร์ และผู้ช่วยกำลังทดลองผสมวัตถุ ต่างๆด้วยสูตรต่างๆกัน เพื่อประกอบกันให้เป็นวัตถุใหม่ๆ ขึ้นมา ท่านนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้น ได้แสดงให้เห็นว่า ท่านได้ผสมส่วนของวัตถุต่าง ๆ ที่เป็นของโลก มนุษย์โดย เฉพาะจริงๆ ทั้งนี้เพราะการค้นคว้าดังกล่าวเป็นการกระทำ เพื่อโลกมนุษย์ จึงไม่มีประโยชน์อย่างไรที่จะใช้วัตถุ ซึ่งมีอยู่เฉพาะในโลกทิพย์เท่านั้น เพราะสารวัตถุเหล่านั้น จะนำไปใช้ประโยชน์ในโลกมนุษย์ไม่ได้เลย ดังนั้นสาร วัตถุต่าง ๆ จึงเป็นวัตถุจำลอง (Counterpart) ซึ่งมีสมบัติ เหมือนกับตัววัตถุจริง ๆ ในโลกมนุษย์นั่นเอง

ท่านเจ้าหน้าที่ผู้พาเราชมกิจการได้บอกว่า ความจริง ในเรื่องการค้นคว้าดังที่ทำอยู่เช่นนี้ เราไม่จำเป็นต้องบอก ให้มนุษย์รู้รายละเอียดหมดทุกประการก็ได้ ข้อสำคัญก็คือ หาวิธีแนะให้เขาได้รู้แนวทาง อย่างกว้างก็เป็น การเพียงพอ

เพราะเมื่อนักวิทยาศาสตร์ในโลกมนุษย์รู้แนวทาง และจับหลักได้แล้ว ที่เหลือนอกนั้น เขาก็ดำเนินการต่อไปกันเองได้เป็นอย่างดี

ในด้านวิศกรรมก่อสร้างก็เช่นเดียวกัน เรามีการค้นคว้าหาสารวัตถุอย่างใหม่ ๆ ที่แข็งแรง และทนทานยิ่งขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ กิจการแผนกนี้ได้มีการค้นคว้าและวิจัยรวมไปถึงวัตถุ ที่จะนำมาใช้เป็นผ้าผ่อนแพรพรรณสำหรับนุ่งห่มและสำหรับในกรณีอื่นๆเช่นใช้บุเก้าอี้ในห้องต่าง ๆ อีกด้วย

ในด้านการวิศกรรมเครื่องกล เราก็ได้ทำการค้นคว้าและทดลองกันอยู่เป็นประจำเหมือนกัน เพื่อที่จะหาวิธีให้ได้มีการขนส่ง และการเดินทางที่จะสะดวกสบายปลอดภัยและรวดเร็วยิ่งขึ้น และในเรื่องนี้ได้ค้นคว้ากันตั้งแต่เครื่องยนต์ง่าย ๆ ที่ใช้กันสำหรับส่วนตัว และในวงการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ทีเดียว

ชีวิต ในโลกมนุษย์ กำลัง จะเพิ่ม ความสลับซับซ้อนสับสน และยุ่งยากมากขึ้นทุกที ชาวโลกมนุษย์ส่วนมาก

พอใจในการแสวงหาความสำราญทางวัตถุกันไปหมด แทนที่จะนึกคิดถึงในความสงบสุขของจิตใจบ้าง วิธีที่ชาวโลกมนุษย์สามารถมีความสุขมากขึ้นก็คือ ต้องหัดทำตัวและชีวิตให้ง่าย ๆ เสียบ้าง เราชาวโลกทิพย์มีเรื่องที่ต้องการจะตักเตือนมนุษย์อยู่เป็นอันมากในแนวนี้ แต่ชาวโลกมนุษย์ ก็จะต้องปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับแนวทางที่ถูกต้องด้วยตนเอง ข้อสำคัญที่สุดก็คือ ชาวโลกมนุษย์จะต้องหาทางมิให้สงครามเกิดขึ้นเป็นอันขาด เขาจะต้องไม่ใฝ่สงคราม ไม่บิดเบือนความรู้ความสามารถซึ่งเราถ่ายทอดไปให้นั้น เพื่อทำลายล้างกันและกัน ถ้าเขาทำได้เช่นนี้ เขาก็จะได้ประสบสันติสุขดังที่ปรารถนาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แต่ถ้าเขาทำไม่ได้ เขาก็จะต้องประสบความพินาศเอง

และทั้งหมดนี้ก็เป็นเรื่องที่เขา จะ ต้อง เลือก ทาง เดินเอาเอง

บทที่ ๘

ไปเยี่ยมโบสถ์

เราออกจากเมืองมาแล้ว และกำลังเดินมาถึงชายป่าแห่งหนึ่ง ก็พอดีโรเยอร์ชี้มือไปที่ตึกหลังหนึ่งและกล่าวขึ้นว่า "เอ๊ะ นั่นดูเหมือนจะเป็นโบสถ์นะครับ?"

"จะว่าใช่ก็ได้" รูธตอบ "หรือจะว่าไม่ใช่ก็ได้"

"เราลองเข้าไปดูกันสักหน่อยไหม?" ข้าพเจ้ากล่าวชวน แล้วเราก็พากันเดินเข้าไปใกล้

โบสถ์หลังนี้ เมื่อดูภายนอกก็จะแลเห็นมีลักษณะคล้ายกับโบสถ์ธรรมดาตามชนบทนั่นเอง ถ้าจะแตกต่างกันก็คงจะเป็นในเรื่องอายุเท่านั้น โบสถ์หลังนี้ถึงแม้ว่าจะมีลักษณะเป็นแบบเก่าก็ตาม แต่ก็ไม่ได้แสดงว่า ได้ถูกแดดลมหรือฝนกัดทำลายให้สึกหรอไปดังเช่นในโลกมนุษย์ และถึงแม้ว่าบางครั้งจะดูคล้าย ๆ กับว่า ได้สร้างขึ้นเมื่อ

วานนี้เองก็ตาม แต่ความจริงแล้วอาจมีอายุตั้งหลายร้อยปีก็ได้

และโบสถ์หลังที่เรากำลังจะเข้าไปชมนี้ก็เช่นเดียวกัน โดยไม่มีข้อยกเว้น ในโลกมนุษย์อาจมีหลักอยู่ว่า ไม่มีกฎข้อใดที่ไม่มีข้อยกเว้น แต่สำหรับในโลกทิพย์ อาจยิ่งมองไม่เห็นว่า จะต้องมีข้อยกเว้นของกฎนี้ โบสถ์หลังนี้มีลักษณะหลายประการ ที่ไม่เหมือนกันกับในโลกมนุษย์ ฉะนั้นเมื่อเราเข้าไปใกล้ ข้าพเจ้าจึงบอกให้เขาลองสังเกตดูว่า มีอะไรผิดแปลกตาบ้างหรือเปล่า

โรเยอร์เป็นคนช่างสังเกตเหมือนกัน และชั่วครู่หนึ่งเขาก็บอกได้ว่ามีอะไรผิดปกติบ้าง ที่สำคัญ ก็คือ สิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งไม่เหมือนโบสถ์ในโลกมนุษย์เลย

"ดีทีเดียว โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าวชม "เธอเพิ่งมาจากโลกมนุษย์ใหม่ ๆ ยังไม่ลืมของเก่าเสียทีเดียว จึงสามารถเปรียบเทียบของใหม่กับของเก่าได้ดี"

"โบสถ์ที่เธอเห็นอยู่นี้ เป็นโบสถ์ที่มีความงามอย่างเรียบ ๆ ดังเช่นที่โบสถ์ในโลกมนุษย์ควรจะเป็น และกิน

เนื้อที่ไม่มากนัก บริเวณโดยรอบแม้จะมีกว้างขวาง แต่เราก็ปล่อยไว้ว่าง ๆ เช่นนี้เสียเป็นส่วนใหญ่ ไว้ให้ดูคล้ายโบสถ์ในโลกมนุษย์"

เมื่อเข้าไปใกล้แล้วก็เห็นกำแพงอิฐเตี้ย ๆ สร้างไว้เป็นแนวเลี้ยวมาโดยรอบบริเวณนั้น นี่ก็เป็นการเลียนแบบในโลกมนุษย์เช่นเดียวกัน คือ แสดงให้เห็นอาณาเขตพอเป็นพิธีเท่านั้น (ซึ่งความจริงแล้วก็ไม่มีความจำเป็นอย่างไรเลย) เราเดินตรงเข้าไปที่ประตูรั้ว และผ่านเข้าไปตามทางที่ปูลาดด้วยวัตถุสีดำคล้ายๆ กับยางอัสฟั้ลต์เช่นนั้น

ลักษณะอีกอย่างหนึ่ง ที่เราต้องการทำให้เหมือนกับโลกมนุษย์ก็คือดอกไม้ เนื่องจากดอกไม้ที่นี่บานสะพรั่งอยู่ได้ตลอดกาลโดยไม่มีวันเหี่ยวแห้งหรือโรยรา เราจึงต้องทำแปลงดอกไม้ต่าง ๆ กันให้มีลักษณะต่างออกไปบ้าง เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงฤดูหนาวและฤดูร้อน ในโลกมนุษย์ดังนั้นแปลงดอกไม้บางแปลง เราจึงปล่อยให้ว่างไว้บ้างเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงฤดูหนาวอันร้ายแรง และทารุณในโลกมนุษย์

โรเยอร์สังเกตได้ทันทีว่า โดยรอบบริเวณของโบสถ์หลังนี้ไม่มีป่าช้าที่ฝังศพเลย และก็ไม่มีกระดานป้ายปิดประกาศเรื่องเทศน์ไว้ด้วย

"รูธบอกเธอไว้แล้ว โรเยอร์ ว่าโบสถ์ที่นี่มีหลายสิ่งหลาย อย่างที่แตกต่าง กับโบสถ์ในโลก มนุษย์ทั้งภายในและภายนอก ความจริงตึกหลังนี้เรียกว่าโบสถ์ ก็เพราะรูปร่างภายนอกเท่านั้นเอง โดยที่แท้แล้ว ตึกหลังนี้ไม่ใช่ที่สำหรับการบูชา หรือทำพิธีต่าง ๆ เลย แต่เรื่องที่ทำหรือประชุมกันในที่นี้ก็มีประจำมากกว่าที่ทำกันอยู่ในโบสถ์ของโลกมนุษย์เป็นอันมาก

เมื่อเราเข้าไปข้างใน ก็ปรากฏว่าไม่มีคนอยู่เลย เครื่องประดับ ประดาตก แต่งภายในนั้น เมื่อพิจารณา ดูแล้วก็ยิ่งเห็นว่าตึกหลังนี้ไม่น่าจะเรียกว่าโบสถ์เลย สิ่งที่ขาดไปอย่างเห็นได้ชัดก็คือ อ่างน้ำมนต์ (สำหรับรับศีล) ธรรมาสน์ และที่สำคัญที่สุดก็คือแท่นบูชา ซึ่งไม่มีปรากฏอยู่เลยเหมือนกัน

ที่เหมือนกันก็คือเก้าอี้นั่งสำหรับพระ ซึ่งจัดวางลดหลั่นไว้เป็นชั้น ๆ ตั้งแต่ต่ำที่สุดไปจนถึงสูงที่สุด ชั้นบนที่สุดเป็นเก้าอี้สวยงามจำนวนหนึ่ง ตั้งอยู่ภายในเนื้อที่กว้างซึ่งทำไว้เป็นพิเศษ เก้าอี้ตัวกลางรู้สึกว่าจะงดงามกว่าตัวอื่นเล็กน้อย เหนือขึ้นไปเป็นหน้าต่างรูปโค้ง ประดับด้วยกระจกสีงดงามมาก แต่แทนที่กระจกเหล่านั้นจะมีรูปวาดเป็นรูปเกี่ยวกับศาสนาดังที่เราเคยเห็นอยู่ กลับเป็นรูปทิวทัศน์ของ ชนบท ดัง เช่น ที่เรา เห็น อยู่บน ผ้าม่าน ประดับกำแพงโดยมาก

ที่บนฝาผนังเหนือกระจกขึ้นไป มีอักขระจารึกทำด้วยกระจกสีฝังภายในกำแพงสวยงามมาก อักขระจารึกนั้นเป็นคำภาษาลาติน ๒ แถว แปลความว่า "ขอนอบน้อมแด่พระเป็นเจ้าในสรวงสวรรค์ผู้สูงสุด และขอสันติสุขจงมีแก่ผู้ที่มีความปรารถนาดีทั้งหลายในโลกมนุษย์โดยทั่วกัน ('Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis') โรเยอร์รู้สึกสดุดตามาก เมื่อได้อ่านอักขระนี้จึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"เอ๊ะ ทำไมจึงมีแสง ๒ ลำพุ่งลงมาที่อักขระ ๒ แถวนั้นด้วยล่ะครับ ?"

"ลำแสงนั้นไม่ได้พุ่งลงมาดอกโรเยอร์ แต่พุ่งขึ้นและ **ออก** จากอักขระเหล่านั้นนั่นเอง"

เด็กหนุ่มอ่านภาษาลาตินด้วยสำเนียงแปร่งๆชอบกล

"ขอโทษเถิด โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "การอ่านภาษาลาตินของเธอใช้ไม่ได้เลย"

"ก็คุณครูของผมสอนมาอย่างนี้นี่ครับ" โรเยอร์หัวเราะ

"ถูกละ โรเยอร์ ฉันเองตอนแรกก็อ่านแบบนี้เหมือนกันนี่แหละ ชาวโลกมนุษย์ทำอะไรโดยสะเพร่าเช่นนี้เอง ดูเหมือนจะมีสุภาษิตว่า "ถ้าเลือกได้จงเลือกสิ่งที่น่าเกลียดเข้าไว้ก่อนเป็นดี" (if possible always choose the ugly!)

"แหม ท่านละก้อ ออกจะมองโลกในแง่ร้ายเกินไปเสียแล้ว" รูธค้าน

"ก็ไม่เชิงดอกเธอ นี่โรเยอร์ ดูข้อความท่อนหลังที่แปลไว้แล้ว เธอจะเห็นว่าเป็นการแปลอย่างได้ใจความดีกว่าที่เธอเคยเห็นมามากทีเดียว เธอเห็นไหม ขั้นแรกก่อนที่จะมีสันติสุข เราจะต้องมีความปรารถนาดีด้วยความจริงใจเสียก่อน โลกมนุษย์หาสันติสุขไม่ได้ ก็เพราะเขาไม่มีความปรารถนาดีอย่างจริงใจนั่นเอง

"ตึกที่เราสมมติเรียกกันว่าโบสถ์หลังนี้ เกิดขึ้นโดยผู้ที่อยู่แถวนี้มีความประสงค์ที่จะให้ครูผู้สอนธรรม ซึ่งลงมาจากภูมิสูงเป็นครั้งคราว ได้มาใช้เป็นสถานที่สำหรับให้โอวาทและสั่งสอนพวกเราที่นี่ เก้าอี้ตัวกลางที่เธอเห็นว่ามีลวดลายแปลกกว่าตัวอื่นเล็กน้อยนั้น ทำไว้สำหรับท่านหัวหน้าผู้มาจากภูมิสูง ได้นั่งอบรมสั่งสอนและให้โอวาทส่วนที่อยู่รอบ ๆ ลงมา ก็สำหรับผู้ที่ติดตามมาด้วยกันกับท่าน

"เธอลองมองดูรอบตัวอีกทีซิ แล้วบอกฉันว่าเธอเห็นอะไรบ้าง หรืออันที่จริงก็คือ ไม่เห็นอะไรบ้างที่ควรจะมี?"

โรเยอร์ มองดูรอบ ๆ ตัว "ไม่เห็นมีคำจารึกบนตำแหน่งเลยครับ แล้วก็ไม่มีรูปภาพที่เกี่ยวกับทางศาสนา ไม่มีแผ่นป้ายเขียนเพลงสวด ไม่มีเทียนบูชาพระ และไม่มีเครื่องประดับประดาอีกหลายต่อหลายอย่าง ผมดูๆ ไปตึกหลังนี้เหมือนโบสถ์ก็แต่ภายนอกเท่านั้นเอง ข้างในดูไม่มีอะไรเหมือนโบสถ์สักอย่าง นอกจากมีเก้าอี้นั่งสบายมาก ไม่ใช่เป็นเก้าอี้ไม้แข็ง ๆ เหมือนในโลกมนุษย์เลย"

หน้าต่างด้านข้างทั้งสองด้าน บุด้วยกระจกสีต่าง ๆ เมื่อต้องแสงสว่างภายนอก ก็สาดแสงเป็นสีเหลือบรุ้งอยู่ภายใน ทำให้บรรยากาศภายในเป็นที่น่ารื่นรมย์อย่างยิ่ง

"อักขระภาษาลาตินบนกำแพงนั้น บุคคลผู้ร่วมใจกันสร้างสถานที่นี้ได้ขอให้จารึกไว้ ทั้งให้เป็นเครื่องรำลึกถึงสงคราม ซึ่งเป็นมหาภัยที่ร้ายแรงที่สุดของมนุษย์ บุคคลเหล่านี้ก็เช่นเดียวกับพวกเรา ได้เคยผ่านพบภัยสงครามอันร้ายแรงมาแล้ว และรู้สึกสลดสังเวชใจเป็นอย่างยิ่ง บุคคลเหล่านี้จึงขออุทิศให้อักขระดังกล่าวนั้น เป็นเครื่องเตือนใจถึงความจริงที่น่าสยดสยองนั้น และได้ขอให้แสงที่พุ่งออก

จากอักขระนั้นจงอย่าได้มีวันเลือนลบลางไป เรารู้ดีว่าหากจะมีผลเพียงเสมือนหยดน้ำเล็ก ๆ หยดหนึ่งใน มหาสมุทรก็ยังดี"

"เธอเห็นไหมโรเยอร์ เราพยายามทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อช่วยให้เกิดความดีเสมอ ถึงแม้ว่าจะดูเป็นของเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม บางครั้งเราก็ทำสำเร็จ และบางครั้งก็ไม่สำเร็จ แต่เราก็ไม่ละความพยายาม โดยเฉพาะเรื่องสงครามนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก และไม่ใช่เรื่องที่น่าเพลิดเพลินเลย หวังว่าที่ฉันพูดมานี้ คงไม่ทำให้เธอเกิดความหดหู่ใจเกินไปดอกนะ"

"ไม่หรอกครับท่าน ผมก็ต้องการรู้อะไรหลาย ๆ อย่างเหมือนกัน ถึงแม้ว่ามันอาจจะไม่ใช่เรื่องน่าเบิกบานใจนักก็ตาม"

ทางมุมด้านที่สมมติว่า เป็นทิศตะวันตกของโบสถ์นี้ มีออร์แกนอันใหญ่อยู่อันหนึ่ง รูปลักษณะเป็นออร์แกนสมัยเก่า ข้าพเจ้าชี้ให้โรเยอร์ดูแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า

"ออร์แกนอันนี้เสียงน่าฟังนะโรเยอร์ ใครอยากจะเล่นก็เล่นได้เลย ไปดูกันใกล้ๆ เถอะ เผื่อบางทีรูธอาจจะเล่นเพลงให้เธอฟังสักเพลงหนึ่ง"

"ที่นี่ไม่มีไฟฟ้านี่ครับ" โรเยอร์กล่าวขึ้น "ถ้าคุณรูธจะเล่น ผมจะเป่าลมใส่ท่อให้เอง"

"ไม่ต้องหรอกโรเยอร์ ขอบใจ" รูธพูด "ที่นี่ไม่มีไฟฟ้าก็จริง แต่เรามีสิ่งอื่นที่ดีกว่าไฟฟ้ามาก"

ว่าแล้วเธอก็ชี้ไปที่หีบลมซึ่งวางอยู่ข้างๆ ออร์แกนนั้นนั่นเอง "นั่นแหละโรเยอร์ พอเราให้เครื่องสูบลมนั้นเดินไปได้ เราก็ดีดออร์แกนได้"

"แล้วทำอย่างไร เครื่องจึงจะเดินไปได้ละครับ"

"ก็ความคิดน่ะซี โรเยอร์" รูธตอบ "ถ้าเราอยากให้เครื่องเดิน เราก็คิดให้เครื่องเดินเท่านั้นเอง เธอก็พอจะเข้าใจถึงเรื่องอำนาจของความคิดดีแล้วไม่ใช่หรือ?"

"จริงแหละครับ ผมก็ลืมคิดไป"

รูธเข้านั่งประจำที่ออร์แกน และเริ่มเล่นเพลงเบาๆ ที่มีท่วงทำนองสนุกสนานร่าเริงหนึ่งเพลง เมื่อจบเธอ

ก็ลุกขึ้นคว้าแขนโรเยอร์ไว้แล้วกล่าวว่า "ไปกันเถอะ โรเยอร์ ไปข้างนอกกันสักประเดี๋ยว แล้วเธอจะได้เห็นของแปลกประหลาดอะไรอย่างหนึ่ง"

โรเยอร์ตามเราออกมาข้างนอก และเมื่อเห็นข้าพเจ้าและรูธแหงนหน้าขึ้นมองเบื้องบนหลังคาโบสถ์ ก็แหงนมองตามบ้าง และในทันใดก็ร้องอุทานด้วยความแปลกใจเมื่อได้เห็น ลำแสง เป็นรูปทรงกลมใหญ่ ลอยหมุนคว้าง ขึ้นไปจากหลังคาโบสถ์ ลำแสงนี้มีสีสรรวรรณะต่าง ๆ กันสวยงามมาก แต่ละสีก็เกี่ยวกระหวัดกันไปมาอย่างน่าดูเป็นภาพที่มหัศจรรย์อย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเช่น โรเยอร์

"ออก ไป ดู ห่าง ๆ กว่านี้ อีก หน่อย จึง จะ เห็นดี" ข้าพเจ้าแนะนำ "ดูที่นี่เราอยู่ข้างล่างตรงเกินไป มองเห็นอะไรไม่ค่อยถนัดนัก"

เราจึงถอยห่างออกไปจากที่นั่นราว ๑๐ เส้น และก็ได้เห็นภาพของลำแสง และ สีอันเกิดจากบทเพลง ของรูธได้อย่างชัดเจน โรเยอร์รู้สึกตื่นเต้นจนพูดไม่ถูก เมื่อได้

เห็นภาพที่ไม่เคยคิดฝันมาแต่ก่อน พอดูๆ ไปก็คล้ายๆ กับว่า ลำแสงนั้นจะเป็นวัตถุโปร่งแสงชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถลอยอยู่กลางอากาศได้โดยไม่มีอะไรพยุงไว้ข้างล่างเลย

"เสียงเพลงทุกชนิดจะทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้เสมอ" รูธอธิบาย "ไม่ว่าเราจะเล่นเครื่องดนตรีชนิดใดเป็นแต่ว่าอาจจะได้รับผลแตกต่างกันบ้าง ก็ถ้าฉันเล่นเพลงบทเดียวกันนี้โดยดีดเปียโน ลำแสงที่เกิดขึ้นจะไม่ใหญ่ถึงขนาดนี้ แต่เพลงบทนี้ เขาแต่งสำหรับเล่นกับออร์แกนโดยเฉพาะ ฉะนั้นจึงแลดูสวยงามมาก

"คุณรูธครับ" โรเยอร์กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่หายตื่นเต้นดี "เห็นครั้งแรกผมรู้สึกตกใจทีเดียวครับคือว่าแปลกใจมากจนพูดไม่ออกนั่นแหละครับ"

"ถูกแล้ว เธอคงแปลกใจอย่างยิ่งเสียมากกว่า" ข้าพเจ้าตอบ "ไม่ว่าใครก็เหมือนกันทั้งสิ้น โรเยอร์ ทั้ง ๆ ที่รูธและฉันเคยเห็นมาแล้วตั้งนับครั้งไม่ถ้วน ก็ยังอดตื่นเต้นไม่ได้อยู่ดี และอันที่จริง ฉันก็คิดว่า ไม่มีใครที่จะอดรู้สึกเช่นนี้ได้สักคนเดียว"

เด็กหนุ่มมองดูรูธอย่างนิยมชมชอบในความสามารถของเธอเป็นอย่างยิ่ง ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์อันน่าพิศวงเช่นนี้ขึ้นมาได้ รูธรู้สึกขำในใจเพราะเธอเข้าใจความรู้สึกของโรเยอร์ดี และได้โบกมือพร้อมกับปฏิเสธทันที "นี่โรเยอร์ฉันไม่ได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์หรือเก่งกาจอะไรดอกนะ ใครที่เล่นออร์แกนเป็น ก็สามารถทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนี้ได้ทั้งสิ้น ถ้าเธอจะให้เกียรติฉันจริง ๆ แล้วก็ต้องให้เกียรติท่านผู้แต่งเพลงนี้จึงจะถูกกว่า"

"ไหนคุณรูธว่ามีผู้แต่งให้ใช่ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่า ที่นี่เราก็มีนักแต่งเพลงชั้นเยี่ยมเหมือนกันกับในโลกมนุษย์น่ะซีครับ ?

"ก็เป็นเช่นนั้นแหละ โรเยอร์" ข้าพเจ้าตอบ "ถ้าเธอไม่ให้ท่านนักดนตรีเหล่านี้มาที่นี่ แล้วเธอจะให้ท่านไปที่ไหนเล่า ?

"จริงซีครับ ผมเองก็โง่ไปถนัด"

"นักแต่งเพลงในโลกก็มักจะอาภัพเช่นนี้ เสมอ โดยมากก็ต้องอดๆ อยากๆ ตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ ต่อเมื่อ

กายตายไปแล้ว พวกมนุษย์จึงจะนึกถึงได้บ้าง ที่นึกสร้างอนุสาวรีย์ให้ใหญ่โต และงานของเขาก็เป็นของมีค่าขึ้นมาทันที เมื่อมาถึงที่นี่แล้ว เขาก็จะไม่ต้องกังวลเรื่องอดอยากอีกต่อไป"

"ปรากฏการณ์ของแสงเช่นนี้ จะคงอยู่ได้นานสักเท่าใดครับ" โรเยอร์ถาม

"ตามปกติจะอยู่ได้เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้นเอง" รูธตอบ "แต่สำหรับคราวนี้ ท่านมองซินเยอร์กับฉันได้ใช้พลังจิตบังคับให้มันคงอยู่ได้นานกว่าปกติเล็กน้อย ไว้ให้เธอได้เห็นนาน ๆ ในกรณีที่ว่า ดนตรี ทั้งวง เล่น เพลง ยาก ๆ ติดต่อกันไปเรื่อย ๆ หลายท่อน ปรากฏการณ์ของแสงดังกล่าวนี้จะอยู่เพียงครู่เดียว เพราะเสียงดนตรีท่อนหลังจะปล่อยแสงออกมาเรื่อยๆ ฉะนั้นถ้าอยู่นานเกินไป ลำแสงสีต่างๆ เหล่านี้จะปนเปกันยุ่งไปหมด ซึ่งจะทำให้หมดความสวยงามไปด้วยดังนั้นในกรณีเช่นนี้ มันจะคงปรากฏอยู่เพียงครู่เดียวแล้วก็จะจางหายไป"

บทที่ ๙

อายุของบุคคลในโลกทิพย์

"มีเรื่อง ที่ผมรู้สึก สงสัย อยู่ อย่าง หนึ่ง ครับ ท่าน" โรเยอร์ กล่าวกับ ข้าพเจ้า หลังจากที่เราได้กลับมา จากการไปเยี่ยมโบสถ์มาถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว

อย่างเดียวเท่านั้นหรือเธอ ว่าไปได้เลย ถ้าตอบได้รูธและฉันก็ยินดีอธิบายให้ฟังอย่างเต็มที่ทีเดียว"

"*คืออย่างนี้ครับ ทำไมผู้คนที่นี่จึงแลดูหนุ่มสาวหมดทุกคน เท่าที่ผมจำได้ ยังไม่เคยเห็นคนแก่ที่ไหนเลย?*"

"อันที่จริงเธอเคยได้เห็นแล้วเหมือนกัน โรเยอร์ เว้นแต่ว่าคนแก่เหล่านั้นไม่ได้เป็นคน แก่ อย่าง ที่ เธอ หมายถึงเท่านั้นเอง"

"ผมอยากถามอะไรสักหน่อยครับ แต่ถ้ามันจะเป็นการล่วงเกินไปก็ขออภัยด้วย คือว่าท่านอายุเท่าไรแล้วครับ?

"ไม่ต้องกลัวในเรื่องนั้นดอกเธอ ที่นี่ไม่มีใครใจน้อยเหมือนในโลกมนุษย์เลย โดยเฉพาะในเรื่องการถามอายุกัน แม้รูธเองก็รับรองว่าจะไม่เคืองเลย หากเธอจะถามว่าอายุเท่าไรแล้ว ผู้หญิงในโลกมนุษย์ถือกันนักหนาว่าถ้าใครถามเรื่องอายุละก็เป็นการหยาบคายมาก แต่ที่นี่ไม่มีใครถือเรื่องนี้กัน เพราะไม่มีใครค่อยคิดถึงเรื่องนี้กันนั่นเอง แต่อันที่จริง เรื่องนี้ก็น่าถามอยู่เหมือนกัน เพราะอย่างน้อยก็เป็นความรู้ที่น่าศึกษา สำหรับผู้ที่ชอบในการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ๆ

"สำหรับอายุของฉันนะ โรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเข้ามาสู่โลกนี้ ฉันอายุได้ ๕๓ และฉันก็อยู่ที่นี่มาได้ ๓๗ ปีแล้ว ที่ฉันรู้เช่นนี้ได้ ก็เพราะฉันมีเรื่องติดต่อกับทางโลกมนุษย์อยู่บ่อย ๆ จึงสามารถกำหนดนับเวลาที่ล่วงไปได้โดยไม่ลืมเป็นไง เธอรู้อายุของฉันแล้วซีนะ"

"โอ้โฮ" เด็กหนุ่มอุทาน "งั้นท่านก็อายุ ๘๐ แล้วซีครับ"

"ใช่แล้ว อายุ ๘๐ กำลังหนุ่มแน่นทีเดียว"

"แต่ผมดูท่านไม่น่าจะอายุถึงขนาดนั้นเลยนี่ครับ"

"พูดถึงเรื่องท่าทาง ก็คงจะเป็นจริงเช่นที่เธอว่า เพราะอันที่จริง ถึงแม้เดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่แก่ไปกว่าตอนที่เพิ่งมาถึงที่นี่เลย จะมีผิดแปลกไปบ้างก็ตรงที่หนุ่มขึ้นกระมัง"

"เธอลองทายดูทีหรือ ว่าฉันอายุเท่าใด?" รูธถามขึ้น

"ระวังให้ดีนะ โรเยอร์ เดี๋ยวจะทายผิด" ข้าพเจ้าเตือนเป็นทำนองล้อ ๆ แต่ปรากฏว่าโรเยอร์ก็ไม่กล้าทาย

"อันที่จริงถ้าเธอทายว่าฉันอายุ ๑๐๐ ปี ฉันก็รับรองว่าไม่โกรธเลย" รูธกล่าว "แต่ฉันก็ยังไม่ถึงขนาดนั้นดอก อายุที่แท้จริงของฉันก็คือ ๖๒ นั่นเอง"

"แต่ผมดูคุณคล้ายกับอายุ ๒๕ เท่านั้นเองครับ"

"ตอนที่ฉันเข้ามาสู่ในโลกนี้ ก็อายุขนาดนั้นแหละ"

"งั้นอย่างผมนี่อายุสักเท่าใดครับ ?"

"เพิ่งแรกเกิด ยังแดง ๆ กระมัง" รูธตอบพร้อมกับหัวเราะ, "อันที่จริงนั้น รูปร่างของเธอก็ไม่ผิดอะไรกับในตอนที่เธอเพิ่งมาถึงดอก โรเยอร์ เว้นแต่สุขภาพเท่านั้นที่แตกต่างกันมาก โดยเฉพาะก็คือ แตกต่างกับตอนในระยะหลัง ๆ ที่เธอจวนจะต้องจากโลกมนุษย์มาสู่ที่นี่ ในตอนนั้นเธอแย่มากทีเดียว เป็นเพราะความเจ็บป่วยที่ทำให้ต้องจากมาสู่โลกนั่นเอง"

"เธอเห็นแล้วใช่ไหม โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าว "ในโลกทิพย์นี้อายุที่นับกันเป็นปี ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะในที่นี้วัยที่เรียกว่าวัยหนุ่มสาวนั้นเป็นวัยที่ถาวรของเราทั้งหลาย บุคคลที่ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ย่อมถึงวัยหนุ่มสาว เช่นตอนที่ยังเป็นทารกอยู่ หรือเช่นเธอเป็นต้นก็จะเคลื่อนไปสู่วัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นตามลำดับกาล และเมื่อถึงวัยนั้นแล้ว ก็จะคงที่อยู่แค่นั้นตลอดไป ทีนี้หากบุคคล

ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้เมื่อเลยวัยหนุ่มสาวไปแล้ว เช่น เข้ามาเมื่ออายุ ๘๐ หรือมากกว่านั้นเป็นต้น ยิ่งอยู่ไปๆ เขาก็จะย้อนกลับไปสู่วัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นทุกที เข้าใจไหม โรเยอร์?"

"ฟังๆ ดูก็น่ารื่นรมย์ดีครับ"

"ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่ก็น่ารื่นรมย์และมีเหตุผลดีทั้งนั้น"

เราทั้งสามหัวเราะขึ้นพร้อมกัน เมื่อได้ยินคำชมพวกกันเอง

"นี่แหละโรเยอร์ เราอาจจะหัวเราะในการที่มันเป็นเรื่องที่น่าขำเสียจริง แต่มันก็มีความจริงอันยิ่งใหญ่แฝงอยู่ทีเดียว เพราะกฎเกณฑ์ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีเหตุผลและเป็นไปอย่างยุติธรรมทั้งสิ้น เรื่องนี้แหละจะทำให้เธอเห็นได้ว่าการที่จะเดาอายุของบุคคลในโลกนี้ เป็นของยากอย่างยิ่ง เธอยิ่งอยู่โลกนี้นานไปเท่าใด ก็จะยิ่งเห็นว่าวันเดือนปีในโลกมนุษย์สั้นเหลือเกิน ยกตัวอย่างเรเดียนที่วิ่งก็ได้ ในตอนนี้เธอจะเดาไม่ได้เลยว่าเขาควรจะมีอายุสัก

เท่าใด แต่เมื่ออยู่ไปนานขึ้นสักหน่อย เธอก็จะมีความรู้พอสมควร พอที่จะอนุมานได้บ้างว่า บุคคลนั้น ๆ น่าจะมีอายุประมาณสักเท่าใด เมื่อคิดถึงอายุของเขาในโลกนี้รวมเข้าไปด้วย"

"จริงครับ ผมเดาไม่ถูกเลยว่าเขาอายุสักเท่าใดแน่ พูดถึงท่าทาง ดูเขาก็เป็นคนหนุ่มคนหนึ่งนั่นเอง แต่เมื่อฟังเขาพูดจาแล้ว ก็รู้สึกว่าน่าจะมีอายุไม่น้อยเหมือนกัน"

"ยากมาก โรเยอร์ เพราะที่นี่ ไม่มีร่องรอยแห่งความชรา เช่นริ้วรอยย่นบนดวงหน้าหรือตามร่างกายให้เป็นที่สังเกตได้เลย เธอพอจะกะได้ไหมว่า เรเดียนท์วิงน่าจะอายุประมาณเท่าใด?"

"ไม่ได้แน่ทีเดียวครับ ผมไม่กล้าทายเลย"

"เขาอายุประมาณ ๖๐๐ ปีมาแล้ว"

"โอ้โฮ น่าอัศจรรย์จริง ๆ"

"ยังหรอก ยังไม่น่าอัศจรรย์เท่าใด เธอจำโอมาร์ได้ไหม นั่นแหละเขาอายุ ๒ พันปี ท่านชาวอียิปต์ยิ่งแก่กว่านั้นอีก เขาอายุประมาณ ๕ พันปี เป็นไง สมกับที่

ในพระคัมภีร์ว่าไว้ไหมว่า "ฉันจะให้เขามีอายุยืนยาวนับไม่ไหวทีเดียว"

"โลกทิพย์เป็นโลกที่ไม่มีอายุ โรเยอร์ ไม่มีรอยย่นที่หน้า ไม่มีศีรษะหงอก ไม่มีผิวหนังที่ซูบซีดเหี่ยวแห้ง ไม่มีความเงื่องหงอยของการเคลื่อนไหวร่างกาย กระแสเสียงก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นแหบแห้ง ร่างกายก็ไม่มีการอ่อนเพลีย จิตใจก็ไม่มีการหลงลืมป้ำ ๆ เป๋อ ๆ จนกลายเป็นเด็กไปใหม่อีก เมื่อสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ไม่มีเลยแม้แต่อย่างเดียวแล้ว เราจะทายอายุของบุคคลได้อย่างไร"

"ถ้างั้นโลกทิพย์นี้จะมีอายุสักเท่าใดครับ?" โรเยอร์ถาม

"นี่สิเธอ ปัญหาข้อนี้สำคัญไม่ใช่เล่น" ข้าพเจ้าตอบ "เธอย่อมรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่า สภาวะที่เป็นอนันตกาลนั้นย่อมไม่มีเบื้องต้น และอนันตกาลนี้ก็เช่นเดียวกับอมตธรรมเหมือนกันย่อมพิสูจน์ไม่ได้ ดังนั้นสิ่งที่เธอจะพึงทำได้ในเรื่องนี้ ก็คือต้องสืบถามดูว่า ใครมีความเห็นว่า

อย่างไรในเรื่องนี้ แล้วเธอจะพบว่า ทุกคนล้วนมีความเห็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น คือว่าโลกนี้รวมทั้งตัวเราด้วยเป็นสภาพอนันตกาล (eternity) เหมือนกันทั้งสิ้น เราทุกคนเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ถาวร (permanent) เพราะว่าถ้าไม่เที่ยงแท้ถาวรแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่แวดล้อมอยู่นี้จะมีประโยชน์อะไร ?

"ดังนั้นจึงเป็นอันลงมติได้เลยทีเดียว โรเยอร์ ว่าสภาพสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ย่อมมีอยู่เป็นอยู่ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ถ้าเรายังไม่แน่ใจในเรื่องเช่นนี้ ท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็ยังจะเป็นพยานยืนยันความจริงข้อนี้แก่เราได้ และถ้าท่านเหล่านี้จะกล่าวคำไม่จริงแก่เรา ก็เป็นอันว่าไม่มีความจริงอะไรอีกแล้วในสากลจักรวาฬทั้งปวง"

"แต่เราก็มีอำนาจสร้างสรรค์ของเราเองบ้างเหมือนกัน โรเยอร์ เพียงแต่ว่าเธอยังไม่ได้เห็นเราทำงานเท่านั้นต่อไปเธอจะเห็นผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ สร้างบ้านให้ผู้อยู่สักครั้งหนึ่ง หรืออาจจะเป็นการสร้างสิ่งที่ใหญ่กว่าบ้าน เช่นอาคารหรือวังอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้ เราสามารถสร้างสิ่ง

เหล่านี้ได้ก็ด้วยอาศัยพลังที่มาจากแหล่งที่ยิ่งใหญ่ (The Great Source) นั้นทั้งสิ้น เธออาจจะสงสัยว่า ถ้าหากแหล่งที่ยิ่งใหญ่นั้นงดหรือตัดอำนาจนี้เสีย ไม่ส่งมาให้เราแล้ว เราจะทำอย่างไร ขอให้ทราบว่าความคิดเช่นนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย พลังหรืออำนาจนี้ได้มีอยู่คู่กับเรามาตั้งแต่สร้างโลกแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะนำมาคิดเลยทีเดียว

"เธออาจจะตกใจเมื่อเห็นตัวเลขเป็นแถวยาวเหยียดซึ่งหมายถึงอายุของโลกมนุษย์ และโลกทิพย์ เรื่องเช่นนี้อาจจะเป็นไปได้ในสมัยก่อน แต่ในสมัยนี้เราได้มีความคุ้นเคย พอสมควร จากการ ได้เห็น ตัวเลขยาว เหยียดในงบประมาณแผ่นดินบ้างในวิชาดาราศาสตร์บ้าง ซึ่งตัวเลขเหล่านี้ จะเรียงกัน เป็นแถวยาว นับด้วย จำนวนล้าน ล้านทีเดียว ดังนั้นฉันคิดว่า เมื่อเธอเห็นตัวเลขซึ่งเป็นอายุของโลกทิพย์แล้ว ก็คงจะไม่ถึงกับตกใจเท่าใดนัก"

"อายุของโลกทิพย์เท่าที่ จะบอกให้เธอทราบได้โดยประมาณ ก็คือ โลกทิพย์นี้เกิดก่อนโลกมนุษย์อย่างแน่นอน

ความจริงข้อนี้เรารู้มาจากท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ดังนั้น หากตามที่นักวิทยาศาสตร์คำนวณไว้ว่า โลกมนุษย์มีอายุรวมเป็น ๓ พันถึง ๔ พันล้านปีแล้ว ก็เป็นอันว่าโลกทิพย์ต้องมีอายุแก่กว่านี้อีก"

"เป็นไง เธอได้ฟังตัวเลขจำนวนปีของอายุของโลกแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง ? ทีนี้ลองคิดดูอีกทีว่า เมื่อโลกทิพย์มีอายุมากกว่าโลกมนุษย์เช่นนั้นแล้ว ก็แปลว่า ในโลกทิพย์นี้ก็จะต้องมีใครสักคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถจะกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่า มีอายุเป็นพันล้านปีทีเดียว เธอลองเทียบอายุของพวกเราที่ว่ามากกว่ากับบุคคลรุ่นนี้ ดูทีหรือแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง ?"

"แหม ผมคิดแล้วอ่อนใจเลยครับ" โรเยอร์ตอบ

"ก็น่าอ่อนใจอยู่บ้างเหมือนกัน โรเยอร์ แต่อันที่จริงสิ่งที่ควรอ่อนใจนั้น ไม่ใช่อยู่ที่ลำพังตัวเลขที่เป็นแถวยาวเหยียดเช่นนั้นดอก เพราะเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือความรู้ของท่านเหล่านั้นเอง เธอยังไม่ได้ไปเห็นดอก แต่สัก

วันหนึ่งเธอก็จะได้เห็น สำหรับรูธและฉันนั้นได้ไปเห็นมาแล้ว คือได้ไปถึงภูมิชั้นสุดอันเป็นที่อยู่ของท่านเหล่านี้เลยทีเดียว เธอจำโอมาร์ได้ไหม? โอมาร์นั่นแหละเป็นผู้ใกล้ชิดของท่านผู้นี้ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นมือขวาของท่านผู้นี้ทีเดียว นี่แหละเห็นไหม เธอถามคำถามง่าย ๆ แต่ฉันต้องตอบแทบแย่"

"จริงครับ ผมไม่ควรจะถามเลย"

เปล่าฉันไม่ได้หมายความเช่นนั้นดอก โรเยอร์ ฉันต้องการจะบอกให้เธอรู้ว่า คำถามนี้ตอบยากอย่างยิ่งเท่านั้น แต่ถึงอย่างไร มันเป็นเรื่องที่เธอควรจะต้องถามและควรรู้ด้วยเหมือนกัน แต่เธอก็ควรต้องระลึกไว้อีกอย่างหนึ่งด้วยว่า ยังมีเรื่องอีกหลายสิ่งหลายประการด้วยกันที่เรายังรู้ไม่ได้ ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นความลับอะไรดอก แต่เป็นเพราะว่าเราต้องศึกษาให้มากขึ้นกว่านี้เสียก่อนจึงจะรู้ได้ ด้วยสติปัญญาของเราเท่าที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ จะไม่ทำให้เราสามารถรู้และเข้าใจอะไรได้ทุกอย่างเลย

"เรื่องเช่นนี้ก็เหมือนกันกับการเรียนหนังสือนั่นแหละโรเยอร์ เธอจะต้องเรียนรู้ความจริงตั้งแต่ขั้นต้นขึ้นไปเป็นลำดับเสียก่อน การที่เธอหรือใคร ๆ ก็ตาม จะรู้ความจริงขั้นสูงสุดให้ได้ในชั้นต้นเลยนั้นยังเป็นไปไม่ได้ฉันใด ความรู้และความเข้าใจของเราทั้งหลาย ในที่นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันและเราก็ไม่ต้องกลัวว่า เราจะก้าวหน้าไปไม่ได้เพราะไม่ได้รู้ความจริงขั้นสูงขึ้นไปเหล่านั้น มีหลักอยู่ว่าเราจะเข้าใจ ความจริง เช่นนี้ ได้เอง เมื่อเรา มี ภูมิธรรมสูง ขึ้นไปอย่างไรก็ตาม การถกเถียงถึงเรื่องเช่นนี้ก็ไม่มี โทษภัยแต่อย่างไร เพราะอย่างน้อยก็ทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจดีขึ้นได้บ้างเหมือนกัน ภายในขอบเขตที่จิตใจของเราสามารถจะเข้าถึงได้

"โลกนี้เป็นโลกที่มีเหตุผลอย่างยิ่งโรเยอร์ โดยที่เธอได้เห็นความจริงต่างๆมาด้วยตนเองแล้ว อย่างไรก็ตามการที่บุคคลใดผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ ไม่ได้หมายความว่าเขาจะสูญเสียปัจจัตตลักษณะ (Identity) หรืออุปนิสัยใจคอแต่เดิมของเขาไปทั้งหมด เรื่อง

เช่นนี้ถ้าจะมีความจริงอยู่บ้างก็แต่เพียงว่า นิสัยบางประการที่ติดเมื่ออยู่กับกายเนื้อในโลกมนุษย์นั้น ย่อมหมดไป และเขาก็จะมีนิสัยหรือลักษณะทั่วไปของบุคคลในโลกทิพย์แทนที่ (Shake off the Physical characteristics that belong to the earthly side of life, and put on the Spirit–World personality)

"โอมาร์กับผู้ช่วยของเขานั้น สองคนนี้อายุต่างกันประมาณ ๓ พันปีของโลกมนุษย์ แต่เธอสามารถสังเกตดูลักษณะภายนอกแล้ว บอกได้ไหมว่าใครแก่กว่าใคร ?"

"ไม่ได้แน่ครับท่าน"

"พวกเราและคนอื่นทั้งหมดอีกนับเป็นจำนวนล้านๆ ก็แบบเดียวกันนั่นแหละ คือดูอายุไม่ออกเลย"

"สำหรับบุคคลที่เรารู้จักกันดีในโลกมนุษย์ล่ะครับจะเป็นอย่างไร ?"

"เธอหมายถึงบุคคลในสมัยก่อน หรือในสมัยปัจจุบัน ?"

"ทั้งสองอย่างนั่นแหละครับ"

"ถ้าเป็นบุคคลในสมัยก่อน ก็มีเรื่องที่จะต้องกล่าวหลายอย่างด้วยกัน เพราะบางทีก็ไม่มีรูปภาพที่ถูก

ต้องกับ ความเป็นจริง ของบุคคลผู้นั้นอยู่เลยในโลก มนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถึงแม้ว่าเธอจะได้พบบุคคลเช่นนั้นในโลกทิพย์นี้ เธอก็คงจะไม่นึกว่าเป็นเขาเลย เป็นอันว่าสำหรับบุคคลเช่นนี้ไม่มีใครจำเขาได้อีกต่อไป นี่เป็นเหตุประการที่หนึ่ง ซึ่งแสดงว่าแม้รูปร่างภายนอกของบุคคลเหล่านั้นจะไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยก็ยังเป็นการยากที่เราจะจำท่านได้ และเหตุประการที่สองก็คือ ตามความเป็นจริงแล้ว รูปร่างภายนอกนั้นก็มีการเปลี่ยนไปบ้างเหมือนกัน (เช่นแก่ก็กลับเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้น หรือที่ซูบซีดก็ผ่องใสขึ้นเป็นต้น)

"ทีนี้สำหรับเกียรติยศหรือชื่อเสียง ในโลกมนุษย์เล่าจะเป็นอย่างไรในโลกทิพย์? เรื่องนี้ก็สุดแล้วแต่ว่าชื่อเสียงเช่นนั้นจะมีรากฐานมาจากอะไร หรือมีแก่นแท้เพียงใด ชื่อเสียงที่กลวง ๆ คือที่ยกยอปอปั้นอุปโลกกันขึ้นมาเอง (โดยไม่ได้มีคุณธรรมเป็นรากฐาน) ก็ตาม หรือชื่อเสียงที่เป็นไปในทางที่ไม่ดีไม่งามก็ตาม จะไม่มีความหมายเลยในโลกทิพย์ (ในที่นี้ชื่อเสียงของบุคคลจะมีความหมายก็ต่อเมื่อมีคุณงามความดีเป็นรากฐานอยู่เท่านั้น)"

บทที่ ๑๐

การสร้างสรรค์ในโลกทิพย์

"โรเยอร์ เธอรู้สึกแน่ใจแล้วใช่ไหมว่า บ้านหลังนี้ก็ดีตลอดจนถึงภูมิประเทศโดยรอบของโลกทิพย์ก็ดี เป็นของมีตัวตนอยู่จริง ๆ และเป็นของแข็งที่จับได้ถูกต้องได้จริง ๆ ใช่ไหม"

"แน่ใจทีเดียวครับ" โรเยอร์ตอบ "แต่เอ๊ะ ท่านถามทำไมครับ"

"ก็เพราะว่ามนุษย์ในโลก โดยมากยังไม่ยอมเชื่อว่าโลกของเรามีอยู่จริง ๆ น่ะซี เขาชอบโมเมเอาเองว่าโลกภายหลังมรณกรรมนั้น เป็นโลกที่เกิดจากการนึกฝันไปเองทั้งนั้น จึงไม่สามารถที่จะมีตัวตน หรือเป็นของแข็งจริง ๆ เหมือนกับโลกมนุษย์ได้"

"ผมพอจะเข้าใจแล้วครับ" โรเยอร์กล่าวทวนความจำ "เพราะว่าในขณะแรกที่ผมตื่นขึ้นมาบนเตียงในบ้านนั้น ผมก็เคยนึกสงสัยเหมือนกันว่า มันจะเป็นความฝันหรือเปล่าหนอ"

"แล้วเธอคิดอย่างไรต่อไป ?"

"ตอนนี้ผมก็เห็นท่านและคุณรูธนั่งอยู่คนละข้างเตียงของผม และก็ได้ยินท่านพูดจาต่าง ๆ ได้เหมือนกับคนธรรมดานั่นเอง"

"ขอบใจเธอที่ยังอุตส่าห์เห็นฉันเป็นคนอยู่"

"อ้าว.....ผมไม่ได้หมายความว่าจะดูถูกท่านดอกครับ"

"อ้าว...ก็ฉันไปว่าอะไรเธอเล่า" ข้าพเจ้าและรูธหัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน "คือหมายความว่า ตอนนี้ดูเหตุการณ์ก็เป็นปกติดี ไม่มีอะไรน่าแปลกประหลาดอย่างใด คือไม่เหมือนกับฝันร้ายในบางครั้งเท่านั้นเอง"

"ใช่ครับ และผมก็รู้สึกว่า เหตุการณ์ตอนนั้นไม่ใช่ความฝัน ผมลองเอาเท้าเหยียบพื้นดูแล้วก็เป็นอันแน่ชัด

ได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของจริง และเป็นของแข็งอย่างแน่นอน"

"ถูกต้องแล้วโรเยอร์ ทุกสิ่งอย่างเป็นของจริงและของแข็ง (Real and Solid) นี่แหละเป็นจุดสำคัญที่สุดชาวโลกมนุษย์ไม่ยอมเข้าใจเสียเลยว่า ความคิดนั้นมีอำนาจเพียงไร แม้ว่าเขาจะมีความรู้ในเรื่องนี้อยู่บ้างก็จริง แต่ก็ยังเป็นความรู้ที่น้อยเหลือเกิน"

"อันที่จริง ทั้ง ๆ ที่ชาวโลกมนุษย์ถือว่า โลกของตนเป็นโลกที่แท้จริง และเป็นของแข็งเป็นตัวตนนั้น เราก็ได้พิสูจน์ให้เห็นได้ว่า ไม่เป็นความจริงเลย เธอลองนึกย้อนหลังไปถึงตอนที่เราทั้งสองเข้าไปนั่งในห้องในโลกมนุษย์ก็ได้ ในตอนนั้นเราสามารถผ่านฝาหรือทะลุกำแพงไปได้อย่างสบายไม่มีติดขัดอย่างใด ทั้ง ๆ ที่ฝาและกำแพงก็เป็นของแข็ง ๆ ของชาวโลกมนุษย์โดยแท้ แต่เราก็ไม่รู้สึกว่าฝาหรือกำแพงเหล่านั้นมีอยู่เลย ในระยะนั้นเธออาจเห็นเราก็จริง แต่ก็ยังไม่อาจเห็นโลกทิพย์ได้"

"ต่อจากนั้น ชีวิตหนึ่งของเธอก็ดับวูบลง และอีกชีวิตหนึ่งก็ปรากฏขึ้นแทนที่ กระบวนการทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในห้องนอนของเธอ หรือถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ ณ สถานที่อันเป็นที่ตั้งของห้องนอนของเธอนั่นเอง มาถึงตอนนี้เธอได้หยั่งลงสู่ความหลับแล้ว คือรูธได้ทำให้เธอหลับไปชั่วขณะ ถ้าหากเธอยังตื่นอยู่ เธอก็จะเห็นว่าสภาวะรอบห้องนอนของเธอ มีหมอกควันปกคลุมอยู่ทั่วไป และบุคคลในห้องนั้น ก็มีลักษณะ เป็น หมอกควันไปได้ เช่นเดียวกับตอนนี้ เราอาจจะขอยืมสำนวนของชาวโลกมนุษย์มาใช้พูดก็ได้ว่า ห้องของเธอนั้นหรือโลกมนุษย์ในตอนนั้นมีสภาพคล้าย ๆ กับจะเป็นเพียงเงาๆ เท่านั้นเอง หาได้เป็นสภาพที่มีอยู่จริงหรือเป็นของแข็งๆ แต่ประการใดไม่ ถูกละ เราไม่กล่าวเช่นนั้นว่า เรารู้ความจริงฝ่ายเดียวแล้วก็ไม่ยอมรับรู้ความจริงของอีกฝ่ายหนึ่งเลย ต่อจากนั้นไป เธอก็ได้กลายเป็นผู้ไม่มีตัวตนสำหรับชาวโลกมนุษย์แต่ก็เป็นผู้ที่มีตัวตนอย่างแท้จริงสำหรับพวกเราแล้ว"

"แต่สำหรับเธอเอง โรเยอร์ คงไม่มีเรื่องราวมากนักเพราะเธอ ยังไม่ได้ มีความฝันเรื่อง โลกหน้า ของเธอ โดย-

เฉพาะ ทั้งนี้หมายความว่า เธอยังมิได้มีทิฏฐิที่ทำให้ ตึกทักและยึดมั่นเอาเองว่า โลกทิพย์จะต้องเป็นอย่างโน้น อย่างนี้เหมือนกับผู้อื่น”

“แล้ว โลกมนุษย์ กับ โลกทิพย์ แตกต่างกัน อย่างไร ครับ ?”

“แตกต่างกันโดยส่วนใหญ่มีดังนี้คือ ในที่นี้ไม่มี วัตถุที่หยาบดังเช่นในโลกมนุษย์ มาเป็นเครื่องกางกั้น ระหว่างตัวเรากับความคิดของเรา ในโลกมนุษย์นั้นก่อนที่ จะสร้างอะไรขึ้นมาได้จะต้องมีความคิดวางแผนการกันก่อน และบ้างก็ต้องลงมือเขียนแบบกันอีกด้วย ต่อจากนั้นก็ต้อง ทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา โดยใช้มือ หรือไม่ ก็เครื่อง จักร เธอเห็นไหมว่า จากความคิดกว่าจะสำเร็จเป็นวัตถุขึ้น มาได้ ต้องใช้เวลาและต้องผ่านกรรมวิธีอันยุ่งยาก และ ซับซ้อนเพียงใด แต่ในที่นี้เราตัดกระบวนการต่าง ๆ ในเรื่องนี้ทิ้งไปหมดได้เลย เพราะว่าเราสามารถให้ความคิด ของเราอย่างเดียว ทำงานได้ ทั้งหมด อย่างมีประสิทธิภาพดี เสียด้วย”

"ในโลกทิพย์ ความคิดเป็นการกระทำที่ส่งผลให้เกิดขึ้นโดยตรงและทันทีทันใด และข้อยากที่ชาวโลกมนุษย์ไม่ยอมเข้าใจก็อยู่ตรงเรื่องนี้เอง เขาอาจจะเชื่อว่าความคิดมีผลเช่นนั้นจริง แต่เขาก็คิดต่อไปว่า ผลอันเกิดจากความคิดดังกล่าวนั้น คงจะเป็นเหมือนกับความฝัน และเนื่องจากมีสภาพเป็นเพียงเงา ๆ ก็คงจะอยู่คงทนไม่ได้นาน ย่อมจะละลายหายไปได้ง่ายเหมือนหมอกฉะนั้น เธอจะเห็นได้ว่า ความเข้าใจของชาวโลกมนุษย์ในเรื่องนี้ผิดพลาดอย่างไร ในโลกทิพย์นี้ความคิดมีอำนาจมากมายและกว้างขวางมาก ในโลกมนุษย์เพียงแต่คิดเท่านั้น ยังไม่ได้ชื่อว่าทำอะไรได้ แต่ในที่นี้พอคิดเสร็จก็เป็นอันทำและเกิดผลทันที"

"ข้อนี้หมายความว่า พอคิดเสร็จ ก็จะมีผลเป็นวัตถุขึ้นมาดังที่คิดไว้ทันที อย่างไรก็ตาม ขอให้เธอระลึกไว้อย่างหนึ่งด้วยว่า ความคิดที่ฉันกล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความอยากได้หรือความต้องการอย่างเดียว เช่นการก่อสร้างบ้านนี้เป็นต้น ก่อนที่จะปรากฏเป็นรูปบ้านขึ้นมาได้ เรา

ก็ต้องคิดกะโครงการกันโดยรอบคอบเสียก่อนว่า จะให้เป็นรูปหรือทรวดทรงอย่างใด ต่อจากนั้น ช่างก่อสร้างและช่างปูนจึงจะรวมกันลงมือทำงาน แล้วงานก่อสร้างดังกล่าวนี้ก็สำเร็จด้วยอำนาจของความคิดอย่างเดียว คือไม่ต้องอาศัยวัตถุก่อสร้างอย่างใดไม่ต้องมีร่างร้าน ไม่ต้องมีเครื่องจักรกลต่าง ๆ เลย หลังจากที่ตกลงกะแผนการกันเรียบร้อยว่าจะก่อสร้างแน่แล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็เริ่มใช้พลังความคิด หรือพลังจิตสร้างบ้านขึ้นมาได้ และบ้านที่สร้างขึ้นมาแบบนี้ก็เป็นบ้านจริง ๆ จับได้ถูกต้องได้ อาศัยอยู่ได้ และก็คงอยู่ตลอดไป ตราบเท่าที่เราต้องการจะให้มันคงอยู่"

"เธอเห็นไหม ขณะนี้เรากำลังนั่งกันอยู่บนเก้าอี้ และเก้าอี้ก็อยู่บนพื้นห้องในบ้านเหมือนกับในโลกมนุษย์นั่นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเราไม่ใช่ความฝันเลย"

"ถ้าเช่นนั้น ก็หมายความว่า *หากเราต้องการจะสร้างหรือทำอะไรขึ้นมา เราก็ต้องหัดหรือเรียนเสียก่อนใช่ไหมครับ?*" โรเยอร์ถาม

"แน่นอนที่สุด ตัวอย่างเช่น เดี๋ยวนี้หากเธอนึกอยากจะทำโต๊ะสักตัวหนึ่ง เธอจะทำขึ้นได้ไหม ?"

"ไม่ได้แน่ทีเดียวครับ"

"อย่าว่าแต่เธอเลย ฉันเองและรูธก็ยังทำไม่ได้เหมือนกันเพราะว่ายังไม่เคยหัดมาก่อน รูธเคยทำผ้าม่านสำหรับแขวนที่ฝาผนังห้องเหมือนกัน แต่เธอทำโดยอีกวิธีหนึ่งคือเธอทำโดยใช้เครื่องจักร ซึ่งเครื่องจักรนี้ก็มีผู้เชี่ยวชาญทำขึ้นให้เหมือนกัน เครื่องจักรเหล่านี้ก็เป็นเครื่องจักรจริง ๆ ไม่ใช่ของหลอก ๆ เป็นเงา ๆ แต่อย่างใดเลย เธอเคยเห็นเขาทำดอกไม้บ้างไหม ?"

"ยังเลยครับ"

"อยากดูไหม ?"

"ดีทีเดียวครับ"

"งั้นไปกันเดี๋ยวนี้เลย ไปดูผู้เชี่ยวชาญเขาทำกัน"

ในระหว่างการเดินทาง เราได้อธิบายให้โรเยอร์ฟังว่า บุคคลผู้ที่เรากำลังจะไปหานี้ เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์เป็นผู้มีนิสัยรักดอกไม้ ดังนั้นเมื่อเข้ามาสู่โลกทิพย์

แล้วก็ได้ทำงานที่ตนรักต่อไป คือในปัจจุบันมีหน้าที่ดูแลรักษาสวนดอกไม้

"ผมคิดว่า ดอกไม้ที่นี่งอกอย่างเดียวกับในโลกมนุษย์เสียอีกครับ" โรเยอร์กล่าว "คือโดยการปลูกเมล็ดลงในดินแล้วปล่อยให้มันงอกขึ้นมาเอง แต่ฟังตามที่ท่านพูด ผมรู้สึกว่าน่าจะไม่ใช่เช่นนั้นเสียแล้ว"

"เราไปให้ถึงเสียก่อนเถอะโรเยอร์ แล้วเธอจะได้เห็นเอง นี่ไง เธอเห็นหรือยัง สวนดอกไม้ที่เราต้องการมาอยู่ที่นี่เอง"

เบื้องหน้าเราเป็นอาณาเขตอันกว้างขวางของสวนดอกไม้ ซึ่งประกอบด้วยดอกไม้นานาพันธุ์ และมีสีต่าง ๆ กันเต็มไปหมด นอกจากนั้นยังมีต้นไม้ต่าง ๆ ขนาดตั้งแต่อย่างเป็นหน่อเล็ก ๆ จนถึงขนาดสูงใหญ่มโหฬาร เป็นอันว่ารอบตัวเราในบัดนี้ มีต้นไม้และดอกไม้แวดล้อมอยู่โดยรอบ ทำให้เกิดความชุ่มชื่นอย่างบอกไม่ถูก แล้วเราก็ชวนกันเดินไปตามทางที่นำไปสู่บ้านหลังใหญ่ท่ามกลางภูมิประเทศอันงดงามนี้

เนื่องจากข้าพเจ้าได้ส่งกระแสจิตบอกให้ท่านเจ้าของบ้านทราบล่วงหน้าถึงการมาเยี่ยมของเราแล้ว พอไปถึงหน้าประตูจึงปรากฏว่า ท่านเจ้าของบ้านได้ออกมาคอยต้อนรับเราอยู่ก่อนแล้ว โรเยอร์แสดงความประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้ยินคำพูดแสดงว่าท่านได้รู้ล่วงหน้าถึงการมาของเราดี รูธจึงอธิบายว่า เราได้ส่งข่าวให้ท่านทราบก่อนแล้วด้วยกระแสความคิดของเรา ซึ่งมีผลเท่ากับหรือว่าดีกว่ามาบอกด้วยตนเองเสียอีก

เราได้แนะนำ โรเยอร์ ให้ท่านเจ้าของบ้านรู้จักว่าเป็นผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ และแจ้งว่าเด็กหนุ่มต้องการจะเห็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ด้วยตนเอง

"ได้การพ่อหนุ่ม ถ้าเธอต้องการดูการสร้างดอกไม้ละก็ แปลว่าเธอมาถูกที่แล้ว" ท่านเจ้าของบ้านกล่าว

โรเยอร์ขณะนี้รู้สึกว่าจะมีความกล้า และคุ้นเคยต่อขนบธรรมเนียมของโลกทิพย์อยู่บ้างแล้ว จึงถามขึ้นทันที

"ท่านมีหน้าที่ผลิตดอกไม้ขึ้นสำหรับโลกทิพย์นี้ทั้งหมดหรือครับ"

"เปล่าเลยเธอ หน้าที่ของฉันไม่ได้กว้างขวางถึงขนาดนั้นดอก" ท่านตอบ "ยังมีอีกหลายแห่งที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกับฉันในที่อื่น หน้าที่ของฉันมีขอบเขตเพียงแต่บริเวณนี้เท่านั้นเอง อ้อ แต่ว่าเธอต้องการจะมาดูการทำงานของฉันไม่ใช่หรือ เข้ามาข้างในดูผลงานบางอย่างของฉันก่อนเถอะ"

โดยรอบบริเวณในที่ใกล้ ๆ นี้ เราสังเกตเห็นอย่างหนึ่งว่า ต้นไม้ดอกแต่ละต้นนั้นช่างมีดอกมากมายเหลือเกินเมื่อคิดเทียบส่วนกันกับในโลกมนุษย์

"เธอสังเกตดูให้ดี จะเห็นความแตกต่างบางอย่างระหว่างดอกไม้ที่นี่กับในโลกมนุษย์ ประการแรกก็คือดอกไม้ในโลกมนุษย์จะร่วงโรยไปเองตามกาลเวลา แต่ที่นี่มันจะคงอยู่เช่นนั้นตลอดไป เท่าที่เราต้องการให้มันคงอยู่ ประการที่สอง ต้นไม้ในโลกมนุษย์จะต้องมีดอกที่ยังอยู่ในฝักเสียส่วนหนึ่งเสมอ ดังนั้นทำอย่างไรก็ไม่สามารถจะมีดอกให้เต็มต้นได้ แต่ที่นี่ไม่เป็นเช่นนั้น ดอกทุกดอกจะบานเหมือนกันหมด จึงกล่าวได้ว่า จะไม่มีที่เปรียบเทียบกับในโลกมนุษย์ได้จริง ๆ"

เรามองออกไปเบื้องหน้าในระยะไกล และก็ได้เห็นแปลงดอกไม้อันสวยงามยาวเหยียด ข้าพเจ้ากับรูธเคยมาที่นี่หลายครั้งแล้ว แต่โรเยอร์เพิ่งได้มาเป็นครั้งแรก ทัศนียภาพอันงามเหมือนกับความฝันที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ทำให้เขารู้สึกดูดดื่มจนพูดอะไรไม่ออกไปพักหนึ่ง

ในแปลงดอกไม้เบื้องหน้าเรา มีดอกไม้นานาชนิดทั้งที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ และเป็นของโลกทิพย์โดยเฉพาะ ดอกไม้เหล่านี้ ที่เป็นดอกไม้ที่มีปรากฏแต่ชื่ออยู่ในวรรณคดีก็มีเป็นจำนวนมากมาย กลิ่นหอมชื่นใจของดอกไม้เหล่านี้แซกซึมอยู่ในบรรยากาศโดยรอบ ทำให้เกิดความชุ่มชื่นอย่างบอกไม่ถูก

"เธอควรจะทราบไว้ด้วยว่า งานดูแลรักษาสวนอันกว้างขวางมโหฬารเช่นนี้ ถ้าหากเป็นในโลกมนุษย์จะต้องเป็นงานหนักอย่างเหลือหลายทีเดียว" ท่านเจ้าของสวนอธิบายให้โรเยอร์ฟัง "แต่ในที่นี้เป็นเหมือนกับงานอดิเรกในยามว่างงานเท่านั้นเอง ฉันเองก็ยังไม่เคยเห็นว่าจะมีสวนที่ไหนในโลกมนุษย์ที่จะใหญ่เท่านี้ หรือเปล่า

แต่ก็ต้องขอบอกเธอว่าสวนนี้ยังหาใช่สวนที่ใหญ่ที่สุดในโลกทิพย์ไม่"

"ทำไมงานดูแลสวนอันใหญ่โตถึงขนาดนี้ จึงเป็นเพียงงานอดิเรกในยามว่างได้? ก็เพราะว่าเราไม่มีเรื่องที่จะต้องกังวลต่าง ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ข้อแรกก็คือเรื่องอากาศ ดินฟ้าอากาศที่นี่สดชื่นเป็นเครื่องอำนวยความเจริญเติบโตของพืชอยู่ตลอดกาล เรื่องที่สองคือเรื่องดินก็เป็นอันเลิกวิตกกังวลได้ เรื่องที่สามก็คือเวลา ในโลกมนุษย์การปลูกต้นไม้จะต้องรอเวลาอันสมควรเสมอ ก่อนที่มันจะมีดอกมาให้เราชม แต่ในโลกทิพย์เราสามารถ**สร้าง**ต้นไม้ขึ้นมาพร้อมกับให้มีดอกในทันทีได้เลย (we make our plant with its blooms already on it) และจะต้องการให้มีสีอย่างใดก็ได้ทั้งสิ้น และจำนวนดอกนั้นเราจะให้มีเพียงดอกเดียว หรือหลายดอกก็ได้ตามใจชอบ

"แต่เธออย่าเพิ่งคิดนะ โรเยอร์" ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น "ว่าผู้รักษาสวนที่นี่ช่างมีงานทำน้อยเหลือเกิน และคงจะเป็นคนขี้เกียจเสียเป็นส่วนมาก อันที่จริงแล้วเขาเป็น

อัจฉริยะในทางนี้ทีเดียว เขามีผู้ร่วมงานอีกหลายคน ซึ่งล้วนมีหน้าที่รับผิดชอบในความงามน่ารักของดอกไม้เหล่านี้ทั้งหมด"

เราเดินตามท่านเจ้าของสวนไปตามทางเล็ก ๆ ซึ่งมีดอกไม้นานาพันธุ์ขึ้นอยู่โดยรอบ ท่านได้บอกว่าดอกไม้เหล่านี้มีไว้เพื่อใช้ประโยชน์ด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าเพียงไว้ดูเล่นสวย ๆ เท่านั้น

"ท่านครับ" โรเยอร์ถาม "ถ้าดอกไม้และต้นไม้ต่าง ๆ ไม่มีการตายเลยเช่นนี้ เหตุใดจึงมีผู้ต้องการมากเหลือเกิน น่ากลัวจะมีผู้ต้องการมากกระมังครับ?"

"ใช่แล้ว" ท่านเจ้าของสวนตอบ "มีผู้ต้องการมากจริง ๆ บางคนต้องการขยายสวนเดิมก็มี และบางคนก็ต้องการเปลี่ยนของเก่าที่มีอยู่ให้เป็นชนิดใหม่ เรื่องเช่นนี้ก็ตกเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องช่วยเหลือเสมอ เข้ามาข้างในเถอะจะได้ดูของสวยงามอีกมาก"

เราเข้าไปข้างในห้องอันกว้างขวาง ซึ่งมีหนังสือวางไว้บนหิ้งต่าง ๆ มากมาย ท่านเจ้าของบ้านหยิบหนังสือออกมาเล่มหนึ่งและเปิดออกให้เราเห็นรูปดอกทิวลิป ซึ่ง

เป็นรูปสอดสีอย่างสวยงาม อันที่จริงถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้ว จะเรียกว่ารูปภาพก็น่าจะไม่ถูกนัก ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเรียกว่าคล้าย ๆ กับจะเป็นตัวอย่างของดอกทิวลิปดอกหนึ่งเสียมากกว่า เพราะสีสรรวรรณะของมันเหมือนกับดอกไม้จริงไม่มีผิดเพี้ยนเลย

"รูปภาพเหล่านี้เป็นของจำเป็นที่สุด" ท่านเจ้าของบ้านอธิบาย "เพราะนักเรียนของเราต้องเรียนรู้รายการเรียนทุกอย่างก่อนที่จะสร้างมันขึ้นมาได้ หลักความจริงมีอยู่ว่า ก่อนที่เราจะสามารถสร้างสรรค์สิ่งใดขึ้นมาได้ เราจะต้องรู้รายการอย่างละเอียด จะต้องเขียนทุกส่วนทุกตอนของสิ่งนั้น ๆ ได้โดยไม่ให้มีข้อบกพร่องเลยทีเดียว มิฉะนั้นแล้ว เวลาเธอสร้างขึ้นมามันจะไม่เป็นวัตถุที่สมบูรณ์ในเรื่องนี้ เธอจะถือแต่เพียงว่า เกือบใช้ได้แล้วเท่านั้นยังไม่พอ เราจะต้องให้สมบูรณ์ (คือนึกให้เห็น และจำให้ได้โดยสมบูรณ์) จริง ๆ จึงจะใช้ได้ เธอจะต้องหลับตามองให้เห็นทุกส่วน ทุกแง่ทุกมุม ของมันอย่างทะลุปรุโปร่งเสียก่อน ดังนั้นขั้นแรกผู้หัดใหม่จึงต้องเรียนโดย

วิธีการลองวาดภาพดูด้วยตนเองก่อน ต่อจากนั้นก็ดูรูปภาพหรือดูของจริงก็ได้ เมื่อจำได้จนติดตาติดใจแล้ว จึงจะเริ่มลงมือสร้างได้ด้วยกำลังจิตหรือความคิดของตนเอง"

เราออกจากห้องนั้นไปยังอีกห้องหนึ่งซึ่งมีรูปดอกไม้ต่าง ๆ แขวนไว้ตามฝาผนังเป็นจำนวนมาก ท่านเจ้าของบ้านได้อธิบายให้ฟังว่า

"รูปภาพเหล่านี้เป็นภาพที่ส่งมาจากส่วนอื่น เพื่อเป็นการ แลกเปลี่ยน กันกับภาพ ของเราที่ส่งไปให้ เขาบ้าง สุดแล้วแต่ใครจะนึกค้นคิดแบบใหม่ดี ๆ ขึ้นมาได้ เธอเห็นไหม โรเยอร์ เราทำงานก้าวหน้ากันเรื่อย ไม่มีใครหยุดนิ่ง หรือเกียจคร้านเลย"

ในที่สุดเราก็ได้เข้าไปยังห้องใหญ่ห้องหนึ่ง ซึ่งมีเด็กหนุ่มหลายคนกำลังทำงานกันง่วนอยู่ เราได้รับคำบอกเล่าว่าเด็กเหล่านี้เป็นนักเรียนแผนกการสร้างดอกไม้ และหลังจากนั้น เราก็มาถึงจุดมุ่งหมายของการพาโรเยอร์มาเยี่ยมในครั้งนี้ คือกรรมวิธี ใน การสร้าง ดอกไม้ ให้เห็นประจักษ์แก่ตา

เราทุกคนลงนั่งกันรอบ ๆ โต๊ะตัวหนึ่ง ท่านเจ้าของบ้านได้นำภาชนะอย่างหนึ่งมีรูปร่างคล้ายกระถางต้นไม้มาวางลงบนโต๊ะ แล้วเอาดินใส่ลงไปเล็กน้อย เสร็จแล้วก็สั่งให้เราคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นในขณะต่อไปให้ดี

ในชั้นแรกปรากฏว่ามีเพียงหมอกจาง ๆ ปกคลุมอยู่โดยรอบกระถางนั้น ต่อมากลุ่มหมอกนี้ก็ค่อย ๆ ปรากฏเป็นรูปร่างชัดขึ้นทุกที และเราก็ได้เห็นเป็นรูปคล้ายๆก้านดอกไม้อยู่ท่ามกลางหมอกนั้น ภาพดังกล่าวค่อยปรากฏชัดขึ้น ๆ และในไม่ช้าเราก็เห็นเป็นดอกไม้ดอกหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างจาง ๆ พร้อมทั้งมีสีสรรวรรณะด้วย พอที่จะทำให้เราเห็นได้ว่าเป็นดอกทิวลิปนั่นเอง

ท่านเจ้าของสวนลุกขึ้นจากที่นั่งหยิบกระถางขึ้นมาพิจารณาดูอย่างถี่ถ้วน แล้วก็ส่งให้เราทุกคนดูกันจนทั่ว

เป็นดอกไม้ที่สวยงามทีเดียว ถึงแม้ว่าในตอนนี้จะยังอ่อนแออยู่ และยังมีสีจางอยู่บ้างก็ตาม ข้าพเจ้าส่งกระถางคืนให้ไปและท่านก็ได้รับไปวางไว้ที่เดิม ใช้กำลังจิตเพ่งดู

อยู่อีกคู่เดียว ก็ปรากฏว่าดอกไม้นั้นมีสีสรรเหมือนของจริง และเป็นดอกไม้ที่แข็งแรงสมบูรณ์ทุกประการ

"เป็นไง โรเยอร์ เราได้ดอกไม้ใหม่อีกดอกหนึ่งแล้ว เธอลองพิจารณาดูที่หรือว่ามันมีอะไรบกพร่องหรือผิดพลาดบ้าง?"

โรเยอร์รับไปพิจารณาดู แต่แล้วก็บอกว่าไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย

"มีซิ โรเยอร์ ท่านมองซินเยอร์และรูธรู้ดี แต่เธอยังไม่รู้ เพราะว่าเรายังไม่ได้บอกให้ทราบนั่นเอง"

โรเยอร์รับดอกไม้ไปพิจารณาดูใหม่ แต่ก็สารภาพว่าไม่เห็นมีอะไรบกพร่องเลยจริง ๆ

"ถ้าว่ากันในแง่รูปร่างของดอกไม้แล้วมันก็ไม่มีอะไรผิดไปจากเดิมหรอก เพราะว่าเราได้สร้างสรรค์มันขึ้นอย่างสมบูรณ์จริง ๆ สิ่งที่ผิดไปหรือว่าที่ขาดไปก็คือมันขาดพลังชีวิตที่จะรักษามันไว้ให้คงอยู่ตลอดกาล พลังดังกล่าวนี้เราให้มันไม่ได้ เพราะต้องได้มาจากเบื้องสูงขึ้นไป ซึ่งเราจะต้องแจ้งความประสงค์ขอไปก่อน แต่เราต้องแน่ใจ

จริง ๆ ว่าสิ่งที่เราสร้างสรรค์ขึ้นนี้สมบูรณ์สมควรที่จะขอไปได้แล้ว"

"บางครั้งเราก็ทำผิด คือบกพร่องเหมือนกัน เรื่องเช่นนี้ก็เป็นเหมือนกับ เด็กนักเรียน ที่ทำแบบฝึกหัดหรือการบ้านผิดนั่นเอง แต่ว่าการผิดเช่นนี้ไม่มีอันตรายอย่างใดดอก เพราะเราก็ยุบมันเสีย ให้วัตถุมันกลับคืนไปยังแหล่งเดิมของมัน แล้วก็ตั้งต้นทำใหม่อีก"

"ตัวอย่างเช่น บางครั้งปรากฏว่ากลีบดอกไม้หายไปกลีบหนึ่งหรือดอกเกิดเบี้ยวไปข้างหนึ่ง หรือว่าสีไม่ตรงกับความเป็นจริง เราก็ต้องเริ่มต้นใหม่ เราทำแล้วแก้กันไปเช่นนี้จนกว่าจะได้ที่ เป็นที่พอใจจริง ๆ"

"ท่านจะต้องทำอย่างไร เวลาท่านขอพลังชีวิตให้ดอกไม้? ต้องมีพิธีไหมครับ" โรเยอร์ถาม

"ไหน...เธอหมายถึงพิธีทางศาสนาใช่ไหม?"

"ก็ทำนองนั้นแหละครับ"

"ถ้าแบบนั้นละก็ไม่มีแน่ทีเดียว เท่าที่เราจะต้องทำก็คือส่งกระแสความคิดขึ้นไปยังภูมิสูง ดังที่ฉันบอกให้เธอ

ฟังแล้ว และก็จะมีใครคนหนึ่งรับกระแสความคิดของเราไว้ ต่อจากนั้นก็จะมีกระแสพลังชีวิตส่งลงมาให้แน่ละพลังนี้มาจากแหล่งใหญ่ที่สุด (the Source) แต่ก็ได้ส่งผ่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงผู้หนึ่งลงมาให้เรา เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมชาติอย่างแท้จริง และจะไม่มีการขาดตกบกพร่องแต่อย่างใดเลย ขอแต่ให้เราสร้างดอกไม้ให้สมบูรณ์เสียก่อนก็เป็นการเพียงพอ แล้วพอเราขอไปท่านก็จะส่งมาให้ทุกคราวโดยไม่มีการปฏิเสธ และไม่มีการซักถามแต่อย่างใด ดังนั้นเราจึงไม่เคยขอไปในเมื่อเรายังสร้างวัตถุขึ้นมายังไม่สมบูรณ์พอ อันที่จริงนั้นถึงแม้ว่าวัตถุจะยังไม่สมบูรณ์พอ หากเราจะขอไปก็คงจะได้แต่ว่าเราก็ไม่ควรทำเช่นนั้น"

"ในชั้นแรกฉัน จะตรวจดูงาน ของนักเรียน ของฉันโดยเรียบร้อยเสียก่อน ถ้ามีอะไรยังจะแก้ไขได้ก็ทำเสียแต่ถ้ามันบกพร่องหรือผิดแปลกมากเกินไป ก็จะยุบแล้วทำใหม่ เรื่องเช่นนี้ก็ทำได้ไม่ยากเท่าใดนัก"

"แต่ผมเองคิดว่ามันคงไม่ง่ายนักหรอกครับ" ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านเจ้าของบ้าน "ถ้าท่านให้ผมทำ ผมก็คงจะ

ทำดอกไม้ซึ่งเกิดมาผมก็ไม่เคยเห็นเลย และซึ่งผมคงจะไม่ปรารถนาที่จะเห็นอีกด้วย"

"ไม่ถึงยังนั้นดอกน่ะ ท่านมองซินเยอร์" ท่านเจ้าของบ้านตอบ "ลองดูกันเดี๋ยวนี้ก็ได้เอาไหม?"

"ไม่ได้แน่ครับ" ข้าพเจ้ากล่าวปฏิเสธ "ผมใจคอไม่ดีแน่ ยิ่งเห็นท่านทั้งสามนั่งจ้องอยู่เช่นนี้ด้วยแล้วใจคอสั่นไปหมดเลย"

คนทั้งสามหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

"แต่เวลาฝึกหัดจริง ๆ ไม่ได้เป็นเช่นนั้นดอก" ท่านเจ้าของบ้านอธิบาย "ผมกับนักเรียนจะเข้าไปในห้องกัน ๒ ต่อ ๒ เท่านั้น ดังนั้นเราจะฝึกหัดและทดลองกันได้ตามลำพังโดยไม่ต้องกระดากอย่างใดเลย"

"ท่านคิดว่า ยังจะพอ มีที่ ว่างรับผู้ ฝึกหัดใหม่ได้ อีกสักคนหนึ่งไหมครับ" โรเยอร์ถาม "คือว่าผมอยากจะ...."

"เรียนด้วยคนใช่ไหม" ท่านเจ้าของบ้านต่อให้ "รับรองเลยเธอ ไม่เป็นไร ยังมีที่ว่างเหลืออีกมาก พอแน่

ทีเดียว แต่ในตอนนี้เราสร้างดอกทิวลิปที่ค้างอยู่นี้ให้เสร็จกันเสียก่อนดีกว่า คงไม่เสียเวลามากนักหรอก"

ว่าแล้วท่านก็ประคองดอกไม้นั้นไว้ในอุ้งมือ ฉับพลันเราก็เห็น ประกายแสงวาบ มาที่ดอกทิวลิป แล้ว ก็หายวับไปทั้งหมดนี้เป็นไปใน ชั่ว พริบตา ก่อน ที่เรา จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรเสียด้วยซ้ำ

"เอาละทีนี้ลองดมดูก็ได้" ท่านกล่าวพลางค่อยโบกดอกไม้นั้นไป มาข้าง หน้า เรา ทำให้ เราได้ กลิ่น หอม ชื่นใจอย่างยิ่ง

"ลองเอามือจับประคองดูสิโรเยอร์"

โรเยอร์เอื้อมมือไปกุมดอกไม้ไว้โดยรอบ "โอ้โฮ" เขาร้องอุทาน "จริง ๆ แหละครับดอกไม้ดอกนี้มีชีวิตแล้ว ผมรู้สึกว่ามี....ง่า....คล้าย ๆ กับไฟฟ้า....แล่นขึ้นมาตามแขนครับ"

"ไม่ใช่ไฟฟ้าดอกโรเยอร์ มันเป็นพลังน่ะ เป็นพลังของชีวิตอย่างที่เธอกล่าวนั่นแหละ กระแสพลังนั้นจะทำให้เธอสดชื่นยิ่งขึ้น อ้า. .แต่ว่าเรายังทดลองกันยังไม่เสร็จดี

ที่นี่โรเยอร์ เธอวางกระถางลงบนโต๊ะแล้วเอามือจับลำต้น แล้วลองเขย่าดูสักเล็กน้อยซิ"

โรเยอร์ ลองเขย่าดู เบา ๆ และ ทันใด ก็ได้ ยินเสียงกังวานเบา ๆ แต่ทว่าแหลมเล็กและแจ่มใสอย่างยิ่งดังออกมาจากต้นไม้นั้น

ด้วยความประหลาดใจและดีใจ โรเยอร์ได้เขย่าดูอีกเบา ๆ หลายครั้ง และทุกครั้งก็มีเสียงกังวานไพเราะดังออกมา

"เวลาเราเขย่าดอกไม้จะเกิดเสียงดังเช่นนี้เหมือนกันทุกครั้งหรือครับ" เขาถาม

"ใช่ ทุกครั้งทีเดียวและอันที่จริงก็หมายความถึงอย่างอื่นนอกจากดอกไม้ด้วย เช่นน้ำ เป็นต้น เวลาเธอกวนน้ำก็จะเกิดเสียงเช่นนั้นเหมือนกัน แต่สำหรับดอกทิวลิปนี้เมื่อตอนก่อนที่จะให้ พลังชีวิต ถึงแม้ เธอเขย่าอย่างไรก็จะไม่มีเสียงดังออกมาเลย"

"เอาละ สำหรับเธอ ว่าง ๆ เมื่อใดก็มาสมัครเรียนได้เลย แต่ในระยะแรกนี้ท่านมองซินเยอร์คงจะพาเธอไปเที่ยวชมภูมิประเทศสักพักหนึ่งก่อน"

บทที่ ๑๑

คนจน

"ดูเหมือนท่านได้เคยบอกผมใช่ไหมครับ" โรเยอร์ถามขึ้นในวันหนึ่ง "ว่ามีสถานที่ซึ่งไม่น่าอยู่เหมือนกับภูมิของเรานี้"

"จริงอย่างนั้น" ข้าพเจ้าตอบ

"สถานที่เช่นนั้นอยู่ในที่ไหนครับ"

"เรื่องนี้เห็นจะตอบยาก โรเยอร์ เพราะเมื่อในโลกทิพย์นี้ไม่มีทิศเหนือ ทิศใต้ ตะวันออก และตะวันตกแล้วก็เป็นการยากที่จะตอบว่าสถานที่นั้น ๆ อยู่ที่ไหนกันแน่ แต่อย่างไรก็ตาม เราก็สามารถไปถึงสถานที่นั้นได้ทันที เธอต้องการไปดูสถานที่นั้นหรือ?"

เด็กหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ผมคิดว่าให้ท่านมองซินเยอร์และคุณรูธช่วยออกความเห็นให้ดีกว่าครับ"

"ถ้าเช่นนั้น ฉันคิดว่าในระยะนี้อย่าเพิ่งไปดูก่อนจะดีกว่าโรเยอร์ อันที่จริงเราสามารถจะคุ้มภัยทุกอย่างให้แก่เธอได้เสมอ แต่ที่ห้ามไว้ในขณะนี้ ก็เพราะเกรงว่าเธอจะใจคอไม่ดีเมื่อได้ไปเห็นสิ่งเหล่านั้นมานั่นเอง นี่หมายความว่าบางครั้งความอยากรู้อยากเห็นนี่แหละ ก็อาจทำให้ต้องมานั่งเสียใจว่า รู้เช่นนี้ไม่ได้ดูได้เห็นเสียดีกว่า"

"แต่มีข้อที่ควรรู้อยู่อย่างหนึ่งโรเยอร์ คือภูมิต่ำหรืออบายภูมิเหล่านี้ ไม่มีลักษณะเหมือนกับที่ศาสนา (คริสต์ศาสนา) ในทางโลกมนุษย์เข้าใจกัน คือ คนในโลกมนุษย์เข้าใจว่า เมื่อใครเข้าไปแล้วก็เป็นอันไม่ต้องมีการออกมาอีกตลอดกาล แต่ความเป็นจริงทุกคนที่อยู่ในที่นั้นไม่ว่าจะต่ำหรือมืดเพียงใดก็ตาม มีโอกาสที่จะกลับตัวได้เสมอ และเมื่อเขากลับตัวหรือว่ากลับใจได้แล้ว เขาก็มีโอกาสออกมาจากภูมิเช่นนั้นได้ หลักการมีอยู่ว่า เราที่นี่สามารถจะเลื่อนขั้นภูมิของเราขึ้นไปได้อีกโดยการทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปฉันใด ผู้ที่อยู่ในนรกหรือภูมิต่ำเช่นนั้น ก็สามารถจะเลื่อนภูมิของเขาขึ้นมาจนถึงภูมิของเรานี่ได้ฉันนั้น"

"เธอเห็นกระท่อมเล็ก ๆ ที่นั่นไหม กระท่อมที่มีต้นไม้สูงขึ้นอยู่ ๒ ข้างนั่นน่ะ ผู้ที่อยู่ในกระท่อมนี้แหละเป็นตัวอย่างของหลักการที่ฉันได้บอกแก่เธอแล้ว ครั้งหนึ่งเขาเคยอยู่ในภูมิเช่นนั้นมาก่อนและบัดนี้ด้วยความสำนึกผิดของตนจึงได้เลื่อนภูมิขึ้นมาถึงขั้นนี้แล้ว นั่นไงเจ้าของบ้านเขาเห็นเราแล้ว"

ขณะนี้เจ้าของบ้านซึ่งอยู่ในสวน ได้แลเห็นเราและกำลังโบกมือให้แก่เราด้วยความยินดี

"คุณรูธ ท่านมองซินเยอร์" เขาร้องทักด้วยความดีใจ "ยินดีเหลือเกินครับ ที่ได้พบคุณทั้งสอง รู้สึกว่าคุณทั้งสองหายไปเสียนานทีเดียว อ้อ....แล้วก็เพื่อนหนุ่มของเราคนนี้เป็นใครครับ ดูเหมือนผมจะยังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

เราได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับเขา และอธิบายว่าที่หายไปเสียนาน ก็เพราะกำลังพาโรเยอร์เที่ยวชมภูมิประเทศ และให้การศึกษาเกี่ยวกับชีวิตใหม่แก่เขาอยู่

"เป็นอย่างไรบ้างหมู่นี้ สำหรับคุณ?" รูธถาม

"สบายดีครับ ผมรู้สึกสบายดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก"

"แต่ก่อนเป็นอย่างไรครับ ?" โรเยอร์ถาม

"เทียบกันไม่ได้เลยเธอ" ชายผู้นั้นตอบ "แต่ตอนนี้เราเข้าไปข้างในกันก่อนดีกว่าโรเยอร์ แล้วเธอจะได้เห็นกระท่อมในชนบทของโลกทิพย์ว่ามีสภาพเป็นอย่างไร"

ภายในกระท่อมนี้ เจ้าของบ้านได้จัดไว้อย่างสะอาดและเรียบร้อยน่าดูมาก เครื่องประดับตกแต่งบ้านเป็นแบบโบราณ แต่ก็ได้รับการขัดถู และชักเงาเป็นอย่างดี บนโต๊ะมีดอกไม้อันสวยงามใส่แจกันวางไว้ทั่ว ๆ ไป แสดงว่าผู้เป็นเจ้าของบ้าน ได้เอาใจใส่ดูแลรักษาบ้านของเขาเป็นอย่างดี

"ฉันยินดีจะบอกเธอโดยไม่ละอายเลย โรเยอร์ ว่าสภาพของฉันเมื่อตอนมาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ นั้น เลวกว่านี้มาก ที่ฉันได้มีที่อยู่อยู่เช่นนี้ได้ ก็เพราะท่านมองซินเยอร์คุณรูธและท่านเอ็ดวินนั่นเอง อ้อ.. ท่านเอ็ดวินไปไหนเสียเล่าครับ?"

"หมู่นี้ เอ็ดวินกำลังมีธุระยุ่ง" รูธตอบ "เราเองก็ไม่ค่อยได้พบเขาบ่อยนัก และขณะนี้เราก็กำลังดูแลโรเยอร์อยู่ด้วย"

" ผมยังไม่ลืมบุญคุณที่ท่านทั้งสามได้ช่วยผมไว้เลย การพบกันครั้งแรกของเรานั้นผมจะจำไว้ตลอดไป"

"ถ้าเธอไม่รังเกียจ ช่วยเล่าให้โรเยอร์ฟังสักหน่อยก็ดี"

"ได้ครับ ถ้าเป็นความประสงค์ของท่าน แต่ก่อนอื่นเธอควรจะทราบเสียด้วย โรเยอร์ ว่าเหตุใด ฉันจึงตกไปอยู่ในสภาพอันเลวทรามต่ำช้าเช่นนั้น เมื่อมาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ ในตอนแรก"

"เมื่อตอนที่ฉันอยู่ในโลกมนุษย์นั้น โรเยอร์ ฉันเป็นนักธุรกิจที่ได้ประสบความสำเร็จในการงานคนหนึ่งทีเดียว ฉันไม่ได้คิดนึกถึงอะไรนอกจากการค้าขาย และฉันก็ถือว่าในการติดต่อผู้อื่นนั้น เราต้องพยายามเอาเปรียบเขาให้ได้มากที่สุด และวิธีการใด ๆ ก็ตามถ้าไม่ผิดกฎหมายแล้วก็เป็นอันใช้ได้เสมอ ส่วนที่ว่าผู้อื่นจะต้องได้รับความ

ลำบาก หรือเดือดร้อนอย่างใดนั้นฉันไม่เคยคิด เพราะถือว่าเป็นเรื่องของเขาเอง ความสามารถในการหาอุบายเพื่อเอาเปรียบผู้อื่นประกอบกับการไม่มีใจกรุณา ทำให้ฉันเป็นนักธุรกิจ ที่ประกอบการสำเร็จในชีวิตอย่างน่าพอใจ''

ในบ้านอันใหญ่โตของฉัน มีบุคคลที่ฉันคิดถึงอยู่คนหนึ่งคือตัวของฉันเอง คนอื่น ๆ ไม่มีความหมายสำหรับฉัน ฉันคนเดียวเป็นผู้ออกคำสั่ง และเขาทั้งหมดจะต้องทำตามคำสั่งของฉันโดยเคร่งครัด

ฉันเคยทำบุญมากเหมือนกัน ในเมื่อฉันเชื่อว่าฉันจะได้รับประโยชน์และการยกย่องอย่างคุ้มค่า เรื่องที่ว่าทำบุญโดยไม่มีใครรู้นั้นฉันทำไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นถ้าจะมีการออกเงินทำบุญ ฉันก็ต้องติดตามดูว่า ชื่อของฉันจะต้องปรากฏเด่นพอดูทีเดียว ฉันเคยออกเงินสร้างโบสถ์ในตำบลที่ฉันอยู่เหมือนกัน และฉันก็ได้คอยติดตามดูว่าชื่อของฉันมีปรากฏให้เห็นเด่นจริง ๆ

"บ้านของฉันมีขนาดและลักษณะสมกับที่ฉันเป็นนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง ตอนนั้นฉันถือว่าฉันเป็นเทวดาองค์หนึ่งทีเดียว ฉันภูมิใจในตัวเองเช่นนี้เรื่อยมาจนกระทั่งมาสู่โลกทิพย์นี้ และก็ได้รู้ความจริงว่าตัวเองเป็นเทวดาเหมือนกัน แต่เป็นเทวดาจอมปลอม เทวดาที่สกปรกเลวที่สุดเท่าที่จะพึงมีได้ในโลกทิพย์(a god made of tin, the sorriest, shabbiest god)"

"ตอนที่ฉันตายจากโลกมนุษย์มานั้น ฉันมีอายุเลยวัยกลางคนได้ประมาณหนึ่งหรือสองปี"

"ฉันเชื่อว่า ฉันจะต้องได้รับการทำศพให้อย่างมโหฬาร มีพิธีอันใหญ่โตหรูหราและมีผู้เศร้าโศรกเสียใจมากมาย แต่ฉันก็ได้มารู้ในภายหลังว่า ไม่มีใครเสียใจในการตายของฉันเลย ตรงกันข้ามเขากลับพากันดีใจเสียอีก บางคนกลับว่าพวกปีศาจร้ายมันได้พาฉันไปอยู่กับมันแล้ว ในที่สุด บางคนก็กล่าวว่าฉันเป็นตัวผีนรกพลัดมาเกิดในโลกมนุษย์ (I was the one justification for the existence of hell) แล้วว่า ฉันตายเสียได้

แผ่นดินคงจะสูงขึ้นอีก (the earth was the swater for my remavel) นี่แหละ โรเยอร์ คนข้างหลังเขาคิดถึงฉันแบบนี้ และในระหว่างนั้นเธอรู้ไหม โรเยอร์ ว่าฉันได้มาอยู่ที่ไหนในโลกทิพย์?"

"ฉันตื่นขึ้นมา ก็พบว่าตนเองมานอนอยู่ในกระต๊อบโกโรโกโสที่แสนสกปรกหลังหนึ่ง เธอคงจะคิดไม่ถึงดอกโรเยอร์ ว่ามันสับรังเค และน่าทุเรศเพียงใด ฉันจะพาเธอไปดูก็ได้ เพราะมันยังอยู่ที่เดิมนั่นเอง เธอลองคิดดูก็ได้ว่า มันเป็นความทรมานอย่างแสนสาหัสเพียงใด ในเมื่อฉัน ซึ่งเคยอยู่ในบ้านอันใหญ่โตเหมือนปราสาทมาแล้ว กลับต้องมาอยู่ในกระต๊อบเล็ก ๆ เหมือนรูหนู และสกปรกรุงรังเช่นนั้น และนอกจากนั้นกระต๊อบหลังนี้ยังอยู่ในสถานที่ที่โดดเดี่ยว และกันดารอย่างที่สุด ไม่มีสวนหรือต้นไม้อื่นใดเลย โดยรอบบริเวณในที่ใกล้ ๆ นั้นสภาพแวดล้อมภายนอก และภายในกระต๊อบหลังนี้มีแต่ความแห้งแล้ง เปล่าเปลี่ยวและน่าทุเรศอย่างเหลือเกิน

"ถ้าเธอได้ไปเห็นกระต๊อบหลังนี้ เธอคงจะต้องนึกว่าเป็นที่อยู่ของพวกที่ยากจนอย่างที่สุด ซึ่งก็ไม่ห่างไกลกัน

กับความเป็นจริงนัก เพราะว่าถึงแม้ว่าฉันจะเคยเป็นผู้ที่ร่ำรวยเงินทองอย่างมากมายสักเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อว่าโดยจิตใจแล้ว ฉันเป็นผู้ที่ยากจนแสนเข็ญจริง ๆ เสียด้วย มันเป็นความยากจนของจิตใจหรือวิญญาณ (poverty of the soul) เพราะว่าฉันเป็นผู้ที่มีจิตใจแคบอย่างที่สุด ฉันไม่เคยคิดถึงประโยชน์สุขของผู้ใดเลย นอกจากตัวของฉันเอง ฉันไม่เคยช่วยเหลือใครด้วยความสุจริตใจหรือด้วยความเอื้อเฟื้อเลยนอกจากจะทำไปเพื่อเป็นการโฆษณาตัวเอง หรือเพื่อประโยชน์ของตัวเองอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น"

"เสื้อผ้าชุดที่ฉันสวมใส่อยู่ก็ขาดกระรุ่งกระริ่ง และสกปรกสิ้นดี แน่ละเมื่อฉันตื่นขึ้นมาพบตัวเองอยู่ในสภาพของยาจกเช่นนี้ ฉันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟทันที เพราะดูมันไม่สมกับที่ฉันได้เคยตั้งความหวังไว้เสียเลย แปลกอยู่อย่างหนึ่งที่ว่า ฉันรู้สึกว่าฉันออกจากบ้านไปไหนไม่ได้เลย เป็นอันว่าต้องติดตังอยู่กับบ้านรูหนูนั่นเอง ฉันมองออกไปทางหน้าต่าง ก็ไม่ปรากฏว่ามีภาพที่น่าดูอย่างใด

นอกจากความอ้างว้าง แห้งแล้งและเปล่าเปลี่ยว โดยรอบบริเวณ ภายในก็ไม่มีความน่าดูน่าอยู่ และยังแถมภายนอกก็ไม่มีอะไรน่าดูเสียอีก เธอคิดดูเถิดว่ามันเป็นความทรมานอย่างร้ายแรงเพียงใด ฉันงุ่นง่าน โกรธแค้น สาปแช่งใครต่อใครตลอดเวลา จนกระทั่งท่านเอ็ดวินได้มาพบฉันเข้า"

"ท่านเอ็ดวินได้มาหาฉันในวันหนึ่ง และฉันก็ได้แสดงอาการต้อนรับท่านอย่างที่เคยมาในโลกมนุษย์ คือโดยอาการเกรี้ยวกราด วางอำนาจคล้ายกับว่าท่านเป็นลูกน้องคนหนึ่งของฉัน แต่กับท่านเอ็ดวินเป็นบุคคลสุดท้ายนะที่ฉันได้แสดงอาการเช่นนั้น ท่านเป็นคนใจดีเยือกเย็นเหลือเกิน ท่านได้พยายามอธิบายเหตุผลให้ฉันฟัง แต่ในตอนนั้นจิตใจของฉันมันมืดมนธ์อย่างยิ่ง ฉันจึงไม่ยอมฟังเหตุผลใด ๆ เลย"

"ฉันโกรธแค้นอย่างแสนสาหัส มันเป็นความโกรธที่ผสมกับความหลง คือไม่รู้ความจริงว่าโดยที่แท้แล้วผู้ที่ตัวควรจะโกรธมากที่สุดก็คือตัวของตัวเอง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดเช่นนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ฉันมีเครื่องนึก

ปลอบใจตัวเองอยู่อย่างหนึ่งว่า เรื่องทั้งหมดนี้พวกพระควรต้องได้รับส่วนแบ่งแห่งความผิดบ้างเหมือนกัน เพราะท่านเหล่านั้นได้เป็นผู้ชักนำให้ฉันเดินผิดทาง ไม่ใช่เพราะพวกพระดอกหรือ ที่ทำให้ฉันได้บริจาคทานไว้เป็นอันมาก ไม่ใช่เพราะพวกพระดอกหรือบ้อยอทำให้ฉันหวังว่า ผลของการบริจาคทานเหล่านั้นจะเป็นเครื่องเกื้อกูลฉันในชาติหน้าอย่างมากมาย ฉันคิดว่า ฉันได้รับความอยุติธรรมอย่างยิ่งจากพวกพระ ซึ่งทั้ง ๆ ที่ฉันได้เป็นมรรคทายก เป็นมหาอุบาสกได้ช่วยเหลือถึงขนาดนั้นแล้ว ก็ยังหลอกลวงฉันได้ลงคอ ทำให้ฉันต้องมาได้รับทุกข์ทรมานเช่นนั้น"

"ฉันจะทำอย่างไรดี ตอนนั้นฉันรู้ว่าได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว แต่ความรู้เช่นนี้ก็ดูจะไม่มีประโยชน์อย่างไรนัก"

"ฉันคงจะได้ส่งกระแสจิต ขอความช่วยเหลือออกไปเป็นแน่ เพราะในขณะต่อมา ฉันก็เห็นชายคนหนึ่งเดินตรงมา ชายผู้นั้นก็คือท่านเอ็ดวินนั่นเอง ท่านผู้นี้ได้มาเยี่ยมฉันหลายครั้งด้วยกัน แต่ทุกครั้งก็ไม่ค่อยจะได้

รับประโยชน์อย่างใด เพราะแม้ท่านจะอธิบายเหตุผลอย่างไร ฉันก็เกรี้ยวกราดเอากับท่านจนท่านต้องล่าถอยออกไปเอง ตอนนั้นฉันเลวมากหยาบคายมาก แต่ท่านเอ็ดวินก็มีความอดทนมากเหมือนกัน อันที่จริงท่านอาจจะโต้ตอบฉันได้มากกว่านั้น แต่ท่านก็อดทนได้เป็นอย่างดี เมื่อฉันแสดงอาการเกรี้ยวกราดกับท่านหนักเข้า ท่านก็ออกจากกระท่อมของฉันไปเสีย ปล่อยให้ฉันงุ่นง่านไปตามลำพัง

"ในที่สุดท่านก็กลับมาอีก แต่คราวนี้ได้นำเพื่อนมาด้วยสองคน คือท่านมองซินเยอร์กับคุณรูธนั่นเอง และการมาของท่านครั้งนี้เอง จัดได้ว่าเป็นหัวเลี้ยวที่สำคัญในชีวิตของฉัน คุณรูธและท่านมองซินเยอร์ยืนอยู่ห่าง ๆ ในตอนนั้น คงมีแต่ท่านเอ็ดวินได้เข้ามาหาฉันโดยใกล้ชิด คราวนี้ฉันรู้สึกว่ามีความโกรธน้อยลงไป เมื่อฉันมองเห็นคุณรูธเข้า"

"การที่ฉันได้เห็นคุณรูธนี่เอง ได้เป็นเสมือนแสงสว่างเกิดขึ้นในจิตใจของฉัน เพราะคุณรูธได้ทำให้ฉันนึกถึง

บุตรสาวของฉันขึ้นมาทันที ทั้ง ๆ ที่ฉันก็ไม่ได้เอาใจใส่ต่อบุตรสาวของฉันเท่าใดนักเมื่อตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ อันที่จริงไม่ใช่ เพราะว่าคุณรูธ กับ บุตรสาว ของฉัน มีลักษณะรูปร่างคล้ายกันดอกที่ทำให้ฉันนึกถึงเธอ แต่เป็นเพราะว่าอุปนิสัยใจคอนั่นเอง คราวนั้นคำพูดและเหตุผลของท่านเอ็ดวินทำให้ฉันได้คิด และหลังจากที่เขาได้ไปกันหมดแล้ว ฉันก็เกิดความอ้างว้างและเปล่าเปลี่ยวอย่างบอกไม่ถูก และพร้อมกันนั้น ก็รู้สึกเสียใจในความ เลวทรามของตน เองอีกด้วย ฉันร้องไห้ออกมาดัง ๆ อย่างไม่ละอายเลย และเริ่มรู้สึกว่า อยากให้ท่านเอ็ดวินกลับมาหาฉันอีกครั้งหนึ่ง เพราะฉันได้เคยแสดงกิริยาหยาบ คายต่อ ท่านไว้ มาก เหลือเกิน"

"เธอลองนึกดูก็ได้ว่า ฉันจะมีความดีใจและแปลกใจสักเพียงใด เมื่อพอฉันคิดว่าอยากจะพบท่านเอ็ดวินเท่านั้น ท่านก็มาปรากฏตัวให้ฉันเห็นทันที และนับตั้งแต่นั้นมา ฉันก็กลายเป็นอีกคนหนึ่งไปแล้ว"

"ก่อนอื่นฉันขอบคุณท่านเอ็ดวินที่ได้อุตส่าห์มาหาฉันในทันที เธอควรจะรู้ไว้สักหน่อยว่า ฉันไม่ค่อยได้กล่าวคำขอบคุณใครบ่อยนักหรอก ครั้นแล้วฉันก็ขออภัยที่ได้แสดงกิริยาหยาบคายแก่ท่านมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ท่านได้กล่าวว่าเรื่องนั้นไม่มีความสำคัญอย่างใดเลย สิ่งที่สำคัญก็คือท่านรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นว่า ฉันเริ่มกลับใจได้แล้ว และต่อไปนี้ฉันก็คงจะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานเนื่องจากความหลงผิดและความยากจนแห่งจิตใจของตนเองอีกต่อไป"

"ต่อจากนั้นท่านเอ็ดวินได้แนะนำฉันถึงวิธีที่จะทำให้ฉันได้มีโอกาสหลุดพ้นจากขุมนรกรูหนูไปได้ ท่านเอ็ดวินได้แนะนำให้ฉันทำตาม โดยให้ทนอยู่ที่เดิมต่อไปอีกชั่วระยะเวลาสั้น ๆ สักพักหนึ่งก่อน แล้วท่านก็จากไปโดยสัญญาว่าจะกลับมาใหม่ในไม่ช้า"

"หลังจากท่านเอ็ดวินได้กลับไปแล้ว ในตอนนี้จิตใจของฉันค่อยสงบเยือกเย็นขึ้นบ้าง ฉันเหลียวมองดูรอบ ๆ ตัวเอง ก็รู้สึกว่าสิ่งแวดล้อมของฉันดูแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม

อย่างเห็นได้ชัด เสื้อผ้าที่ฉันสวมใส่อยู่รู้สึกว่าสกปรกน้อยลง เป็นครั้งแรกที่ฉันได้มีความรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง นับตั้งแต่ได้เข้ามาสู่โลกทิพย์”

“ฉันจะไม่เล่าให้เธอฟังโดยละเอียด ถึงความพยายามอย่างเอาจริงเอาจัง ที่ฉันได้กระทำเมื่อตอนที่จะนำตนเองให้พ้นจากขุมนรกรูหนูแห่งนั้น มันเป็นงานที่หนักเอาการอยู่เหมือนกัน เพราะเป็นเรื่องที่เราจะต้องทำเพื่อชดใช้ความเลวทรามแต่หนหลังของเราเอง แต่ฉันก็อุ่นใจที่มีผู้คอยให้กำลังใจอยู่เสมอ”

“เป็นไงโรเยอร์ เดี๋ยวนี้เธอได้เห็นฉันเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว เธอรู้ไหมว่าเดี๋ยวนี้ฉันทำงานอะไร ก็คืองานที่ท่านเอ็ดวินได้กระทำต่อฉันมานั่นแหละ งานนี้ฉันทำได้ผลดี เพราะว่าฉันเคยเป็นคนเช่นนั้นมาแล้วครั้งหนึ่ง” เขากล่าวพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

“บ้านนี้พวกมนุษย์ส่วนมากคงจะลืมฉันแล้ว แต่ถึงพวกเขาจะนึกถึงฉันได้ในบางครั้ง เขาก็คงจะคิดไม่ถึงดอกว่าฉันได้กลับใจ และได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้ว”

บทที่ ๑๒

ความโง่ของคนฉลาด

"นับตั้งแต่เธอได้เข้ามาอยู่ในโลกทิพย์นี้แล้ว โรเยอร์ เธอเคยคิดบ้างไหมว่า *โลกทิพย์นี้เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่มีความจริง ?"* ข้าพเจ้าเอ่ยถามโรเยอร์ในวันหนึ่ง

"โอ้โฮ.... เป็นไปไม่ได้หรอกครับ มีใครเคยคิดอย่างนี้หรือครับ"

"ก็มีอยู่ไม่น้อย บุคคลประเภทนี้ในโลกมนุษย์เขาเรียกกันว่าเป็นนักปรัชญา ตลอดจนถึงพวกที่อาศัยนักปรัชญาเหล่านี้ทำเงินเข้ากระเป๋าก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน พวกนี้ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรมากมายนักหรอก - แต่ก็คุยฟุ้งเหมือนกับว่าตัวเองรอบรู้ไปหมดทุกอย่าง เขาวางตัวเป็นผู้รู้วิชาทุกอย่างของโลกมนุษย์ยังไม่พอ ยังคิดว่ารู้ตลอดมาถึง

โลกหน้าอีกด้วย ทีนี้พอมีใครถามถึงเรื่องนี้เข้าก็ชักอึกอัก ตอบไม่ใคร่ถูกเสียแล้ว"

"แต่เขาไม่ยอมจนปัญญาดอก เขาเที่ยวเก็บความรู้จากที่โน่นบ้างที่นี่บ้างมาปะติดปะต่อกันเข้า แล้วก็โมเมตอบว่า โลกทิพย์เป็นโลกที่เป็นเงา ๆ มีลักษณะคล้ายกันกับโลกมนุษย์นั่นแหละ แต่ว่าไม่น่าอยู่และยิ่งใหญ่เหมือนโลกมนุษย์"

"เธอเคยได้ยินคำสั่งสอนเรื่องความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์บ้างหรือเปล่า ?"

"เคยครับ เคยได้ฟังเทศน์ในบางครั้งที่ผมไปวัด"

"แต่ก็คงไม่บ่อยนักหรอกนะ ฉันหมายถึงการไปวัดของเราน่ะ"

ทั้งรูธและโรเยอร์หัวเราะขึ้นพร้อมกัน ทั้งคู่ดูจะมีนิสัยรื่นเริงเหมือนกันกับข้าพเจ้า และเรามักพูดจาหยอกล้อขำ ๆ ระหว่างกันเสมอ เพราะเรารู้ดีว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่เราจะต้องทำหน้าบึ้งเข้าหากัน อารมณ์ขันเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของเรา และเราก็ชอบทำให้เพื่อนฝูง

ของเรายิ้มหรือหัวเราะ เพราะเราถือว่าเราก็มีหัวใจเป็นมนุษย์เหมือนกัน ถึงแม้ว่าชาวโลกมนุษย์จะไม่ยอมให้เราเป็นเช่นนั้นก็ตาม แต่นั่นแหละพอพวกนั้นบางคนเข้ามาสู่ที่นี่แล้ว ก็จะได้รู้ความจริงด้วยตนเอง

"หลักคำสอนเรื่องแผ่เมตตานั้น เป็นหลักการที่ดีมาก แต่ผู้สอนเรื่องนี้ แต่เดิมก็ได้เข้าใจและเห็นความจริงในเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งแก่ใจว่า ข้อปฏิบัติเช่นนั้นมีอานิสงส์เพียงใด แต่พอตกมาถึงสมัยนี้ กลับไม่ค่อยมีใครเชื่อถือและปฏิบัติตามกัน โดยเฉพาะถ้าเป็นคำสั่งสอนที่ชาวโลกทิพย์แนะนำให้ พวกหัวดื้อเหล่านี้ทำให้เราลำบากมากในเมื่อต้องมาอยู่ในความรับผิดชอบของเราหรือใคร ก็ ตามผู้มีหน้าที่ต้องคอยดูแลเขา และนอกจากนั้น ยังทำให้ประชาชนอีกเป็นจำนวนไม่น้อยพากันหลงผิดตามไปอีกด้วย"

"แล้วในที่สุดความเห็นผิดเหล่านั้น ก็ต้องมารับการแก้ไขกันที่นี่" โรเยอร์ต่อให้

"ใช่แล้ว แต่สำหรับในรายของเธอนั้นเป็นเรื่องพิเศษเหมือนกับเป็นวันหยุดงานของเราเช่นนั้น ส่วนในรายอื่นๆ

นั้นพวกเราต้องทำงานกันอย่างหนักทีเดียว อันที่จริงการที่ไม่มีความรู้อะไร ในเรื่องโลกหน้าเสียเลยจะดีเสียกว่า แต่สำหรับพวกชาวโลกมนุษย์โดยมาก เนื่องจากมีความเห็นผิด ๆ เป็นพื้นฐานอยู่แต่ก่อนแล้วทั้งสิ้น จึงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากสิ้นดี อย่างเธอเป็นต้น โรเยอร์ เธอไม่มีความรู้อะไรเลยในเรื่องโลกทิพย์ และก็ไม่ได้ถือทิฏฐิผิด ๆ อย่างใดเป็นทุนเดิม ความไม่รู้ของเธอในกรณีเช่นนี้จึงไม่ได้เป็นความเลวร้ายแต่อย่างใด เธอมีจิตใจที่ว่างเปล่าและบริสุทธิ์สะอาดพร้อมที่จะรับแนวความคิดใหม่ ๆ ได้เสมอ"

"สิ่งที่มีเหตุผลอย่างร้ายแรงอีกประการหนึ่ง ก็คือเรื่องภาษาพูดของชาวโลกทิพย์ทั้งหลาย ที่นักบวชเหล่านั้นโดยมากมักถือว่าจะต้องเป็นภาษาอังกฤษเสมอไป โดยนัยนี้เป็นอันว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งหลายต้องเป็นชาวอังกฤษเท่านั้น ไม่มีชาวโลกทิพย์อื่นอีกเลย เธอคิดดูเถอะว่ามันเป็นเรื่องน่าหัวเราะเพียงใด"

"แบบนี้คนชาติอื่น เขาก็คงพูดอย่างเดียวกันได้เหมือนกันแหละครับ"

"ก็แน่ละ ตัวอย่างเช่น ชาวฝรั่งเศส เขาก็คงจะว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งหมด เป็นฝรั่งเศส เพราะเขาเห็นว่า ผู้ติดต่อกันในโลกทิพย์ได้เป็นคนชาวฝรั่งเศสทั้งนั้น แล้วชาติอื่น ๆ แต่ละชาติเขาก็ย่อมพูดเช่นเดียวกันนี้ได้ ใครจะไปว่าเขาได้ ทีนี้เธอลองคิดดูทีหรือว่า ถ้านักบวชชาติต่าง ๆ ของโลกมนุษย์เหล่านี้มาพบกันเข้า เขาจะทำอย่างไร น่ากลัวเป็นเรื่องที่ขบขันและอึดอัดสนิดทีเดียว ใช่ไหม?"

"ผมคิดว่าคนชาติอื่น ๆ เขาก็คงต้องตายกันแบบเดียวกับที่เราตายนั่นเองใช่ไหมครับ?"

"ก็ต้องใช่ซีเธอ อันที่จริงมันเป็นเรื่องง่ายเสียเหลือเกิน จนกระทั่งบรรดานักบวชทั้งหลายเข้าใจไม่ได้เลย"

"แล้วถ้าเป็นเช่นนั้น โลกทิพย์แถบที่เราอยู่กันนี้ก็คงเป็นชาวอังกฤษใช่ไหมครับ?"

"ก็เธอลองดูลักษณะท่าทางดูซิว่า มันควรจะเป็นอย่างไร?"

"ผมดูลักษณะภายนอกก็รู้สึกว่าคล้ายกับภูมิประเทศในบ้านเดิมของเรามากทีเดียวครับ"

"ถูกแล้ว แม้ลักษณะของบ้านก็เป็นเช่นเดียวกัน อันที่จริงเรายังไม่ได้ออกไปไกลเท่าใดนัก เพราะที่นี่ก็มีภูเขาสูงๆ อยู่เหมือนกัน แล้วที่นี่สำหรับบุคคลเล่า เธอเห็นเป็นอย่างไร?"

"ก็เห็นสองคนคือท่านกับคุณรูธ และอีกคนหนึ่งที่ท่านกล่าวถึงคือท่านเอ็ดวิน ก็เป็นชาวอังกฤษ อ้อ..ต่อไปก็มีเรเดียนท์วิง โอมาร์และเพื่อนของเขา"

"ถูกแล้ว คนแรกเป็นชาวอเมริกันอินเดียน คนที่สองเป็นชาวคัลดีน ที่สามเป็นชาวอียิปต์ เป็นไงคิดไปคิดมาก็คล้ายกับว่าเป็นสมาคมนานาชาติแล้วนะ อ้อ..เธอลืมเพื่อนในกระท่อมเมื่อกี้นี้ไปคนหนึ่งแล้ว เขาเป็นชาวอังกฤษเหมือนกัน"

"ปัญหาก็คือว่า *หลังจากที่เธอละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว เธอจะไปปรากฏอยู่ในโลกทิพย์อันเป็นดินแดนของชาติไหน?* เธอพอจะตอบได้ไหม?"

"เอ เรื่องนี้ ผมยังไม่เคยคิดครับ ก็น่าจะเป็นในดินแดนของชาวอังกฤษด้วยกันกระมัง?"

"สมมติว่าเธอตื่นขึ้นแล้วพบว่าอยู่ในท่ามกลางชนชาติอื่น เช่น ชาวจีนเป็นต้น เธอจะรู้สึกอย่างไร"

"น่ากลัวเห็นจะต้องตกใจตายไปอีกทีกระมังครับ"

"อ้าว... ทำไมล่ะเธอ อันที่จริงชาวจีนก็ไม่ใช่ป่าเถื่อนไปเสียหมด โดยปกติแล้วเขาก็เป็นคนที่ร่าเริงมีใจกรุณา มีปัญญาและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเสมอ นั่นแหละเป็นเรื่องที่พวกเรามักจะเข้าใจกันอย่างผิด ๆ คิดเสียว่า ชาวโลกทิพย์จะต้องเป็นชาวอังกฤษอย่างเดียวเท่านั้น"

"สำหรับเรื่องในภาษาพูดนั้นก็ไม่มีความลำบากแต่อย่างใด เพราะที่เราสามารถติดต่อกันโดยกระแสความคิดได้นั้น ก็เป็นอันทำให้อุปสรรคในเรื่องภาษาไม่มีอีกต่อไป เพราะว่ากรรมวิธีดังกล่าวมา เป็นสิ่งที่ทำกันได้โดยไม่เลือกชาติ และภาษา แต่เมื่อเราตื่นขึ้นในดินแดนของพวกเราเองแล้ว ก็ใช้การพูดกันด้วยวิธีธรรมดา"

"ถ้าอย่างนั้นชาวโลกทิพย์ที่เป็นชาติอื่น ๆ ก็คงมีที่อยู่อาศัยของตนเองที่ส่วนอื่น ๆ ของโลกทิพย์ใช่ไหมครับ?"

"ก็เป็นธรรมดา โรเยอร์ ทุกชาติในโลกมนุษย์ก็มีโลกทิพย์เป็นส่วนของตนเองโดยเฉพาะตั้งอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งของโลกทิพย์ โดยปกติเราก็ชอบอยู่กับคนที่เป็นชาติเดียวกัน ซึ่งก็เป็นของธรรมดา การที่จะกะเกณฑ์ให้คนชาติที่มีขนบธรรมเนียมและนิสัยใจคออย่างหนึ่ง ไปอยู่ปะปนกับชนชาติที่มีขนบธรรมเนียม และนิสัยใจคออีกอย่างหนึ่ง ย่อมเป็นการผิดธรรมชาติอย่างเห็นได้ชัด"

"แม้ในเรื่องบ้านก็เหมือนกัน ชนชาติหนึ่งก็มีความชอบในแบบบ้านอันเป็นของตนเอง หรืออยากจะให้ประเทศของตนเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ซึ่งเรื่องนี้เขาก็มีอิสระเสรีที่จะทำได้ตามใจชอบ เพราะมันก็เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกัน"

"แล้วโอมาร์กับเพื่อนของเขาเล่าครับ? ทำไมเขาจึงมาอยู่กับพวกเราชาวอังกฤษได้?"

"นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก ความจริงแล้วโอมาร์และเพื่อนของเขาไม่ได้อยู่ในภูมิของเรานี้ เขาอยู่ในภูมิที่อยู่เหนือชาติใด ๆ ทั้งสิ้น เรเดียนท์วิงก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่อยู่ในระดับเดียวกัน ในภูมิอันเป็นที่อยู่ของท่านเหล่านี้ไม่มีความสำนึกในเรื่องชาติเหลืออยู่เลย ถึงแม้ว่าจะยังมีลักษณะประจำชาติเหลืออยู่ก็ตาม เธอพอจะเข้าใจที่ฉันพูดนี้ไหม ?"

"รู้สึกว่ายังงง ๆ ครับ"

"คืออย่างนี้ ที่เรื่องนี้โดยรูปร่างภายนอกแล้วอาจมีลักษณะประจำชาติ พอที่จะให้ผู้อื่นดูออกได้บ้างว่าแต่เดิมท่านเป็นคนชาตินั้นชาตินี้ แต่โดยความรู้สึกที่แท้จริงของตัวท่านเองแล้ว จะไม่มีเรื่องชาติเหลืออยู่เลย ดังนั้นแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่า ท่านไม่ได้เป็นคนชาติใดเลยด้วยก็ได้ หรือว่าเป็นคนของทุก ๆ ชาติด้วยก็ได้ แต่ที่ฉันพูดนี้ก็คงจะต้องถูกคัดค้านจากบรรดานักบวชในโลกมนุษย์อีกตามเคย"

"แต่ผมรู้สึกว่าท่านเหล่านี้แม้จะเป็นคนต่างชาติ แต่ก็พูดภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนมากทีเดียวครับ ดูเหมือนว่าจะไม่มีเสียงเพี้ยนหรือแปร่งเลย"

"นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่พวกนักบวชทั้งหลายชอบคัดค้านกันนัก ที่นี้ฉันอยากจะถามเธออีกสักหน่อย คือว่าเธอมีเหตุผลหรือข้อขัดข้องอย่างใดไหม ซึ่งทำให้เธอคิดว่าเขาไม่ควรจะพูดอังกฤษได้ชัดถึงเพียงนั้น?"

"เอ คิด ๆ ไปก็ดูไม่น่าจะมีครับ ผมคิดว่าเขาตั้งใจจริง ๆ ก็น่าจะทำได้เหมือนกัน"

"นี่แหละคือเหตุผลที่แท้จริง โรเยอร์ ถ้าเขาตั้งใจจริงๆ ก็ย่อมทำได้ คือถ้าเขาคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษจะเป็นปัจจัยเกื้อกูลแก่การงานของเขา เขาก็จะเรียน และเมื่อเขาเรียน เขาก็ต้องพูดได้ทำได้"

"เรื่องเป็นดังนี้ โรเยอร์ โอมาร์ มีคนรู้จักในโลกมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็ต้องการพูดจาติดต่อกับพวกนี้บ้าง ทีนี้จะทำอย่างไรดีในเมื่อเขาเองเดิมคงพูดอังกฤษไม่ได้ และชาวโลกมนุษย์คงพูดภาษาคัลดีนไม่ได้ แน่นอนใน

โลกมนุษย์ไม่สามารถจะเรียนภาษาคัลดีนได้ แต่โอมาร์สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นเขาจึงเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และเขาก็เรียนได้โดยไม่มีความลำบากอย่างใด”

“เธอย่อมรู้อยู่แล้วว่า มันสมองของชาวโลกทิพย์ผิดกว่าของชาวโลกมนุษย์มาก สิ่งใดก็ตามที่ผ่านเข้ามาสู่ความจำแล้ว เราจะไม่ลืมเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ เธอคิดดูทีหรือว่า มันจะมีความยากลำบากอย่างใดในการที่โอมาร์หรือใคร ๆ จะเรียนภาษาใดก็ตาม เรเดียนท์ วิงเองก็มี ความ สามารถ รู้ภาษาอังกฤษ พอจะพูด สนทนากับชาวโลกมนุษย์พอให้เข้าใจได้ เรื่องเช่นนี้พวกเราชาวโลกทิพย์สามารถ ทำได้โดยไม่มี ความยาก ลำบากอย่างใดเลยทั้งในเรื่องความพยายามและในเรื่องเวลา อันที่จริงโรเยอร์หากเธอต้องการจะเรียนภาษาต่างประเทศใด ๆ ก็ย่อมทำได้โดยไม่ยากเหมือนกัน จะเรียนไปเพื่อใช้พูด หรือจะเรียนเพื่ออ่านหนังสือวรรณคดีของภาษานั้น ๆ ก็ได้ และเธอจะเรียนเมื่อใดก็ได้แม้แต่เดี๋ยวนี้ แต่นั่นแหละส่วนมากพวกเราก็ไม่ค่อยจะได้เรียนกัน เพราะไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น”

"และยังมีความจริงอีกอย่างหนึ่ง คือเรายิ่งเลื่อนภูมิสูงขึ้นไปเพียงใดแล้ว ก็จะยิ่งคิดถึงเรื่องชาติและภาษาน้อยลงเพียงนั้น นอกจากว่านาน ๆ ครั้ง มีเรื่องที่จะต้องทำเกี่ยวกับโลกมนุษย์จึงจะนึกขึ้นมาได้"

"สมมติว่าเราต้องการจะไปยังดินแดนของชนชาติอื่นล่ะครับจะทำอย่างไร? โรเยอร์ถาม

"อ้าว......ก็ย่ำต่อกไปก็ได้"

"แหม ท่านมองซินเยอร์นี่ จะทำให้โรเยอร์เสียนิสัยใหญ่เสียแล้ว" รูธกล่าวต่อว่าข้าพเจ้าพร้อมกับหัวเราะ ท่านชอบพูดคำตลาดเช่นนี้ แล้วจะให้โรเยอร์รู้จักพูดคำสุภาพได้อย่างไร"

"นั่นไง โรเยอร์ เธอนี่เองแหละมาทำให้ฉันเสียนิสัยชอบพูดคำตลาดบ่อย ๆ อันที่จริง แต่เดิมฉัน ก็คอยระวังตัวเหมือนกันนะ คือคอยระวังไม่พูดคำที่จะทำให้ชาวโลกมนุษย์เขาว่าได้ว่าไม่ใช่ผู้ดี เพราะเขาเห็นว่าเราจะต้องพูดคำยากๆ หรู ๆ และฟังยากๆอยู่เสมอจึงจะสมเกียรติภูมิเป็นอันว่าเธอนี่เองทำให้ฉันเสียคน"

"เรื่องการที่จะไปเยือนดินแดนของชนชาติอื่นนั้นไม่มีความยากลำบากอย่างใดเลย ที่เธอถามนี้ก็คงจะนึกถึงเขตแดนหรือพรมแดนระหว่างประเทศใช่ไหม ? ขอบอกว่าที่นี่ไม่มีเขตแดนเช่นนี้เลย เธอจะไปไหนก็ได้ตามความพอใจและเธอก็จะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีทุกหนทุกแห่ง อันที่จริงถ้าเธอค่อย ๆ เดินทางไปช้า ๆ แล้ว เธอแทบจะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย นอกจากภูมิประเทศและรูปลักษณะที่มีอยู่บ้างเล็กน้อยเท่านั้น"

"พรมแดนหรือเขตที่ห้าม เขามีอยู่แห่งเดียวเท่านั้นคือพรมแดนระหว่างภูมิหนึ่งกับอีกภูมิหนึ่ง แต่พรมแดนด้านดังกล่าวนี้ก็เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา คือไม่มีเป็นรูปหลักหรือรั้วป้องกันเอาไว้ดังเช่นในโลกมนุษย์ นอกจากว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงในเรื่องแสงประการหนึ่ง คือจะมีแสงมืดมัวลงหรือจ้าก็ได้สุดแล้วแต่กรณี หากไม่มีเช่นนั้นก็จะมีความรู้สึกที่ไม่สบายอย่างยิ่ง ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถล่วงล้ำต่อไปอีกได้ เรื่องนี้เป็นไปเองโดยธรรมชาติ มันเป็นกฎธรรมชาติที่ไม่มีผู้ใดจะไปโต้เถียงได้ และเป็นกฎที่ทำงาน

โดยไม่มีผิดพลาดหรือบกพร่องแต่อย่างใดเลย ยกตัวอย่างเช่นกฎแห่งความดึงดูดเป็นต้น ก็เป็นกฎธรรมชาติของโลกมนุษย์เหมือนกัน ไม่มีใครสามารถจะโต้แย้งกฎนี้ได้เลย เพราะถึงจะโต้แย้งอย่างใดก็เป็นการโต้แย้งไปข้างเดียว และจะไม่มีผลเกิดขึ้นเป็นอย่างอื่นได้"

"ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงภูมินี้โดยเฉพาะแล้ว เธออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นเสมือนภูมิของนานาชาติฉะนั้น เพราะว่าในภูมินี้เธอจะได้พบบุคคลทุกชาติทุกภาษาที่นี่ บ้างก็มา บ้างก็ไป และบ้างก็พักอยู่ชั่วคราว"

"เรื่องผู้มาและผู้ไปนั้นผมพอจะเข้าใจ" โรเยอร์กล่าว "แต่สำหรับผู้ที่อยู่ชั่วคราวนี้หมายความว่าอย่างไรครับ?"

"อันที่จริง เธอก็ได้พบอย่างน้อยคนหนึ่งแล้ว เป็นแต่ว่าเธอไม่รู้เท่านั้น เขาผู้นั้นก็คือเรเดียนท์ วิง นั่นเอง"

"อ้าว............ท่านผู้นี้ไม่ได้อยู่ที่ภูมินี้โดยตรงดอกหรือครับ ?"

"เปล่าเลย โรเยอร์"

"น่าแปลกมากครับ"

"น่าตกใจไหม ?"

"ไม่ไหวละ โรเยอร์" รูธเอ่ยขึ้น ท่านมองซินเยอร์ ล้อเธอยกใหญ่เสียแล้ว อย่าไปเอาใจใส่ท่านเลย ไปกันเถอะ ฉันจะพาเธอไปเยี่ยมใครอีกสักคนหนึ่ง"

"ก็ดีเหมือนกัน" ข้าพเจ้ากล่าว "และคนที่เรากำลังจะไปเยี่ยมนี่เป็นคนสำคัญไม่ใช่น้อยทีเดียวนะ"

บทที่ ๑๓

นักดนตรีในโลกทิพย์

"ท่านช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับ" โรเยอร์ขอร้อง "ว่าการที่ท่านกล่าวว่า บางคนมาพักอยู่ในภูมินี้เพียงชั่วคราวนั้นหมายความว่าอะไร ?"

"ได้ซิโรเยอร์ ไม่มีเรื่องเป็นความลับอะไรดอก คือฉันหมายความว่า ในบางกรณีมีบุคคลบางคนอยู่ในภูมินี้ทั้ง ๆ ที่ความจริงท่านมีจิตใจสูงกว่าภูมินี้ และสามารถจะอยู่ภูมิอื่นที่สูงกว่านี้ได้ด้วย"

"ถ้าเช่นนั้น ทำไมท่านเหล่านั้นจึงยังคงอยู่ที่นี่เล่าครับ ?"

"เรื่องนี้เป็นเพราะท่านมีเหตุผลส่วนตัวต่าง ๆ กันโรเยอร์ บางท่านก็มีเหตุผลเป็นการส่วนตัวจริง ๆ เช่นเป็นเรื่องของความผูกพันทางใจระหว่างบุคคล ๒ คน คือเช่น

มีบุคคล ๒ คนที่รักกันมาก แต่บังเอิญอยู่ในภูมิห่างกันมาก เพราะว่ามีระดับความประณีตของจิตใจต่างกันมาก ในกรณีเช่นนั้นถ้าผู้ที่อยู่ในภูมิที่สูงกว่ายังตัดความอาลัยไม่ได้ ก็จำต้องอยู่รออยู่ในภูมิที่ต่ำกว่าไปก่อน จนกว่าจะถึงเวลาที่ผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำจะได้พัฒนาจิตใจของตนให้สูงขึ้นมาทันกัน ต่อจากนั้น ทั้งสองก็จะได้ครองชีวิตอยู่ด้วยกัน และเลื่อนภูมิเจริญขึ้นไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่ต้องจากกันอีกต่อไป นี่เป็นตัวอย่างประการที่หนึ่ง"

"แต่ยังมีประเภทอื่นอีก ประเภทหลังนี้รู้สึกว่าจะมีมากกว่า คือบุคคลบางคนมักเพลิดเพลินในการงานอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษ ท่านเหล่านี้ถึงแม้ว่าจะสามารถเลื่อนขึ้นไปอยู่ภูมิสูงกว่านี้ ก็ยังสมัครใจจะอยู่ในภูมินี้ต่อไป เรเดียนท์วิงเป็นตัวอย่างคนหนึ่งในเรื่องนี้ ท่านเหล่านี้ยอมอยู่ภูมิที่ต่ำลงมา ก็เพราะเพื่อช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์นั่นเอง อันที่จริงการที่ท่านอยู่ในภูมินี้ ก็เป็นเพียงการอยู่เพื่อทำงานเท่านั้น ดังนั้นบางครั้งบางคราวท่านก็เดินทางไปอยู่ภูมิสูงอันเป็นภูมิของท่านโดยแท้จริงบ้างเหมือนกัน บุคคลประเภทนี้เราเรียกได้ว่าเป็นผู้มีสองชีวิตก็ได้"

"ท่านพูดไม่น่าฟังเลย" รูธเอ่ยขึ้น "ฟังดูรู้สึกคล้ายกับว่าท่านเป็นคนลวงโลกฉะนั้น"

"แต่อันที่จริง มนุษย์ทุกคนก็มีสองชีวิตเหมือนกัน เวลาตื่นเขามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ แต่พอเวลาหลับบางครั้ง เขาก็มามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์ได้ ญาติมิตรและเพื่อนฝูงเก่า ๆ ก็มาพบกันแบบนี้บ่อย ๆ"

ในขณะนี้เราเดินมาถึงบริเวณซึ่งมีต้นไม้ขึ้นหนาแน่นและต่อมาอีกครู่หนึ่งก็เข้าสู่เขตป่าสนอันรื่นรมย์ ในที่สุดก็มาถึงบริเวณที่โล่งแห่งหนึ่ง มีบ้านที่น่าอยู่อย่างยิ่งตั้งอยู่ตรงกลางและมีดอกไม้สีสรรวรรณะต่าง ๆ ขึ้นอยู่โดยรอบอย่างไรก็ตาม รู้สึกว่าบ้านหลังนี้แม้คล้าย ๆ กับจะตั้งอยู่ในป่าก็ตาม แต่ภูมิประเทศโดยรอบก็ไม่มีความรกรุงรังอยู่เลย เมื่อมองจากภายนอกรู้สึกว่า เป็นสถานที่เงียบสงบสมควรแก่การพักผ่อนอย่างยิ่ง แต่ในที่นี้ก็ขอให้ท่านเข้าใจไว้ด้วยว่า เป็นเพียงคำพูดเพื่อเปรียบเทียบเท่านั้น เพราะอันที่จริงแล้วในโลกทิพย์นี้ หากท่านต้องการจะพักผ่อนก็สามารถทำได้เสมอแม้ว่าจะอยู่ในกลางเมืองใหญ่ก็ตาม"

รูธกับข้าพเจ้าเคยมาที่บ้านนี้หลายครั้งแล้ว ส่วนโรเยอร์เพิ่งมาเป็นครั้งแรก ขณะที่เราไปถึง ท่านเจ้าของบ้านได้ออกมายืนต้อนรับอยู่ที่ประตูแล้ว

"มากันพอดีทีเดียวคุณรูธและท่านมองซินเยอร์ ผมกำลังมีอะไรจะอวดคุณทั้งสองสักหน่อย"

เราได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับท่านเจ้าของบ้าน และได้แจ้งความประสงค์ของเราให้ท่านทราบ หลังจากนั้นท่านก็นำเราทั้งสามเข้าไปในบ้านของท่าน

"เธอเรียกท่านผู้นี้ว่า ปีเตอร์ อิลยิทช์ ก็แล้วกัน" ข้าพเจ้ากระซิบกับโรเยอร์

ภายในบ้านของท่านมีห้องกว้างขวางห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นทั้งห้องนั่งเล่นและทั้งห้องทำงานไปในตัว ใกล้ ๆ กับหน้าต่างมีโต๊ะตัวหนึ่ง ซึ่งบนโต๊ะมีแผ่นกระดาษเขียนโน้ตเพลงอยู่มากด้วยกัน

ที่มุมห้องมีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ โรเยอร์ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับชายผู้นี้ซึ่งมีชื่อว่า ฟรานซ์ โยเซฟ

สิ่งที่น่าสนใจของโรเยอร์อีกอย่างหนึ่งก็คือ สหายของฟรานซ์ ซึ่งก็ไม่ใช่อื่นไกล เป็นเสือปูมาและนกน้อยๆ ซึ่งเราได้เคยพบมาแล้วในบ้านของเรเดียนท์วิง นั่นเอง

"คงจะเคยรู้จักกันมาก่อนแล้วกระมัง" ปีเตอร์ อิลยิทช์กล่าวขึ้นเมื่อเห็นนกน้อยบินไปหาและเกาะที่มือของโรเยอร์ในทันทีที่เห็นกัน

เราได้ถามเจ้าของบ้านว่า เหตุใดเสือและนกตัวนั้นจึงได้มาอยู่ที่นี่ด้วยได้?

"ไม่มีอะไรดอกเธอ" ท่านเจ้าของบ้านตอบ "คือว่าวันหนึ่ง ฉันบังเอิญผ่านไปเห็นเขาทั้งสองตัวนี้กำลังเล่นสนุกสนาน กระโดดโลดเต้นกันอยู่ และในทันทีทันใดฉันก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า จะต้องแต่งเพลงเลียนท่วงทำนองการกระโดดโลดเต้นของมันสักเพลงหนึ่ง ฉันจึงขอยืมมันมาจากเรเดียนท์วิง ซึ่งเขาก็อนุญาตให้โดยไม่มีจำกัดเวลา ฉันจึงเอามันมาอยู่ดูใกล้ ๆ เพื่อให้มันกระโดดโลดเต้นให้ดูจะได้เกิดความคิดหาท่วงทำนอง ของเพลงให้ได้เหมาะสม สิ่งที่สำคัญก็คือการ กระโดดโลดเต้น ของมันไม่ซ้ำ แบบกัน

เลย จึงทำให้ฉันได้แนวความคิดใหม่ ๆ เจ้าสองตัวนี้มันซนเหลือเกิน เพราะไม่มีเวลาอยู่นิ่งเสียเลย"

"แล้วนี่พวกผมมาขัดจังหวะความสงบของคุณหรือเปล่าครับ?"

"เปล่าเลยเธอ" ท่านเจ้าของบ้านตอบ "ที่ฉันกล่าวว่า ฉันมีอะไรบางอย่างสำหรับรูธนั้น ก็คือ ฉันหมายถึงบทเพลงนั่นเอง ความจริงฉันได้ทำโน้ตทางปีอาโนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้กำลังทำโน้ตสำหรับวงดนตรีทั้งวงอยู่ ซึ่งฉันคิดว่ามันคงจะน่าฟังเหมือนกัน ไงโรเยอร์ เธอรู้สึกสนใจในเรื่องนี้ไหม?"

"โรเยอร์สนใจเหมือนกันแหละค่ะ" รูธตอบ "ดิฉันเล่นเพลงแบบเซอร์โซที่ท่านแต่งให้เขาฟัง เขาชอบมากทีเดียว ดิฉันเลยพาเขามาหาท่าน โดยที่เขาไม่ได้รู้มาก่อนว่าท่านเป็นใคร"

ขณะนี้ โรเยอร์กำลังยืนจ้องดูรูปบนครึ่งตัวรูปหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจ รูปบนนี้เป็นรูปชายกลางคน มีหนวดเคราซึ่งขลิบไว้อย่างเรียบร้อย ช้า ๆ นาน ๆ เขาก็เหลียว

มาจ้องดูปีเตอร์เสียทีหนึ่ง ปีเตอร์รู้สึกขบขันเมื่อเห็นกิริยาท่าทางของโรเยอร์

"เธอกำลังจะเปรียบเทียบใช่ไหมว่า รูปปั้นนั่นกับฉันมีส่วนเกี่ยวข้องกันอย่างใดบ้าง ความจริงก็ควรจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะว่ารูปนั่นเป็นรูปของฉันเองเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ที่ฉันเก็บรูปนี้ไว้ก็ไม่ใช่เพราะต้องการจะอวดตัวดอกแต่เพราะเห็นว่าฝีมือเขาดีมาก"

"รูปนี้บุคคลผู้หนึ่งที่รู้จักฉันดีได้ปั้นขึ้นไว้ เธอคิดว่าตัวจริงดีขึ้นกว่ารูปไหม โรเยอร์ ?"

"เอ เรื่องนี้ตอบยากมากครับ ถ้าผมตอบว่าดีขึ้นกว่าเดิมก็ไม่ควร เพราะจะหมายความว่าตอนนั้นยังไม่ดีเหมือนตอนนี้ แต่ถ้าผมตอบว่าไม่ดีขึ้น ก็เป็นเรื่องลำบากอีกน่ะแหละครับ"

ทุกคนในห้องนั้นหัวเราะขึ้นพร้อมกัน สิ่งที่เร้าความสนใจของโรเยอร์อีกอย่างหนึ่งก็คือ สิ่งที่วางเรียงรายอยู่บนชั้นในห้องนี้เป็นจำนวนมากด้วยกัน ท่านเจ้าของบ้านได้ตอบว่า สิ่งเหล่านั้นคือผลงานทางดนตรีของท่านนั่นเอง

โรเยอร์ได้แสดงความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เมื่อได้เห็นผลงานอันเป็นจำนวนมากมายถึงขนาดนั้น

"ไม่ประหลาดอะไรดอกโรเยอร์" ปีเตอร์อธิบาย "เพราะว่าฉันได้มาอยู่ที่นี่เป็นเวลานานมาแล้ว และตลอดเวลานี้ฉันไม่เคยปล่อยเวลาให้ล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์เลย ฉันยังอดนึกขำไม่ได้เมื่อได้ยินเขาประกาศกันในโลกมนุษย์ว่า ผลงานทางดนตรีชิ้นนั้น หรือชิ้นนี้ เป็นผลงานชิ้น สุดท้ายของฉัน อันที่จริงฉันเข้าใจดีว่า เขาหมายความถึงอะไร แต่สำหรับพวกเราที่นี่ฟังดูแล้วก็อดนึกขำไม่ได้อยู่เอง ในเมื่อมองมาที่ชั้นในห้องนี้ ก็จะเห็นผลงานในระยะหลังของฉันอีกเป็นจำนวนมากมายวางซ้อนกันอยู่เต็มชั้นไปหมด"

"ชาวโลกมนุษย์เขาเข้าใจเช่นนั้นจริง ๆ" ฟรานซ์ โยเซฟ กล่าวขึ้น "และเพราะฉะนั้นเขาจึงสร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้เรา เขาคิดว่าเราคงหมดหน้าที่การงานแล้ว"

"ลองเล่นเพลงที่เพิ่งแต่งเสร็จซิปีเตอร์" ฟรานซ์ โยเซฟเสนอความเห็น "ฉันอยากจะฟังสักหน่อย"

ปีเตอร์ลุกขึ้นไปที่แกรนด์ปีอาโน และลงมือเล่นตามโน้ตที่เขียนไว้ ข้าพเจ้าจะไม่พยายามบรรยายความไพเราะของเพลงให้ท่านฟัง เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นย่อมไม่มีผลอย่างใด ภาษามนุษย์ยังไม่กว้างขวางและแจ่มชัดพอที่บรรยายความไพเราะ ของเพลงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เท่าที่พอจะกล่าวได้ก็เพียงว่า ท่วงทำนอง ของเพลงนั้นเป็นการล้อและเลียนอารมณ์สนุกของสัตว์ที่ร่าเริงทั้งสองตัวได้อย่างแจ่มชัดมาก ผู้ที่ฟังเพลงจะพลอยนึกถึงการกระโดดโลดเต้น และคึก คะนอง ของ มัน พร้อม กับ รู้สึก สนุกตามไปด้วยจริง ๆ ท่วงทำนองนั้นมีทั้งช้าสลับกับเร็วเลี้ยวไปไหลมา มีทั้งท่อน "ขัดต่อล้อเฉี่ยว" ผสมกับทางหวานพริ้วไปมาโดยตลอด ยากเหลือเกินที่ผู้มีรสนิยมในทางดนตรีอยู่บ้าง จะอดใจไว้ไม่ให้รู้สึกครึกครื้นรื่นเริงไปตามได้ในเมื่อได้ยินเสียงและท่วงทำนองของเพลงนี้

ในที่สุดเพลงก็จบลง พวกเราทุกคนต่างถอนหายใจขึ้นพร้อมกันด้วยความเสียดาย และได้แสดงความยินดีและสรรเสริญท่านผู้แต่งด้วยความจริงใจโดยทั่วกัน

"สำหรับโน้ตของวงดนตรีทั้งวงล่ะคะ" รูธถาม "เราจะสามารถฟังได้เมื่อไร ?"

"เห็นจะไม่ช้านักหรอกครับ เอาไว้เสร็จแล้วผมจะบอกคุณเอง"

ในขณะนี้โรเยอร์กำลังยืนพิจารณาผลงานทางดนตรีที่ปีเตอร์เขียนไว้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ และหลังจากที่ได้เปรียบเทียบกันดูแล้วจะเห็นได้ชัดว่า ผลงานที่ปีเตอร์ทำขึ้นหลังจากที่เขาเข้ามาอยู่ในโลกทิพย์แล้วนั้น มีมากกว่าส่วนที่ได้ทำไว้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์มากทีเดียว

"เรื่องนี้เป็นธรรมดาเช่นนั้นเอง" ปีเตอร์อธิบาย "ทุกคนที่นี่ก็เป็นเช่นเดียวกันทั้งนั้น ฟรานซ์ โยเซฟเองก็แต่งเติมไว้ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน (OPUS) คือเลขอันดับที่ของเพลงที่แต่งขึ้นถึงจำนวนพันแล้วนะ คิดดูเถอะโรเยอร์ ถ้าเราไม่มีความจำอย่างดีเลิศแล้ว ก็น่ากลัวจะงงกันแย่ทีเดียว"

"การแต่งเพลง ที่นี่ง่าย กว่าในโลก มนุษย์ มากไหมครับ ?" โรเยอร์ถาม

"แน่นอนไม่ต้องสงสัยเลยเธอ คิดดูก็แล้วกันว่าเรามีอิสระเสรีมากกว่าในโลกมนุษย์เพียงใด ข้อแรกก็คือเรื่องการหากิน หรือกล่าวให้ตรงไปตรงมาก็คือที่นี่เราไม่ต้องกลัวอดตายอีกแล้ว การหมดอุปสรรคข้อนี้ทำให้หมดกังวลไปได้มากเหลือเกิน นอกจากนั้นก็ได้แก่ความเหน็ด-เหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกาย ซึ่งก็เป็นอันตัดกังวลไปอีกอย่างหนึ่ง เสียงวิพากษ์วิจารณ์ในทางไม่เป็นมงคลจากประชาชน นั่นก็เป็นอันไม่มีเหมือนกัน การแต่งเพลงออกมาแล้ว ไม่มีทางเสนอให้ประชาชนได้เห็นผลงาน นี่ก็ไม่ต้องวิตกอีก สถานที่อยู่อาศัยอันให้ความสุขสงบเราก็มีอยู่ไม่ขาดแคลน เธอดูเถอะโรเยอร์ มีสิ่งใดบ้างที่เป็นอุปสรรคแก่การงานของเราดังเช่นโลกมนุษย์"

"นักวิจารณ์เพลงอีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่มีเหมือนกัน" ฟรานซ์ โยเซฟพูดพร้อมกับหัวเราะหึๆ "ความจริงสำหรับผมเองก็ไม่ค่อยได้ถูกวิจารณ์นักดอก เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ที่พูดเช่นนั้น ไม่ได้หมายความว่าบทเพลงของฉันดีวิเศษจนไม่มีใครติได้หรอกนะ ความจริงก็คือว่าฉัน

บังเอิญเกิดอยู่ในสมัยที่ไม่มีผู้วิเศษอวดตัวว่าตรัสรู้หมดทุกอย่างในเรื่องเพลงหรือดนตรีที่คนอื่นแต่ง ซึ่งในสมัยนี้มีอยู่เป็นอันมากในโลกมนุษย์ ประเทศของเธอกรุณาต่อฉันมากทั้งในสมัยก่อนและปัจจุบัน"

"และกับฉันด้วย" ปีเตอร์กล่าวต่อ "ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้เขาจะว่าฉันเป็นผู้ตายแล้วก็ตาม นี่สมมติว่าถ้าเราสามารถแสดงตัวให้เขาเห็นได้ แล้วก็หอบบทเพลงที่เราแต่งไว้ในภายหลังเหล่านี้ไปให้เขาดู แล้วก็บรรเลงให้เขาฟังดู น่ากลัวจะเกิดโกลาหลกันใหญ่ทีเดียว และก็น่ากลัวว่าเราคงจะรวยกันใหญ่อีกด้วย หรือไม่ถ้าเกิดมีคนไหนมาอาศัยหากินกับเราได้ ก็คงจะรวยใหญ่อีกเหมือนกัน"

"แต่ผมคิดว่าผู้ที่จะรวยใหญ่คงจะเป็นผู้อื่นเสียมากกว่าพวกเรา" ฟรานซ์ออกความเห็น

"ทีนี้เจ้าพวกวิพากษ์นักวิจารณ์เพลง ก็คงจะมีอาชีพทำกันอีก เขาคงจะเอาบทเพลงของเราไปตัดแบ่งออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย นำไปเข้ากล้องจุลทัศน์ ขยายดูอย่างละเอียดแล้วก็ออกความเห็นอย่างผู้คงแก่เรียนว่า ตอนนั้นดี ตอนนี้

ไม่ค่อยดี ควรจะแก้ไขเสียใหม่อย่างโน้นอย่างนี้ และเขาก็จะโมเมเอาเองอย่างสง่าผ่าเผยว่า ตอนที่พวกเราแต่งบทเพลงนั้น ๆ พวกเราได้รับการบันดาลใจจากอะไรบ้าง ข้อสำคัญคือ ที่เขาพูดออกไปนั้นจะไม่ค่อยมีใครเข้าใจนักดอก และโดยเฉพาะตัวของเขาเองก็ดูเหมือนจะยิ่งไม่เข้าใจใหญ่เลย แต่เขาทั้งหมดคือทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งต่างก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรนั้นก็จะพออกพอใจคิดเอาเองว่าตนช่างเป็นผู้ฉลาดเสียเหลือเกิน นี่แหละเรื่องทั้งหมดเหล่านี้คิด ๆ ไปแล้วก็ดูไม่ใช่เรื่องที่น่าขบขันเลย ฉันว่าเราอยู่กันที่นี่สบายกว่ามาก ไม่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์ ไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องอดตาย และไม่ต้องกลัวว่าแต่งออกไปแล้วจะไม่มีคนฟัง เราอยากจะให้ใครฟังเมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องง้อพวกนายทุน ซึ่งพยายามรีดไถ คอยหากินบนมันสมองของพวกเรา นอกจากนั้นที่นี่เราสามารถอยู่กันได้อย่างสงบสุขและสามัคคี ระหว่าง เพื่อนนักประพันธ์เพลงด้วยกัน และข้อที่สะดวกมากก็คือ เราสามารถจะให้คำตักเตือนกันอย่างแรงๆก็ได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะโกรธเคือง

เพราะเราต่างก็รู้ดีว่าไม่มีใครหวังร้าย หรืออิจฉาริษยากันเลย น่าเสียดายอยู่อย่างหนึ่งที่ในปัจจุบันนี้รู้สึกว่า ไม่มีนักประพันธ์เพลงคนไหนที่เชี่ยวชาญจริง ๆ เลย"

"ไม่มีบ้างเลยทีเดียวหรือ ?" ฟรานซ์ถาม

"หลายปีมาแล้วนะ ที่ยังไม่มีใคร มาอยู่ร่วมกับเรา ที่นี่เลย"

"พูดกันอย่างตรงไปตรงมาก็ได้ครับ" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "ผมคิดว่าในปัจจุบันนี้ยังมองไม่เห็นมีนักแต่งเพลงที่ถึงขั้นเชี่ยวชาญ (maser - composer) จริงๆเลย ผมชอบพูดอะไรอย่างไม่อ้อมค้อม แม้ว่ามันอาจจะไม่ค่อยไพเราะนัก และที่ผมพูดเช่นนั้นก็ได้ไตร่ตรองดูแล้วอย่างถี่ถ้วน นักแต่งเพลงที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันก็ยังมีไม่ถึงขั้นพิสูจน์ได้คือนักแต่งเพลงเหล่านี้เมื่อมาถึงที่นี่แล้ว ก็เห็นข้อเท็จจริง และก็ไม่ยอมนำบทเพลงของตนมาบรรเลงที่นี่เลย ผมอาจกล่าวได้ว่ายังมีนักแต่งเพลงอีกมาก เมื่อมาที่นี่แล้วก็คงจะต้องทำอย่างเดียวกัน"

"เธอคงรู้แล้วใช่ไหมว่า ในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้เขาพูดกันว่า การดลใจของมนุษย์ในเรื่องศาสนา (spiritual revelation) ได้ยุติลงแล้วโดยสิ้นเชิง ผมอาจจะกล่าวเพิ่มเติมให้อีกอย่างหนึ่งก็ได้ คือว่าการแต่งเพลงอย่างบริสุทธิ์ (composing of pure music) ก็ได้ยุติลงแล้วอย่างสิ้นเชิงเหมือนกัน"

ถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือท่านมองซินเยอร์" ปีเตอร์ถาม

"แน่นอนครับ" ข้าพเจ้าตอบ "ผมไม่ได้กล่าวเกินความจริงไปเลย รูธจะเป็นพยานของผมในเรื่องนี้ได้ ซึ่งเธอเคยได้ยินเพลงของชาวโลกมนุษย์มาแล้ว ไงโรเยอร์เธอเคยได้ยินเพลงสมัยใหม่แล้วไม่ใช่หรือ?"

"เคยครับ" โรเยอร์ตอบ "แต่ผมฟังไม่ได้นาน รู้สึกว่าทนฟังไม่ไหวจริงๆ"

"ผมเคยได้ยินข่าวแว่วๆ มาบ้างเหมือนกัน" ปีเตอร์กล่าว "แต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะถึงขนาดนั้น อ้อ แล้วพวกนักวิจารณ์เขาว่าอย่างไรกันบ้างเล่าครับ?"

"เขาก็เชียร์กันยกใหญ่ ว่าเป็นผลงานของอัจริยมนุษย์ นอกจากนั้น เขายังพยายามปล้ำผีลุกปลุกผีนั่ง (bamboozle) ให้ประชาชนเห็นคล้อยตามไปด้วยว่า งานดนตรีชิ้นนั้นๆแสนวิเศษหนักหนา ทั้งๆที่ผมคิดว่า ต่อให้เอาไฟฉายเครื่องบิน และกล้องจุลทัศน์ มาส่อง แล้วส่องอีก ก็จะไม่เห็นว่ามันจะเป็นงานดีเด่นไปได้สักแค่ไหน แม้ในเรื่องศิลปก็เช่นเดียวกันแหละครับ คุณคงยังไม่รู้ดอกว่า เขาย้อมแมวขาย เอารูปภาพสัปรังเคมาแสดงในงานศิลปแล้วซื้อขายกันด้วยราคาแพงลิบลิ่วทีเดียว ผมอยากจะกล่าวว่า รูปภาพเหล่านี้ควรจะเป็นสิ่งที่เราเห็นได้โดยเฉพาะในเวลาฝันร้ายเท่านั้น ดูแล้วรู้สึกทุเรศอย่างที่สุด"

"เอ๊ะ แล้วท่านพอจะทราบไหมครับว่า ทำไมเขาจึงมีความเห็นเป็นเช่นนั้นกันไปได้?"

เห็นจะเป็นด้วยเหตุสองประการ คือถ้าไม่ใช่ความพิการทางจิต ก็คงเป็นเรื่องการหลอกลวงต้มประชาชนกันอย่างขนานใหญ่โดยทำให้เป็นเรื่องซู่ซ่าขึ้นมา แล้วก็ชักจูงใจคนขี้ตื่นให้หลงเห็นคล้อยไปตาม ด้วยเหตุนี้แล้ว จะ

เห็นงานดนตรี และงานศิลปกรรมภาพเขียนชิ้นสวะที่น่าขยะแขยง (revolting) ได้รับคำหลอกลวงว่า เป็นงานชิ้นเยี่ยมของอัจฉริยมนุษย์ นี่แหละคือ สภาพความเป็นไปของโลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้ เขานิยมชมชอบกันแต่ในงานที่น่าเกลียด น่ากลัว น่าขยะแขยง งานศิลปของโลกมนุษย์ เวลานี้ มียาพิษ เจือปน อยู่ เต็ม ไปหมด ทั้ง นั้น (the poison has reeped its way into all the fine arts)

"โอ้โฮ ตายจริง" ฟรานซ์อุทาน "ผมดีใจที่ตายแล้วหลุดพ้นมาเสียได้ และก็คิดว่าคงไม่มีใครในพวกเราเสียดายว่าได้ตายเร็วเกินไปเป็นแน่"

เรารู้สึกขบขันในถ้อยคำของฟรานซ์ โยเซฟโดยทั่วกัน และก็เห็นจริงตามนั้น เพราะท่านทั้งสองได้จากโลกมนุษย์มาเป็นเวลานาน ก่อนที่จะเกิดมีการเจือยาพิษลงในงานศิลปของมนุษย์"

โรเยอร์กล่าวชมผลงานอันมากมาย ที่วางเรียงรายอยู่บนชั้นของปีเตอร์ด้วยความสนใจ

"ขอให้ผมดูสักชิ้นหนึ่งได้ไหมครับ ?"

"ตามสบายเถอะเธอ ที่นี่ไม่มีพิธีรีตองอะไรหรอก"

"ผมทราบแล้วครับ แต่รู้สึกว่ายังอดคิดแบบเดิมของโลกมนุษย์ไม่ได้"

"ไม่เป็นไรหรอก โรเยอร์ อยู่ไปก็เคยชินไปเอง"

"ผมรู้สึกเกรงใจเหลือเกินครับ ตั้งแต่ผมมาอยู่ที่นี่ เห็นทุกคนดีต่อผมมาก โดยเฉพาะท่านมองซินเยอร์กับคุณรูธก็ต้องเสียเวลาเพราะผมไปมาก ในการนำผมเที่ยวไปโน่นมานี่อยู่เรื่อย ๆ"

"ไม่ใช่เสียเวลาหรอก โรเยอร์" ปีเตอร์กล่าว "ที่นี่ไม่มีใครกลัวเสียเวลาหรอก เพราะไม่มีเวลาที่จะเสีย เอ แต่ที่ผมพูดนี่ฟังดูก็ชอบกลนะ คนไม่รู้อาจจะคิดไปได้หลายอย่างเหมือนกัน"

"ฉันจะทำอะไรให้เธอรู้สักหน่อยหนึ่ง โรเยอร์" ข้าพเจ้าพูดพร้อมกับหยิบงานดนตรีของ ปีเตอร์ ชิ้นหนึ่งลงมาจากชั้น "เธออ่านโน้ตเพลงเป็นไหมโรเยอร์ ?"

"ไม่ค่อยเป็นครับ"

"ถ้างั้นเธอลองฟังเพลงนี้แล้วนึกดูซิว่า พอจะจำได้ไหมว่าใครแต่ง ?"

ข้าพเจ้าเปิดหนังสือเพลงขึ้นมาหน้าหนึ่ง ฮัมเพลงบทหนึ่งเบาๆ เป็นเพลงซึ่งรู้จักกันดีในโลกมนุษย์

"ตายจริง" โรเยอร์อุทาน "นั่นเป็นบทเพลงของหนังสือเล่มนั้นหรือครับ ?"

"ใช่แล้ว" ข้าพเจ้าตอบพร้อมกับชี้ให้โรเยอร์ดูชื่อผู้แต่งซึ่งมีบอกอยู่ในหน้าแรกของหนังสือเล่มนั้น พอเห็นชื่อของผู้แต่ง โรเยอร์ถึงกับตกตะลึงด้วยไม่คิดฝันว่าจะเป็นไปได้

"เป็นไง เธอคงไม่ได้คิดฝันไม่ใช่หรือว่า จะได้มาพบบุคคลที่เคยมีชื่อเสียงก้องโลก ในทางดนตรีในโลกมนุษย์มาแล้วครั้งหนึ่ง ก็คือปีเตอร์นั่นเอง เอ แต่ว่าตอนนี้เราเห็นจะต้องกลับไปก่อนเสียแล้ว เพราะรู้สึกว่าจะมีใครมาคอยพบเราอยู่ที่บ้านในขณะนี้"

เราได้อำลาปีเตอร์ และฟรานซ์กลับ ซึ่งทั้งสองท่านก็สัญญาว่า เมื่อได้ทำโน้ตเพลงนั้นสำหรับวงดนตรี

ทั้งวงเสร็จแล้ว ก็จะส่งข่าวไปให้เราทราบทันที เพื่อเราจะได้ไปฟังและดูดนตรีด้วยกันโดยพร้อมเพรียง

ในระหว่างการเดินทางกลับ ผ่านป่าใหญ่อันเขียวชะอุ่มมา โรเยอร์แสดงความปีติยินดีอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสสนทนากับนักดนตรีผู้มีชื่อเสียงก้องโลกทั้งสอง โดยใกล้ชิดและอย่างเป็นกันเอง ชนิดที่ไม่ต้องมีพิธีรีตองอย่างใด ซึ่งเรื่องเช่นนี้ไม่สามารถทำได้เลยในโลกมนุษย์

"ฟรานซ์ โยเซฟ ก็มีชื่อเสียงไม่น้อยเหมือนกันนะโรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าว "เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์เขาได้เขียนซิมโฟนีไว้ตั้ง ๑๐๐ กว่าชิ้นทีเดียว"

บทที่ ๑๔

วิธีการเยี่ยมเยียนในโลกทิพย์

"ผมสังเกตดูไม่เห็นมีใครใช้นามสกุลกันเลยครับ" โรเยอร์ปรารภขึ้น "ผมไม่รู้ว่าท่านและคุณรูธมีนามสกุลว่าอะไร"

เราได้กลับมาถึงบ้านแล้ว หลังจากที่ได้ลาปีเตอร์และฟรานซ์มา และการสนทนาของเราเริ่มจากเรื่องโน้นมาสู่เรื่องนี้ตามลำดับ

"เป็นความจริงดังนั้นโรเยอร์" ข้าพเจ้าตอบ "ที่นี่เรื่องนามสกุลไม่มีความสำคัญอย่างใดเลย จริงอยู่สำหรับผู้มาใหม่อาจมีข้อยกเว้นบ้าง เพราะไม่ได้มีกฎหรือข้อบังคับไว้ตายตัวในเรื่องนี้ ข้อสำคัญ ก็คือ เราต้องการรู้จักตัวบุคคลผู้นั้นโดยตรง ไม่ใช่รู้จักนามสกุลของเขา"

"อันที่จริงทีนี่มีชื่ออีกประเภทหนึ่งเป็นชื่อของโลกทิพย์โดยเฉพาะ แต่ละชื่อมีความหมายเป็นภาษาในตัว ไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาษาของโลกมนุษย์ ชื่อชนิดนี้บุคคลผู้เป็นเจ้าของไม่ได้ตั้งเอง แต่เป็นชื่อที่มีผู้ใหญ่ตั้งให้โดยถือหลักเกณฑ์แห่งคุณวุฒิและความสามารถเป็นใหญ่ ไม่ใช่จะคิดตั้งเอาเองเหมือนในโลกมนุษย์

"สำหรับชื่อของฉันนั้น อันที่จริงก็ไม่ใช่ชื่อโดยตรง จะเป็นการเรียกโดยตำแหน่งเสียมากกว่า คือเป็นตำแหน่งของฝ่ายสงฆ์ในทางโลกมนุษย์ที่ฉันควรได้รับอยู่ เธออาจจะสงสัยว่าฉันเคยพูดว่าที่นี่ไม่มีการถือยศศักดิ์กัน แล้วเหตุใดจึงยังมีตำแหน่งอยู่อีก เรื่องนี้ขอย้ำว่าไม่ได้เป็นการถือยศศักดิ์อย่างใด เป็นเรื่องของความสมัครใจของเพื่อนฝูงเช่นนั้นเอง เขาต้องการเรียกฉันเช่นนั้น เพราะเขาคิดว่ามันสะดวกดี เขาก็เลยเรียกเฉพาะตำแหน่งโดยไม่ได้จำชื่อ ตกลงตำแหน่งของฉันก็ได้กลายเป็นชื่อโดยพฤตินัย ฉันเองหรือผู้อื่นที่เรียกฉันด้วยตำแหน่งนี้ ก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องยศศักดิ์แต่อย่างใด แม้เธอเองฉันก็ไม่ต้องการรู้นามสกุลเหมือนกัน"

"ฟรานซ์ โยเซฟกับปีเตอร์ อิลยิทช์ก็เหมือนกันหรือครับ?"

"เหมือนกันนั่นแหละ เราตัดนามสกุลของเขาออกไปเลย และเขาก็ไม่รู้สึกว่าเป็นการเสียหายอย่างใด อันที่จริงในที่นี้ไม่มีผู้ใดบ่นถึงเรื่องนี้กันหรอก เพราะทุกคนก็มีความสุขสบายดี การที่จะมีนามสกุลหรือไม่ก็ไม่แปลกอะไร"

"เธอยังจำได้ไหมโรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเล่าให้เธอฟังถึงเรื่องอายุของบุคคลในโลกทิพย์นี้ คือเมื่อเราอยู่นานไปเราก็จะเป็นหนุ่มหรือเป็นสาวยิ่งขึ้น จนในที่สุดรูปร่างลักษณะเดิมของผู้นั้นก็จะเปลี่ยนไปอย่างมาก จนกระทั่งเกือบจะจำไม่ได้ว่าเป็นคนเดิม ในเรื่องชื่อก็เหมือนกัน เมื่อบุคคลอยู่นานไปชื่อของเขาก็ไม่ค่อยจะมีความหมายอย่างใดนัก"

"ในบางคราวเมื่อท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ลงไปยังโลกมนุษย์เพื่อทำธุระของท่านบางอย่าง ท่านก็ใช้ชื่อที่รู้กันดีสำหรับเป็นที่หมายรู้กันแทนตัวท่าน ปีเตอร์และ

ฟรานซ์ก็เป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ได้เหมือนกัน เธอได้ยินฉันย้ำกับเขาแล้ว เนื่องจากเมื่อกี้นี้มีผู้ต้องการพบฉันที่บ้าน ?

"ได้ยินแล้วครับ ผมคิดว่าท่านคงหาเหตุที่จะลาเจ้าของบ้านเพราะความเกรงใจเสียมากกว่าย้ำ"

นั่นแน่ โรเยอร์ เธอนึกว่าเราพูดปดละซี ไม่ได้การละ ชาวโลกมนุษย์จะรู้สึกอย่างไร ถ้าเขาคิดว่าเรายังต้องพูดปดกันอยู่อีก ถึงแม้ว่าจะเป็นการพูดปดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่ได้หลอกลวงใครก็ตาม"

"เราไม่มีความจำเป็นจะต้องทำเช่นนั้นดอกโรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าว"

"ถ้าเช่นนั้นเราจะทำอย่างไรครับ เวลาเราไปบ้านใครแล้วต้องการจะลากลับ เพราะเราเกิดเบื่อที่จะอยู่นานเกินไป หรือเพราะเกรงใจเจ้าของบ้าน"

"เอ ฉันรู้สึกว่าเรื่องเช่นนั้นก็ยังไม่เคยบังเกิดมีเลยนะโรเยอร์ เราไม่ต้องกลัวว่าเจ้าของบ้านเขาจะรำคาญที่เราอยู่นานเกินไปหรอก ที่ฉันบอกฟรานซ์และปีเตอร์ว่ามี

ใครมาหานั้น ก็เพราะว่าฉันรู้จริง ๆ ว่ากำลังมีผู้ต้องการพบ อันที่จริงก็ไม่ใช่เป็นเรื่องด่วนหรอก เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็คงจะมัวโอ้เอ้อยู่ไม่ได้ ผู้ที่ต้องการพบฉันก็คือท่านผู้หนึ่ง ซึ่งมีธุระ ติดต่อกับโลก มนุษย์เป็น ครั้งคราว และที่เขา ต้อง การพบ ก็เพื่อเยี่ยม เยียน มากกว่า ที่จะมีธุระด่วน หากบางครั้งเราได้รับทราบข่าวเช่นนั้นในขณะที่กำลังทำงานสำคัญอยู่ เช่นกำลังจะไปรับวิญญาณของใครอยู่ เราก็บอกเขาไปได้เลยว่ายังไม่ว่าง แล้วก็ไม่ต้องเกรงว่าเขาผู้นั้นจะโกรธ ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่สักเพียงใด ที่นี่เราอยู่กันและทำงานกันอย่างมีเหตุผลทั้งนั้น โรเยอร์

"น่าเสียดาย ที่ในโลกมนุษย์ไม่ได้เป็นอย่างนี้" โรเยอร์พึมพำ

"ผู้ที่จะมาหาเรานี้เป็นผู้มาจากภูมิสูง ท่านเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งทีเดียว แต่ท่านไม่ได้ใช้ชื่อของท่านในโลกมนุษย์ ท่านใช้ชื่อใหม่ว่า บลูสตาร์ (ดาวสีน้ำเงิน) ชื่อนี้ก็เนื่องมาจากเครื่องประดับของท่านชิ้นหนึ่ง เป็นรูปดาวสีน้ำเงินซึ่งเป็นอัญญมณีที่มีค่าอย่างยิ่ง ทำเป็นรูป

ดาวสุกปลั่ง อัญญมณีดังกล่าวนี้มีค่ามากกว่าอัญญมณีใด ๆ ในโลกมนุษย์มาก เราจะขอร้องให้ท่านเอาออกให้เธอดูเวลาท่านมาถึง"

"แต่ผู้นี้ไม่ได้ประดับเพชรเม็ดนี้อยู่เป็นประจำหรอกหรือครับ ?"

"ไม่เสมอไปหรอกในภูมินี้ คือฉันหมายความว่าเราไม่ได้เห็นของท่านเสมอไป"

ในขณะที่ข้าพเจ้าได้ลุกไปนั่งที่ใกล้หน้าต่าง เพื่อจะได้แลเห็นผู้มาเยี่ยมได้โดยถนัด โรเยอร์เข้าใจความประสงค์ของข้าพเจ้าดี แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ เขาจึงถามขึ้นว่า "บุคคลผู้ที่จะมาเยี่ยมกันในที่นี้ต้องทำแบบนี้เสมอหรือครับ? คือผมหมายความว่า *เมื่อท่านสามารถจะนึกให้ตนเองมาปรากฏอยู่เมื่อใดก็ได้เช่นนั้นแล้ว เหตุใด จึงต้องใช้วิธีอ้อมคือเดินมาให้ช้าไปเปล่าๆ ?*"

"โดยปกติก็เป็นเช่นนั้นแหละโรเยอร์ เวลาเราจะไปเยี่ยมใครเราก็มักจะเดินไป แต่เรื่องนี้ก็ไม่ได้มีกฎตายตัวดอกมันเป็นเรื่องของรสนิยมเสียมากกว่า โดยมากถ้าเป็นเรื่อง

ด่วนแล้ว ก็ใช้วิธีอธิษฐานจิต หรือนึกให้ไปปรากฏตัวในที่ต้องการทันที แต่ถ้าเป็นเรื่องธรรมดาไม่รีบร้อนแล้วก็ใช้เดินไปด้วยสองขาเช่นนั้นแหละ และถ้าจำเป็น บางทีเราก็เคาะประตูขออนุญาตเสียก่อนก็ได้ แต่ความจริงฉันก็ยังไม่เคยทำเช่นนี้ดอกนะ"

"เรื่องเช่นนี้เธอไม่ต้องวิตกกังวลดอก เพราะอยู่ไปๆ เธอก็จะรู้จักได้เองโดยสัญชาติญาณว่า อะไรควร อะไรไม่ควร นี่หมายความถึงระหว่างเราดอกนะ แต่ถ้าเป็นพวกที่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ละก็ ต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เช่นในตอนที่เราไปรับเธอนั้น เราก็เข้าไปทันทีโดยเร็วและโดยไม่ต้องเคาะประตูอีกด้วย ถ้าสมมติว่าเราเคาะประตูและสมมติว่าเขาได้ยินและเห็นเราด้วย น่ากลัวจะเกิดโกลาหลกันใหญ่ทีเดียว"

"อ้อ แขกของเรามาแล้ว แต่ไม่ได้มาคนเดียวหรอก มีผู้ร่วมทางมาด้วยอีกหนึ่งคน"

"ใครหนอที่มาด้วย" รูธพึมพำด้วยความสงสัย และลุกไปดูที่หน้าต่าง

"พีลลิสนั่นเองแหละ" รูธอุทานด้วยความดีใจ

"รูธและพีลลิสเป็นเพื่อนเก่ากันมา" ข้าพเจ้าอธิบายให้รูธฟัง

"ไง มองซินเยอร์ เรากำลังจะไปทำธุระที่โลกมนุษย์สักหน่อย ก็พอดีพีลลิสเสนอแนะว่าควรจะแวะเยี่ยมเธอสักประเดี๋ยว เธอได้รับทราบการส่งข่าวของฉันไม่ใช่หรือ?"

"ได้รับแล้วครับ ตอนนั้นผมกำลังพาโรเยอร์ไปเยี่ยมฟรานซ์และปีเตอร์"

"อ้อ ดีทีเดียวไปหาคนทั้งสองนี้ได้ก็เป็นการดี"

"ท่านพอจะมีเวลาว่างบ้างไหมครับ ผมอยากให้ได้พบกับโรเยอร์สักหน่อย ผมกำลังเล่าเรื่องของท่านให้เขาฟัง"

"หวังว่าคุณคงยังไม่ได้บอกความลับของผมให้เขาฟังดอกนะ" บลูสตาร์พูดพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

"มาเถอะ เข้ามารู้จักโรเยอร์กันสักหน่อย" รูธกล่าวชวนพีลลิส "เขาเป็นเด็กดีมากทีเดียว ตอนนี้เรากำลังพาเขาชมภูมิประเทศอยู่"

สตรีทั้งสอง คือรูธ และพีลลิสมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้เห็นชัด พีลลิสมีผมแดง ส่วนรูธผมมีสีทอง ข้าพเจ้าพาอาคันตุกะของเราทั้งสองเข้าไปในห้อง และแนะนำให้ โรเยอร์รู้จัก

"ไง หลานชาย" บลูสตาร์เอ่ยทัก "ดูท่าทางสบายดีนี่"

"ครับ" โรเยอร์กล่าวตอบพร้อมกับยิ้ม

"เรียกฉันว่าบลูสตาร์ก็แล้วกัน ทุก ๆ คนเขาก็เรียกฉันดังนี้ทั้งนั้นแหละ และอันที่จริงก็ไม่ผิด เพราะว่ามันเป็นชื่อหนึ่งในหลายชื่อของฉัน ในโลกมนุษย์คนที่มีชื่อหลายชื่อมักจะถูกสงสัยว่าเป็นคนไม่ดี แต่ที่นี่ไม่เป็นเช่นนั้นดอก ชื่อเดิมของฉันในโลกมนุษย์ได้ทำให้เกิดความยุ่งยากกันมาก แต่ฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะว่ามันไม่ใช่ความผิดของฉัน มันเป็นเรื่องของคนที่เอาชื่อของฉันไปหากินจนพร่ำเพรื่อไปหมด"

บลูสตาร์กล่าวพลางยิ้ม ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่มีเสียงกังวาลน่าฟัง พูดจาด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ดูรูปร่าง

ลักษณะคล้ายกับจะเป็นหนุ่มก็จริง แต่ฟังดูเสียงแล้วจะรู้สึกว่าท่านมีอายุ ในโลกทิพย์นี้ มาแล้ว หลายร้อยปีทีเดียว เรื่องเช่นนั้นพอจะอนุมานได้คร่าว ๆ สำหรับผู้ที่ได้เคยหัดสังเกตน้ำเสียงมาบ้างแล้ว ทั้งนี้เพราะการที่จะกะอายุของบุคคลจากรูปร่าง และดวงหน้านั้นเป็นไปไม่ได้เลยทีเดียว

"ท่านบลูสตาร์" ข้าพเจ้ากล่าว "ผมได้อธิบายให้โรเยอร์ฟังถึงความเป็นมาของชื่อของท่านแล้ว เขาอยากจะได้เห็นต้นเหตุของชื่อนี้ด้วยตาของตนเอง"

"ก็ได้หลานชาย" บลูสตาร์กล่าวแล้วก็เปิดเสื้อคลุมที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นดาวสีน้ำเงินอันสุกปลั่งซึ่งฝังอยู่ที่เสื้อชั้นใน

"เข้ามาดูใกล้ ๆ ก็ได้ โรเยอร์ จะได้เห็นถนัด เธอเคยเห็นอะไรในโลกมนุษย์ที่เหมือนเช่นนี้ไหม ?"

"ไม่เคยเลยครับ"

"อัญญมณี ที่นี่มีลักษณะซึ่งต่างกับอัญญมณีในโลกมนุษย์อยู่อย่างหนึ่งที่เธอควรรู้ไว้ คือ อัญญมณีที่นี่

ไม่ต้องการแสงสว่างช่วยในความเป็นประกายเลย เพราะมันมีประกายสุกสว่างอยู่ในตัวเองแล้วโดยสมบูรณ์ ในโลกมนุษย์อัญญมณี จะไม่มีความหมาย อะไรเลยถ้าอยู่ในที่มืด เพราะมัน ต้องอาศัย แสง สว่าง ช่วย ในการ สะท้อน ให้เกิดประกาย แสงเช่นนี้เรียกว่าแสงตาย ส่วนแสงของอัญญมณีที่เกิดจากตัวของมันเอง เรียกว่าแสงที่มีชีวิต (Living Light) ในโลกทิพย์ยังมีอัญญมณีที่มหัศจรรย์อีกมาก แล้วเธอจะได้เห็นเองในภายหลัง อย่างไรก็ตามขอบอกให้ทราบไว้ด้วยว่า อัญญมณีเหล่านี้เราจะหาซื้อเอาด้วยเงินทองไม่ได้เลย"

"ผมเข้าใจครับ ท่านมองซินเยอร์และคุณรูธได้บอกผมแล้ว"

"ถูกละโรเยอร์ ที่นี่ไม่มีการซื้อหรือขาย ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีอยู่หรือได้มาแล้วนั้น มีคุณความดีที่สมควรเป็นรากฐานอยู่ทั้งสิ้น เรื่องนี้ทำให้เราทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันหมด ผู้ใดที่ทำความดีถึงขั้นที่สมควรจะได้รับ ก็ต้องได้รับเสมอกัน" ดังเช่นดาว

สีน้ำเงินดวงนี้เป็นต้น ท่านมองซินเยอร์ได้บอกเธอในเรื่องนี้แล้วหรือยัง ?"

"ยังครับ บลูสตาร์" ข้าพเจ้าตอบแทนโรเยอร์ "เพราะเรายังไม่มีเรื่องปรารภมาถึงเรื่องนี้เลย"

"เหตุผลที่ฉันถามก็คือว่า เราไม่ต้องการจะบอกใครๆ ในสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว อันที่จริงก็ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งอะไรนัก นอกจากความสวยงามและความมีค่าของมณีนั้นเอง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราเรียกว่าเครื่องประกอบชีวิตของเรา และเป็นรางวัลส่วนตัว สำหรับความดีที่ได้กระทำไปนั่นเอง"

"คงจะคล้าย ๆ กับเหรียญตราในโลกมนุษย์ใช่ไหมครับ ?"

"ก็ไม่เชิงเช่นนั้นทีเดียว เพราะอัญญมณีดังกล่าวนี้ไม่มีการจำกัดตระกูลโดยเฉพาะ ใคร ๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับเหมือนกันหมด และเราก็ไม่มีตำแหน่งหรือยศศักดิ์เขียนต่อท้ายชื่อเพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่าเราได้รับยศเช่นนั้น ๆ และเราก็ไม่ต้องการอวดใคร ๆ อีกด้วย อันที่จริงฟรานซ์และ

ปีเตอร์ ก็มีเหมือนกัน แต่เขาไม่ได้ให้เธอดู เพราะเธอไม่ได้ขอเขาดู บุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน ซึ่งเป็นนักประพันธ์ดนตรีก็ได้รับเหมือนกัน เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งคุณความดีที่เขาได้ประพันธ์เพลง เพื่อความรื่นรมย์ของชาวโลกทิพย์ เอ แต่ผมรู้สึกว่าจะพูดมากไปสักหน่อยแล้ว ใช่ไหม ท่านมองซินเยอร์ ?"

"ถึงมากก็ไม่เป็นไรดอกครับ" ข้าพเจ้าตอบ "เพราะเป็นเรื่องของความจริง ไม่เหมือนผมเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ผมพูดมากเหลือเกิน และก็ผิดมากเสียด้วย น่าขายหน้าเต็มที"

"ไม่เป็นไรหรอก ท่านมองซินเยอร์ เรื่องมันแล้วไปแล้ว เวลาที่ผมไปโลกมนุษย์ในระยะนี้ก็รู้สึกว่าพูดมากอยู่เหมือนกัน แต่ในโลกทิพย์นี้แม้ว่าเราจะยิ่งแก่ยิ่งพูดมากก็คงจะไม่มีใครว่าอะไรนัก สำหรับโรเยอร์ ฉันคิดว่าในตอนนี้เธอคงจะยังไม่มีโอกาสพูดมากนักหรอก จริงไหม ?"

"จริงครับ ความมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ผมได้พบได้เห็นทำให้ผมพูดไม่ออกเสียส่วนมาก ผมเลยใช้แต่ตาดูหูฟังไปพลาง ๆ ก่อน"

"ก็ดีแล้ว น่าสะดวกอยู่อย่างหนึ่ง ที่ในโลกมนุษย์บางคนชอบพูดมากในเมื่อถึงคราวที่ควรจะนิ่ง แต่กลับนิ่งในเมื่อถึงคราวที่ควรจะพูดให้มาก ๆ"

"นั่นได้แก่ตัวผมเองครับ บลูสตาร์" ข้าพเจ้ากล่าว "ผมเคยทำผิดมาแล้วในทั้งสองกรณี"

"จริงหรือ ท่านมองซินเยอร์" บลูสตาร์กล่าว "ผมคิดว่าน่าจะเป็นผมเองเสียมากกว่าที่ทำผิดเช่นนั้น แต่เอผมเห็นจะต้องไปเสียที จวนจะได้เวลาแล้ว เธอประหลาดใจไหม โรเยอร์ ในเมื่อฉันพูดว่าได้เวลาแล้ว ทั้ง ๆ ที่ในโลกทิพย์นี้เราไม่มีเวลาเลย อันที่จริงในเรื่องนี้ฉันหมายถึงเวลาในโลกมนุษย์นั่นเอง ท่านมองซินเยอร์ก็เคยไปกับฉันบ่อย ๆ เหมือนกัน ฉันกับพีลลิสจะไปยังโลกมนุษย์เพื่อเจรจาให้กำลังใจแก่พวกมนุษย์สักหน่อย จริง ๆ นะ เวลานี้พวกมนุษย์ต้องการการปลุกปลอบให้กำลังใจมากเหลือเกิน และถ้าเขาจะหันมาขอความช่วยเหลือหรือคำแนะนำจากเรา เราก็ยินดีจะให้เป็นอย่างยิ่ง คิดถึงโลกมนุษย์ เมื่อเปรียบเทียบกับดินแดนของเราแล้ว รู้สึกสังเวชใจเหลือเกิน"

"วันหนึ่ง เราจะพาเธอไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงในโลกมนุษย์ของเราบ้าง" พีลลิสกล่าวพร้อมกับยิ้มอย่างน่ารัก "เธอยินดีจะไปกับเราไหม โรเยอร์ ?"

"ผมเกรงว่าผมยังไม่ค่อยจะมีความ สามารถในเรื่องนี้พอดอกครับ" โรเยอร์ตอบอย่างระมัดระวัง

"ไม่ต้องวิตกดอกเธอ ในข้อนั้น เพราะไม่มีใครสามารถจะรู้และเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างได้เองโดยไม่ต้องเรียนเสียก่อนเธอจะไม่ต้องไปคนเดียวดอก รู้ไหม? พวกเรามีอีกมาก เราจะไปกันเป็นพวกเป็นสังคมเลยทีเดียว"

"รู้สึกว่าพีลลิสออกจะแก่สังคมอยู่สักหน่อย" บลูสตาร์พูดพร้อมกับหัวเราะ

"จริง ๆ นะ ฟรานซ์กับปีเตอร์ และคนอื่น ๆ อีกก็เคยไปกับเรา เรเดียนท์ วิงด้วย และคนอื่น ๆ อีกด้วย"

"และก็บลูสตาร์คนเก่าแก่อีกด้วยนะ" บลูสตาร์แถมท้ายให้กับตนเอง

"อ้าว อย่าพูดว่า แก่ สิคะ" พีลลิสขัด

"ก็อาจจะไม่แก่เท่าใดดอก พี่ลลิส สำหรับตัวฉันเอง แต่พอเวลาฉันไปเข้าพวกกับท่านทั้งหลายเหล่านี้แล้วก็ทำให้รู้สึกตัวเองว่า คงจะไม่ หนุ่ม เท่าใดนัก"

"แต่ผม อยาก ให้ท่าน รู้สึกว่า เป็น หนุ่ม ด้วย ครับ" โรเยอร์กล่าว

"อ้อ นั่นมันอีกเรื่องหนึ่งนะเธอ เอาละ ผมเห็นจะต้องไปเสียที ว่าง ๆ ได้มาสนทนากับพวกเธอ ก็รู้สึกสนุกสนานดี แต่ชาวโลกมนุษย์เขาอาจไม่ค่อยชอบการสนทนาของพวกเรานักก็ได้ เพราะดูเหมือนเขาจะต้องการให้เราสนทนากันด้วยเรื่องหนัก ๆ ลึก ๆ ยาก ๆ ซึ่งพวกเราที่นี่ไม่ค่อยมีใครชอบทำกันนักดอก เพราะเราไม่ต้องการถกเถียงกันถึงเรื่องที่หาคำตอบและทางอธิบายไม่ได้ การสนทนา กันด้วย เรื่องสูง ๆ ยาก ๆ นั้นมัน ก็อาจจะ เป็นการโก้เก๋ดีหรอก แต่มันก็จืดชืดเต็มที พูดเรื่องเบา ๆ สนุกสนานระหว่างเพื่อนฝูงกันเองจะดีกว่า ฉันเองก็ชอบเพราะรู้สึกว่ามันจะทำให้จิตใจร่าเริงดี"

ว่าแล้วท่านทั้งสองก็โบกมือลาพวกเรา ออกเดินทางมุ่งไปสู่โลกมนุษย์ต่อไป

บทที่ ๑๕

ผู้ปกครองภูมิต่าง ๆ

"มีสิ่งที่น่าแปลกใจอยู่อย่างหนึ่งครับ" โรเยอร์ปรารภขึ้น "คือผมไม่เห็นมีร่องรอยการปกครองที่ไหนเลยในโลกนี้"

"แล้วเธอคิดว่าเป็นข้อบกพร่องหรือข้อได้เปรียบ ?"

"ต้องไม่ใช่ข้อบกพร่องแน่ทีเดียวครับ"

"ถ้างั้นก็คงเป็นข้อได้เปรียบ ความจริงเรื่องนี้ก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ไม่ว่าเธอจะมองไปทางไหน เธอจะไม่ได้เห็น ร่องรอยของการ ปกครอง แบบ โลก มนุษย์อยู่เลย คือไม่มีการประชุมสภาการออกกฎหมายพระราชบัญญัติ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับงานด้านการปกครองเช่นนั้นเลย"

"ทีนี้ฉันอยากจะถามอะไรเธออีกสักหน่อย เธอเคยเห็น กระดาน ป้าย สำหรับ ปิดประกาศ ที่ไหน บ้างไหม ที่สั่งบังคับเราให้ต้องทำอย่างนั้น ต้องไม่ทำอย่างนี้ เวลาทำงานก็เมื่อนั้นออกเมื่อนี้เข้า หรือไม่ก็ห้ามไม่ให้บุกรุกเข้าไปในอาณาเขตส่วนตัว ห้ามไม่ให้เดินลัดสนามหญ้าและอะไรอีกจิปาถะ?

"ไม่เคยเห็นแน่นอนครับ"

"และรับรองว่าเธอจะไม่ได้เห็นที่ไหนเลย เป็นไงดีไหม?"

"ดีแน่นอนครับ"

"จากความจริงข้อนี้พอจะทำให้เธอรู้สึกไหมโรเยอร์" รูธเอ่ยขึ้น "ว่าเราล้วนแต่ประพฤติตัวเรียบร้อยกันหมดทุกคน"

"ความจริงของเรื่องนี้ เป็นดังนี้ โรเยอร์ คือการปกครองที่นี่เป็นไปเองตามธรรมชาติ และดังนั้นจึงเป็นการปกครองที่ดีที่สุดในสากลจักรวาฬ ดีกว่าระบบการปกครองที่มนุษย์จะพึงคิดบัญญัติขึ้นมาสักล้านเท่า

ทั้งนี้เพราะกฎธรรมชาติ ไม่จำเป็น ต้องอาศัยผู้ใด ช่วยบังคับ มันทรงอยู่และมีอำนาจบังคับอยู่ในตัวมันเอง (Natural laws need no enforcing; they enforce themselves)

"ความ จริง ใน โลก มนุษย์ ก็ มี กฎ ธรรม ชาติ เหมือนกัน เป็นแต่ว่ามองเห็นได้ยากสักหน่อยเท่านั้น เช่นเวลาจะส่งกระแสความคิดออกไปนั้น คงมีน้อยคนที่จะรู้ ว่ามีผลตามกฎธรรมชาติอย่างไร แต่พวกเราผู้อยู่ที่นี่สามารถ มองเห็น ความเป็นไป ของกฎธรรม ชาติ ได้เป็นอย่างดี อีกประการหนึ่ง กฎธรรมชาติบางอย่างก็ไม่สามารถให้ผลสัมฤทธิ์ได้ในโลกมนุษย์ สมมติว่าเธออยู่ในโลกมนุษย์ และพยายามจะใช้อำนาจความคิดบังคับให้โลกเคลื่อนต่อไปเหมือนดังที่เธอทำอยู่ ณ ที่นี้ การกระทำเช่นนี้ก็คงไม่เกิดผลอย่างใด อย่างไรก็ตาม เท่าที่ฉันได้พูดนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่มีผู้ปกครองเลย เพราะอันที่จริงก็มีอยู่เหมือนกัน"

"นี่แหละครับที่ผม ตั้งใจจะถาม ท่านในตอนแรกเมื่อกล่าวถึงเรื่องการปกครอง" โรเยอร์กล่าว

"แต่ละภูมิมีผู้ปกครองของตน แต่อันที่จริง คำนี้ก็ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับในโลกมนุษย์ทีเดียว เพียงแต่เราเลียนตามศัพท์ของโลกมนุษย์บ้างเท่านั้นเอง"

ท่านไม่ได้ปกครองด้วยหรือครับ ?

"เปล่าเลย นี่แหละคือจุดสำคัญ ฉันว่าท่านมีหน้าที่เป็นประธานเสียมากกว่า ที่กล่าวนี้ฉันหมายถึงภูมิแห่งแสงสว่าง หรือสุคติภูมิโดยเฉพาะ ความจริงเรื่องนี้จะทำให้เธอเห็นว่ามีประโยชน์เพียงใด เพราะเมื่อไม่มีรัฐบาลดังเช่นในโลกมนุษย์ ก็เป็นอันไม่มีเรื่องปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนรัฐบาล ซึ่งโดยมากก็มักเลวพอ ๆ กับรัฐบาลเก่านั่นเอง นอกจากนั้นก็ยังไม่ต้องมีนักการเมืองที่มักคิดบ้า ๆ บอ ๆ ไม่มีผู้ที่หวงเก้าอี้โดยไม่คำนึงว่า ตัวเองมีความสามารถพอสมควรกับตำแหน่งนั้นหรือเปล่า อันที่จริงถ้าชาวโลกมนุษย์จะหันมา ขอความ ช่วยเหลือจากชาวโลกทิพย์บ้าง เราก็ยินดีจะให้คำแนะนำเสมอ"

"ท่านมองซินเยอร์กำลังเทศน์ใหญ่แล้ว" รูธกล่าวสัพยอก

"ถ้าหากชาวโลกมนุษย์จะฟังเทศน์ของฉันบ้าง ก็จะเป็นการดีแก่ตัวเขาเอง แต่นั่นแหละ พูดถึงเรื่องของโลกทิพย์แล้วไม่ค่อยมีใครเขาฟังกันดอก"

"มีพวกเราชาวโลกทิพย์ ที่ได้ติดต่อกับโลกมนุษย์อย่างใกล้ชิดอยู่เสมอ สามารถจะรู้ได้บ้างเหมือนกันว่าจะมีเหตุการณ์อันใดบ้างเกิดขึ้นแก่โลกมนุษย์เมื่อใด เธอคิดดูเถิดโรเยอร์ว่าท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปนั้น จะยิ่งมีปัญญาล้ำลึกสักเพียงใด แต่น่าเสียดายที่มนุษย์ส่วนมากมองไม่เห็นความจริงข้อนี้เสียเลย"

"พวกพระ ๆ ในโลกมนุษย์ก็ไม่เห็นค่อยทำอะไรที่มีแก่นสาร นอกจากจะงมอยู่กับพิธีกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ อันหาสาระอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ดูเถิดโรเยอร์ ในโลกมนุษย์มีแต่ความยุ่งยากอย่างยิ่ง แล้วเธอลองหันมาดูสภาพความเป็นไปในโลกทิพย์บ้าง จะเห็นว่ามันห่างไกลกันมากทีเดียว"

"ความรู้ความสามารถของมนุษย์ จะมีประโยชน์อย่างไร ในเมื่อผลที่เขาได้รับก็คือสงครามโลกถึง๒ครั้งแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็กำลังพูดกันถึงสงครามโลกครั้งที่ ๓ กันอีก เธอรู้ไหมว่าในเวลานี้ศาสนามีบทบาทอย่างไร ?"

"รู้สึกเขายังทะเลาะกันอยู่ใช่ไหมครับ ?"

"จริงอย่างนั้น แต่เอาเถอะ เรากลับมาพูดถึงเรื่องผู้ปกครองที่เธอถามค้างอยู่ดีกว่า ในเรื่องนี้บางคนได้อยู่ในโลกทิพย์นี้มาแล้วนับเป็นเวลาตั้งพัน ๆ ปีทีเดียว ผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองได้นั้น ก็ต้องเป็นผู้ที่มีความฉลาดหรือสติปัญญาสูงมาก นอกจากนั้นก็ยังต้องมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอย่างกว้างขวาง มีความอดทนและมีจิตใจประณีตสูงอย่างยิ่ง ผู้ปกครองในภูมิหนึ่ง ๆ นั้นมีความรู้ กว้างกว่า ผู้อยู่ใต้ ปกครอง อย่างดีเลิศ และ ลึกซึ้งสำหรับเรื่องความจำนั้นเป็นอันไม่ต้องกล่าวละว่า ท่านจะมีมากเพียงใด แต่ที่สำคัญก็มีอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ ท่านมีจิตใจประณีตสูงกว่าภูมิที่ท่านปกครองมากทีเดียว และนอกเหนือจากผู้ปกครองในภูมิต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ก็ยังมี

อีกผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่เหนือผู้ปกครองทั้งหลาย"

ขณะนั้นเองก็มีเสียงที่คุ้นหูดีร้องถามมาจากภายนอกห้อง "ขออนุญาตฉันเข้าไปสักหน่อยได้ไหมครับ ?"

"นั่นเสียงของโอมาร์นี่" รูธอุทานและลุกขึ้นไปต้อนรับที่ประตู

ผู้ที่มาใหม่คือโอมาร์และเพื่อนอีกคนหนึ่งของเขาคือชาวอียิปต์นั่นเอง

"คุณมาพอดีทีเดียวครับ โอมาร์" ข้าพเจ้ากล่าวทัก "ครั้งนี้มาเยี่ยมหรือมาธุระ หรือว่ามาทั้งสองอย่าง"

"อ้าว มาเยี่ยมน่ะซีครับ" โอมาร์ตอบ "คนอย่างผมไม่ชอบเรื่องธุระดอก มันทำให้แก่เร็วไปเปล่า ๆ และนี่แหละยิ่งทำให้ผมเป็นหนุ่มอยู่เสมอ จริงไหมโรเยอร์"

"จริงครับ" โรเยอร์ตอบอย่างคุ้นเคยขึ้นกว่าเดิม พร้อมกับยิ้มอย่างรู้ความหมายของโอมาร์ดี

"ดูเธอสบายดีมากแล้วนี่โรเยอร์" โอมาร์กล่าวชม "เป็นอันว่าเป็นปกติดีแล้วนะ เอาละทีนี้ผมจะบอกความประสงค์ของการที่ผมมาให้คุณทราบเสียที คือผมมีข่าวดี

จะบอกให้คุณทราบว่า ท่านผู้ปกครองผู้สูงสุดกำลังจะมาที่ภูมินี้ในไม่ช้านี้แล้ว ท่านบอกว่าท่านต้องการจะมาแวะหาคุณสักหน่อย นี่ละคือเรื่องธุระของผม ไม่ต้องพูดกันมากเรื่อง เป็นไงคุณจะว่าอย่างไร ?"

"ไม่น่าถามเลยโอมาร์ เรื่องเช่นนี้ไม่ได้มีบ่อยนัก ผมรู้สึกยินดีและขอบคุณท่านหัวหน้าเป็นอย่างยิ่งทีเดียว"

เราได้ทักทายปราศรัยกันอีกเล็กน้อย แล้วโอมาร์กับเพื่อนของเขาก็ลากลับไป

"โรเยอร์" ข้าพเจ้าหันไปพูดกับเด็กหนุ่ม "โอกาสเช่นนี้เราจะไม่ได้พบบ่อยนักดอกนะ"

"ท่านผู้ใหญ่ที่กำลังจะมา นี่เป็นใครครับ ?"

"เธอจำได้ไหมว่า ครั้งหนึ่งเธอเคยถามเราว่าโลกนี้อายุเท่าใดและเราได้บอกให้เธอฟังถึงบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่มาตั้งแต่ก่อนโลกมนุษย์เสียอีก บุคคลผู้นี้แหละบัดนี้เรากำลังจะได้พบอยู่แล้ว และท่านผู้นี้เองเป็นผู้ปกครองของโลกทิพย์หมดทุกภูมิ

"ใน โลก มนุษย์ ยัง มีอีก เป็น จำนวน มาก ที่เชื่อว่า ท่านผู้อยู่ภูมิสูงสุด จะไม่มาจากภูมิของท่านเลย เป็นอันขาด เพราะจะเป็นการเสียเกียรติอย่างยิ่ง ทรรศนะดังกล่าวนี้ เป็นความผิดอย่างมาก เพราะว่าท่านผู้นั้นเดินทางไปยังภูมิอื่น ๆ เสมอ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่า บางทีเรากำลังพูดอยู่กับท่านผู้นั้นโดยไม่รู้ตัวก็ได้"

"แล้วท่านผู้นั้นเป็น ง่า...เป็น...?"

"ไม่ใช่ ไม่ใช่แน่ ท่านยังไม่ใช่พระบิดาแห่งสากลจักรวาฬทั้งปวง (Father of the Universe) ท่านผู้นี้ทุกคนที่อยู่ในภูมินี้พอเห็นก็จำได้ทุกคน เราเรียกท่านว่า "ท่านหัวหน้าที่รัก" (Beloved Master) กันโดยทั่วไป ท่านมีตำแหน่งปกครองภูมิทั้งหมดของโลกทิพย์ และ ดังนั้น จึงเป็น เสมือนผู้ ปก ครอง ที่ยิ่งใหญ่ ที่สุด รองลงมาจากพระบิดาของเราทั้งมวล ความสามารถและสติปัญญาของท่านผู้นี้ เราไม่สามารถจะคาดคะเนได้เลยว่า จะ มี ขอบเขตไพศาลเพียงใด เพราะระดับความรู้ของเรา ทั้งหลาย นั้น เทียบ กับท่าน ไม่ได้เลยทีเดียว

คุณสมบัติ ๓ ประการเหล่านี้ของท่าน คือความรู้ความประณีตของจิตใจ และสติปัญญานั้น จะสังเกตได้โดยสี ๓ สีแห่งอาภรณ์ของท่านคือ สีน้ำเงิน สีขาว และสีทอง สีทั้งสามนี้ปรากฏอยู่ที่อาภรณ์ของท่าน เป็นประกายสุกปลั่งอย่างที่เธอไม่เคยได้มีโอกาสเห็นมาก่อนเลย เธออาจจะได้สังเกตเห็นบ้างแล้วว่า เสื้อของโอมาร์ก็มีสีทั้งสามนี้ปรากฏอยู่เหมือนกัน แต่นั่นก็ยังไม่มากเท่ากับที่ปรากฏอยู่ที่อาภรณ์ของท่านหัวหน้าผู้นี้เลย"

"ผมรู้สึกใจคอไม่ใคร่ดีครับท่าน" โรเยอร์กล่าว "ผมคิดว่าผมควรจะหลบไปก่อนเสียดีกว่า เพราะผมยังเป็นเด็กและท่านเป็นผู้ใหญ่มาก"

"ไม่ได้ ไม่ได้แน่ โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าว "เธอต้องอยู่ซิโรเยอร์ ต้องอยู่แน่ ๆ ทีเดียว"

"แต่ผมรู้สึกว่า อาจจะเป็น การยุ่งหรือเกะกะโดยใช่เหตุครับ"

"นี่แน่ะ โรเยอร์" รูธกล่าวปลอบ "เธอก็เคยเชื่อเรามาเสมอใช่ไหม ดังนั้นครั้งนี้ฉันจะขอให้เธอเชื่อเราอีกสักครั้ง

ขณะนี้เราได้สังเกตเห็นว่า ฟรานซ์ โยเซฟ และ ปีเตอร์ อิลยิทธ์ กำลังเดินเข้ามาพอดี เราได้ทักทายปราศรัยกันด้วยความยินดี และได้บอกเรื่องที่โอมาร์ได้มาบอกข่าวดีแก่เรา และเพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่นี้เอง"

'ไง ๆ ผมก็ต้องขอให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันก่อนนะ"

"นี่เพื่อนเอ๋ย" ฟรานซ์พูด "เรื่องเช่นนี้อย่าว่าแต่ขอให้อยู่เลย ต่อให้ไล่ฉันก็ไม่ไป"

"โรเยอร์กำลังตกใจใหญ่" ข้าพเจ้าบอกเขา

"ตายจริง" ปีเตอร์กล่าว "อะไรกันนี่ โรเยอร์ตกใจด้วยเหตุใด เหลวไหลแล้วโรเยอร์ รอให้ท่านมาถึงเสียก่อนเถอะ แล้วเธอจะรู้ได้เองว่าไม่มีเหตุอันใดที่ต้องตกใจเลย รับรองพอเธอเห็นท่านแล้ว เธอจะไม่อยากจากไปเลย ฟรานซ์และฉันก็มีความรู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน เราได้เคยพบและสนทนากับท่านมาหลายครั้งแล้ว และรู้สึกขอบคุณท่านอย่างล้นเหลือที่ท่านได้ให้กำลังใจแก่เราในเรื่องงานศิลป อันที่จริงฉันอยากจะกล่าวว่า แรงดลใจในด้านศิลปมาจากภูมิของท่าน จนถึงพวกเราและถึงโลกมนุษย์ด้วย"

"จริงอย่างนั้น ในโลกมนุษย์เราไม่รู้ด้วยว่า แรงดลใจหรือแนวคิดของเรามาจากไหน"

ขณะนี้รูธได้เลื่อนเก้าอี้ตัวที่ใหญ่และสวยงามกว่าเพื่อนมาไว้ตอนกลางห้อง สำหรับให้ท่านหัวหน้านั่งและเราก็ออกมารออยู่หน้าบ้าน เพื่อต้อนรับเหตุการณ์ที่น่ายินดีโดยพร้อมเพรียงกัน

ทันใดก็ปรากฏมีประกายแสงสุกสว่างที่ชายเขตบ้านของเรา ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าท่านหัวหน้าได้มาถึงแล้ว เราได้พร้อมใจกันออกเดินไปรับท่าน และอีกไม่ช้าก็ได้เห็นท่านเดินตรงมายังเรา

ท่านหัวหน้าได้เดินมาโดยมีโอมาร์และท่านชาวอียิปต์ขนาบข้างมาด้วย โดยเฉพาะท่านชาวอียิปต์ได้ถือช่อกุหลาบขาวช่อใหญ่มาด้วย

"ไง เพื่อนรักทั้งหลาย" โอมาร์กล่าวทักนำขึ้นก่อน "พบกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว อ้อ ฟรานซ์และปีเตอร์ก็อยู่ด้วยดีทีเดียว"

ท่านหัวหน้า ได้ทักทาย ปราศรัย กับเรา เป็น อย่างดี ขณะนี้ฟรานซ์กับปีเตอร์กำลังยึดแขน โรเยอร์ไว้คน ละข้าง เพื่อไม่ให้หนีไป ภาพที่เห็นเช่นนั้นได้ทำให้ท่านหัวหน้ารู้สึกขำมาก

"อะไรกันนี่" ท่านกล่าวขึ้น "ทำไมเธอต้องรั้งแขนเด็กหนุ่มผู้นี้ไว้ด้วย กลัวเขาจะวิ่งหนีไปหรือ ?"

รูธได้อธิบายว่าโรเยอร์กำลังตกใจ เพราะเขาเพิ่งมาถึงใหม่ ๆ ยังไม่คุ้นกับสภาพของชีวิตใหม่ดี

"ไม่เป็นไรดอกโรเยอร์" ท่านหัวหน้ากล่าว "ที่นี่ไม่มีอะไรจะต้องกลัวหรอก ทำไมเธอเห็นฉันมีรูปร่างน่ากลัวมากทีเดียวหรือ? ไหนขอจับมือสักหน่อยซิ นั่น.... ยังงั้น เอ้า ... ต่อไปนี้เธอต้องไม่กลัวอะไรนะ เป็นไงฟังดูคล้าย ๆ กับเสกคาถาไหม ?"

ตอนนี้โรเยอร์รู้สึกว่าโล่งใจขึ้นมาก หายหวาดกลัวและตื่นเต้นไปได้

"เอาละ ทีนี้ปล่อยแขนนักโทษของเธอได้แล้วละกระมัง ฟรานซ์และปีเตอร์"

ทั้งสองคนดูเหมือนจะลืมไปว่า ตนกำลังกุมแขนโรเยอร์อยู่ และโรเยอร์เองก็ลืมไปเช่นเดียวกันว่าตนกำลังถูกกุมแขนอยู่ เลยแสดงอาการเป็น ๆ ขอบกล ซึ่งทำให้เราต้องหัวเราะขึ้นพร้อมกัน และเรื่องนี้ก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า แม้ท่านหัวหน้าผู้อยู่ในภูมิสูงสุดของโลกทิพย์ก็ไม่ใช่ผู้ที่ยิ้มหรือหัวเราะไม่เป็น ต้องทำหน้าบึ้งหรือเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา แต่ความจริงแล้วท่านเป็นบุคคลที่มีหัวใจมีความกรุณารู้จักยิ้ม รู้จักหัวเราะเช่นเดียวกับพวกเราเหมือนกัน

โรเยอร์จ้องมองดูท่านหัวหน้าอย่างไม่วางตาและด้วยความชื่นชมนับถือ ท่านหัวหน้าแต่งตัวเช่นเดียวกับที่ท่านเคยในการมาเยี่ยมเราทุกครั้ง คือเสื้อชั้นในสีขาวเนื้อละเอียดเหมือนกับทำด้วยใยไหมหรือใยแมลงมุมฉะนั้น ที่ชายผ้าของเสื้อนี้ขลิบด้วยแถบทองสุกปลั่งเป็นประกาย ส่วนเสื้อคลุมชั้นนอกของท่านเป็นสีน้ำเงินสุกใส มีไข่มุกเม็ดใหญ่สีชมพูประดับอยู่ตรงกลาง ผมของท่านเมื่อมาอยู่ในภูมิของเราจะแลเห็นเป็นสีทอง แต่ถ้าอยู่ในภูมิของ

ท่านเอง ผมนี้จะเปลี่ยนลักษณะจากสีทองไปเป็นแสงทอง

สิ่งที่ทำให้ติดใจมากก็คือ ดวงหน้าของท่านหัวหน้า เพราะตามที่เราได้บอกแก่เขาไว้แล้วว่า ท่านหัวหน้ามีอายุยืนยาวมหาศาลเหลือเกิน เมื่อเทียบกับอายุของคนในโลกมนุษย์ คือนับเป็นล้าน ๆ ปีทีเดียว แต่แม้กระนั้นโรเยอร์ก็ยังมองไม่เห็นร่องรอยแห่งความเป็นผู้มีอายุอย่างใดปรากฏอยู่บนดวงหน้าของท่านเลย นอกจากลักษณะท่าทางอย่างอื่น และสติปัญญาของท่านแล้ว ลักษณะของร่างกายและดวงหน้าของท่าน ก็เป็นเหมือนคนหนุ่มอย่างแท้จริง มันเป็นสิ่งที่น่ามหัศจรรย์อย่างยิ่ง และเป็นเครื่องแสดงถึงความเป็นหนุ่มตลอดอนันตกาลได้เป็นอย่างดี

ในที่สุดเราก็พากันเข้าไปในห้อง ท่านหัวหน้านั่งที่เก้าอี้ตัวพิเศษซึ่งเราได้จัดไว้สำหรับท่านโดยเฉพาะ ส่วนพวกเราทุกคนก็นั่งล้อมรอบท่านเป็นรูปวงกลม

ท่านหัวหน้าได้สนทนาปราศรัยกับเราทุกคนอย่างเป็นกันเอง และข้าพเจ้าใคร่ขอบอกท่านผู้อ่านไว้ด้วยว่า เรา

ทุกคนไม่ได้มีความรู้สึกว่า เรากำลังอยู่ต่อหน้ากรรมการสอบไล่หรือผู้พิพากษาสูงสุดแต่อย่างใด ในระหว่างการสนทนา หากเราต้องการจะพูดเราก็พูดได้ ไม่มีข้อห้ามอย่างใดในเรื่องนี้ นอกจากว่าให้เป็นไปโดยสุภาพเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของสุภาพชนทั่วไปนั่นเอง ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต้องหนักใจแต่อย่างใด ในระหว่างการสนทนา ถ้ามีเรื่องขำเราก็หัวเราะกันอย่างเบิกบานใจ โดยไม่ต้องเกรงใจว่าเราจะดูเป็นเด็กเล็ก ๆ ไป เพราะการกระทำเช่นนั้น และถ้าในการสนทนาที่ไหนมีโอมาร์อยู่ด้วย เรื่องที่จะไม่ให้หัวเราะกันนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้และในเรื่องนี้ ฟรานซ์กับปีเตอร์ก็เป็นลูกหนุนที่สำคัญไม่น้อยทีเดียว ซึ่งทำให้โรเยอร์รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก แต่ในที่สุดเขาก็รู้ว่า แม้เขาปรารถนาจะพูดหรือแสดงความคิดเห็นอย่างใดเขาก็ย่อมทำได้เช่นเดียวกัน

ท่านหัวหน้ากล่าวคำขอบคุณฟรานซ์และปีเตอร์ตลอดจนถึงเพื่อนร่วมงานทั้งหลาย ที่ได้ประพันธ์บทเพลงอันไพเราะ ท่านได้กล่าวอีกว่า ท่านยินดีจะส่งกระแสพลัง

แห่งการดลใจมาให้เสมอ ๆ พวกเราทั้งหมดรู้สึกตื่นใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นท่าน ทั้งสามสนทนาเรื่อง ศิลปในแง่ต่าง ๆ ของการดนตรีกันอย่างสนิทสนม ในที่สุดท่านหัวหน้าก็ได้หันมาทางโรเยอร์และกล่าวว่า รู้สึกยินดีที่ได้เห็นโรเยอร์มีความสนใจในเรื่องนี้

ท่านได้กล่าวว่า ท่านได้ทราบข่าวจากโอมาร์ว่าเธอมีความสนใจในเรื่องดอกไม้มาก ดีแล้ว ในโลกทิพย์นี้มีสิ่งที่มีประโยชน์ให้เธอทำหลายอย่าง และการกระทำนั้น ๆ จะนำความสุขมาให้แก่เธอเอง และเป็นเครื่องทำให้เธอก้าวหน้าในทางจิตใจ คือเลื่อนชั้นภูมิขึ้นไปได้เรื่อย ๆ ด้วย เธอคงจะเห็นแล้วใช่ไหมโรเยอร์ว่า เราที่นี่ทุกคนทำงานกันเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม โดยไม่ได้คิดถึงผลกำไรของตัวเองเลย แต่แม้กระนั้น ผลก็เกิดขึ้นมาให้เราเอง และเป็นผลที่ได้รับอย่างคุ้มค่าเสียด้วย ซึ่งเมื่ออยู่ต่อไปเธอก็จะเห็นเอง

"เมื่อใดที่เธอรู้สึกต้องการทำงาน ก็จะมีงานรอเธออยู่เสมอ แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่า เธอจะต้องหยุดเที่ยว

ชมภูมิประเทศดังที่ทำอยู่ในขณะนี้ดอกนะ ไม่มีใครที่นี่จะควบคุมหรือคัดค้านความปรารถนาของเธอได้ดอก แต่ก็มีความจริงอยู่ว่าเมื่ออยู่นาน ๆไปเธอก็จะรู้สึกเองว่า การที่มีงานอะไรทำบ้างนั้นเป็นการดีกว่า การมองดูผู้อื่นทำงานอยู่ตลอดเวลาโดยที่ตนเองไม่ได้มีส่วนกับเขาเสียเลย"

"และเมื่อใดที่เธอรู้สึกเช่นนี้ ก็จะมีผู้ยินดีให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือเสมอ เธอเพิ่งมาถึงใหม่ ๆ อาจจะยังไม่ค่อยรู้อะไรมากนัก แต่ต่อไปเธอก็จะได้รู้เองว่ามีแต่ผู้ปรารถนาดีต่อกันและกันทั้งนั้นในที่นี้ และนอกจากนั้น *เราจะอยู่ด้วยกันได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องจากกันอีกเลย* (ท่านเหล่านี้ยังไม่รู้แจ้งกฎอนิจจํ)

"หากเธอปรารถนาจะเรียนวิชาดนตรี เธอก็จะได้พบครูผู้สามารถ ซึ่งโลกมนุษย์จะหาไม่ได้ และครูที่ว่านี้ก็คือท่านทั้งสองที่นั่งอยู่ด้วยกันกับเราในที่นี้ไงล่ะ"

"การงานใด ๆ ก็ตามที่เธอกระทำในโลกนี้ จะไม่เป็นอันสูญเสียผลไปเปล่า ๆ เลย

"เอาละท่านทั้งหลาย บัดนี้ได้เวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องลากลับแล้ว แต่ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่ขอมอบงานที่ระลึกแห่งการมาเยี่ยมในครั้งนี้ ให้ไว้กับท่านสักอย่างหนึ่ง" ว่าแล้ว ท่าน ก็เอื้อมมือ ไปหยิบ ช่อกุหลาบ มาจาก ท่านชาวอียิปต์

"ขอให้เธอทั้งหลายจงรับกุหลาบเหล่านี้ไว้ เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง การมา พบปะของเรา ในครั้งนี้ต่อไปนะโรเยอร์หากเธอได้เรียนรู้ถึงวิธีการ สร้างสรรค์ ดอกไม้แล้วก็จงนึกถึงดอกกุหลาบสีขาวบ้าง เพราะมันเป็นที่รักของฉันอย่างยิ่ง เพื่อน ๆ ของเธอได้เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้แล้วในสวนของฉัน เอาละขอให้พรแห่งพระบิดาของเรา จงปกป้องท่านทั้งหลายตลอดกาล และขอจงได้รับพรอย่างจริงใจจากฉันด้วย"

กล่าวจบแล้วท่านก็อำลาจากพวกเราไป

"เป็นไงโรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นต่อมาอีกครู่หนึ่ง "เธอรู้สึกดีใจไหมที่เธอได้อยู่กับเราด้วย?"

"เป็นไงโรเยอร์" ฟรานซ์และปีเตอร์กล่าวขึ้นอีกพร้อมกัน "เธอดีใจไหมที่เราไม่ได้ปล่อยให้เธอวิ่งหนีไป?"

แต่โรเยอร์รู้สึกอิ่มใจจนพูดไม่ออกไป ชั่ว ขณะ หนึ่ง พอได้สติเขาก็เกิดปีติและตื่นเต้นจนระงับไว้ไม่อยู่ เขาตรงเข้ามาจับมือพวกเราแต่ละคนเต้นรำหมุนไปมารอบ ๆ ห้องเสียพักใหญ่ เมื่อเห็นเช่นนี้ฟรานซ์และปีเตอร์ก็อดรู้สึกตื่นเต้นตามไปด้วยไม่ได้เหมือนกัน โดยเฉพาะปีเตอร์ได้เข้าไปนั่งที่ปีอาโน และบรรเลงเพลงที่มีท่วงทำนองสนุกสนานร่วมไปด้วย

อีกพักใหญ่ความปีติที่แสดงออกมาภายนอกก็สงบลง แต่ความอิ่มใจก็ยังปรากฏอยู่ภายในต่อไปอีกนาน แรงดันของปีติอันมีปริมาณมากเช่นนี้ เป็นเครื่องทำให้เกิดอาการทางร่างกายออกมาอย่างช่วยไม่ได้จริง ๆ

จริงอยู่เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วนั้น คงจะไม่ใช่ประสพการณ์ทางจิตที่สูงส่งหรือประณีตเท่าใดนัก ในสายตาของชาวโลกมนุษย์ที่เคร่งศาสนา เพราะเขาต้องการจะให้เรามีสีหน้าบึ้งตึงและคร่ำเคร่งอยู่ตลอดเวลา นั่นเป็นเรื่องที่ชาวโลกมนุษย์จะคิดเอาเอง แต่สำหรับพวกเราแล้ว เรารู้สึกว่ามันเป็นเรื่องประสพการณ์ในทางจิต ที่จะลืม ไม่

ได้อย่างหนึ่งทีเดียว และมันก็ได้ให้คุณค่าเกี่ยวกับความประณีต แห่งจิตใจ ของพวกเรา อีกด้วย อย่างไม่ต้อง สงสัย แต่การที่ท่านหัวหน้าได้กรุณามาเยี่ยมเราครั้งนี้ก็คงไม่ได้มุ่งหมายจะให้เราเป็นผู้วิเศษหรือศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา แต่ท่านมุ่งหมายเพื่อจะให้เกิดคุณงาม ความดีขึ้น กับดวงจิตอันเป็นอมตะ (immortal souls) ของพวกเราทุกคนโดยแท้ และการที่จิตใจของเราจะบรรลุถึงคุณงามความดีได้นั้น ก็ไม่จำเป็นต้องแบกภาระในทางศาสนา ที่เป็นการผิดธรรมชาติแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ละอายอย่างใดเลย ในการที่ได้แสดงกิริยาอาการอันเกิดจากแรงดันของปีติ ดังเช่นที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น

บทส่งท้าย

เรื่องราวที่เกี่ยวกับ โรเยอร์ต่อจากนี้ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องกล่าวมากนัก นอกจากว่าเราได้พาโรเยอร์ไปเข้าเป็นนักเรียนฝึกหัดการสร้างดอกไม้กับผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ ซึ่ง

ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ภาระในการนำโรเยอร์ชมภูมิประเทศจึงเป็นอันยุติลงชั่วขณะหนึ่ง และต่อมาเราก็ได้ทราบข่าวอันเป็นที่น่ายินดีว่า โรเยอร์ได้มีความสามารถในการสร้างดอกไม้โดยเฉพาะดอกกุหลาบขาวได้เป็นอย่างดีพอใช้ และเขาได้ส่งดอกไม้ที่เขาสร้างขึ้นได้นั้นไปให้กับผู้ที่รู้จักเกี่ยวข้องกันทุกคน เช่นเรเดียนท์ วิง ปีเตอร์ อิลิยท์ธ์และฟรานซ์ โยเซฟ เป็นต้น

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้ง ให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบได้ด้วยว่า โรเยอร์ผู้ที่เราได้บรรยายเรื่องของเขามาตั้งแต่ต้นนี้ เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงๆหาใช่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าแต่งขึ้นจากมโนภาพ เพื่อให้เป็นที่อาศัยของเนื้อเรื่องแต่อย่างใดไม่ เรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วนี้ อาจเป็นเรื่องที่เบาเกินไปสำหรับผู้ที่ชอบเรื่องหนัก ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ให้ท่านได้ทราบความเป็นไปของโลกทิพย์ ตรงกับความ เป็นจริง มากกว่าที่จะบิดเบือนไว้ เพื่อให้ถูกใจบุคคลบางคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ตระหนักถึงความ

จริงที่ว่า เราชาวโลกทิพย์ไม่ได้ใช้เวลาให้หมดไปด้วยการสวดมนต์ภาวนา หรือถกเถียงกันด้วยภาษาสูง ๆ และในเรื่องที่สูงพึ่งไม่ค่อยรู้เรื่องตลอดเวลา เพราะว่าการกระทำเช่นนั้น ก็จะเท่ากับว่าเราไม่ได้มีชีวิตอยู่เลย แต่นี่เรารู้จักหัวเราะ สนุกสนานรื่นเริง และสนทนากันอย่างปกติธรรมดานั่นเอง และมีความยินดีที่เราสามารถมีความเป็นอยู่ได้ดังเป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่ได้เป็นอย่างที่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากพากันกะเกณฑ์จะให้เราเป็นให้ได้นั้นเลย

จบภาคสอง

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารอากาศ

บางซื่อ พระนคร โทร. 46493

นาวาอากาศเอก อุดม อังสวานนท์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษ

พ.ศ. 2509